ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ
Impensis Iohannes Richardson in Cornhill

1608 | 4. X

EURIPIDIS

TRAGOEDIÆ

MEDEA

ET

PHOENISSÆ

GRÆCO-LATINÆ.

ACCESSIT

Ejuſdem VITA, variis Narrationibus & Digreſſionibus olim disjuncta, jam denuo in unum collecta.

Authore *JOSHUA BARNESIO.*

In Uſum SCHOLARUM.

LONDINI,

Impenſis *Johan. Richardſon*, ad Inſigne Capitis Regii in vico vulgò vocato *Cornhill*, MDCCXV.

15
67
MAR

Epiſtola Monitoria

Ad Juvenes Eruditos.

EN Vobis (*Juvenes Optimi*) ex voto, duas haſce Tragœdias celeberrimi iſtius Poetæ Cothurnis pede magis excelſo incedentes: Videatis equidem ſublimitatem Inceſſûs in quavis paginâ, in quavis lineâ, à principio ad finem totius hujus Poetæ operis egregii, non ſine Numine ſuſcepti: In ſequentibus verò majori quadam vi, & elegantiarum quaſi illuvie, ſuaviſſimo omnium Venuſtatum impetu, Euripo ipſo (à quo nomen obtinuit) rapidiorem & multò profundiorem placidiſſimè diffluentem. Argumenta *Clariſſimi Barneſii* mutuò accepi, non ut *Viris Doctis* ſubminiſtrarem, quibus auxiliaribus Copiis ſubvenire mihi non opus eſt, ſi idoneus & paratus eſſem ad hoc mirificè præſtandum; ſed ut *ſtudioſa Juventus* alliceretur, & aliquid Voluptatis caperet, dum per totum iter inſtitutum quaſi Diverſoria quædam feliciter obveniant, quibus Cogitationes & Ingenia reficeret, & exinde ſatis intelligat quid per totam Profectionem ſperare liceret; Vellem

ideo ut *quisque studiosus* diligenter perpenderet per singulos Actus quid sibi vult Poeta, & quodvis Argumentum accuratè legeret, priusquam sensum Authoris enucleare seipsum accingeret. Ad Authorem tamen nostrum Celeberrimum ut redeam; en (*Juvenes Dilectissimi*) qui omni contentione animi, desides & pravos longissimis spatiis intermissis præterire contenditis! en Vobis Poetam maximis Præconiis Virorum Doctissimorum ornatum, per totum terrarum orbem ab omnibus præcipuè decantatum, quibus Virtus, Modestia, Probitas, Morumque Integritas cordi sunt & oblectamento; en Vobis Facundiam! Styli Elegantiam & Sublimitatem! quæ si rectè imitari obnitemini, *Demosthenes* cæteriquæ Oratores insigniter clari, *Sophocles*, *Pindarus*, & tota Poetarum cohors facilè Laurum Vobis concedent. Hinc arma bellicosa, hinc insignia & Ornamenta militaria exhaurire Vobis liceat, quibus Vires & *Atheorum* Copias (qui avitam Religionem cœlitus demissam, Testimoniis probatissimis & miraculis firmatam spernunt & abjiciunt) in fugam vertere & prosternere valeatis, ut propriis telis quibus maximè confidunt, confossi, intereant; in scriptis enim Poetarum totam spem & fiduciam collocant. Cavete igitur (*Juvenes Ingenui*) ne contagione & vitiorum lue inficiamini, dum indefinitâ Licentiâ per totum *Poetarum Ethnicorum* gregem expatiari properatis, & labem turpem non tantùm Vobis ipsis inurere contenditis, Parentibus verò & Præceptoribus vestris mœror, luctus, & suspirium tandem fiatis; *Euripidem* cæterosque Poetas castos & bene moratos, quos illi qui Vobis præsunt in Literis, probant laudantque,

dantque, amplexibus premite & arctius tenete; nullo tamen modo concedam, ut in legendis veteribus, tum Græcis tum Poetis Latinis & Oratoribus, totum illud tempus Vobis conceſſum inſumere exoptaretis, ſed in Diebus feſtis vel ſaltem Dominicis majora quædam & ſublimiora mentes & ingenia veſtra excitent & exerceant; Sanctiſſimis Religionis Officiis (quæ Uſus & Leges tum humanæ tum divinæ conſtituunt) publicè peractis, ad remotas quaſdam Ædium partes à ſtrepitu ſervorum & rebus domeſticis Voſmet ſubducite, ut orationibus & legendis eximiorum *Eccleſiæ noſtræ Prædicatorum* Sermonibus meliùs vacetis: hac etenim ratione Vobis ſperare licet quòd omnium bonorum Author & Parens, Vobis & humanioribus Studiis veſtris per totam ſequentem Septimanam optatum & felicem exitum concedat; ab omnibus etiam illecebris & blanditiis ad nequitiam & ſcelus, Vos tueatur, & ſecuros præſtet; abſque præſidio enim & gratiâ *Divini Numinis* nil valent Literæ: non Eloquentia *Demoſthenis*, non *Ciceronis*, non ſublimitas ipſius *Euripidis*, non præcipua ejus dicendi ars vos extra omnem Fortunæ aleam ſalvos conſtituet; non mentem ſanam, non indubitatam Animi tranquillitatem Vobis conciliabit, non contra vim pravorum effrænatam, & illorum peſſima concilia ſatis munire poterit & ſuſtentare. Auxilia Vobis certa & explorata aliunde petenda ſunt, ex Armamentario nempe Cœlorum, & Sacro-ſanctis *Optimi illius, Maximi, & Omnipotentis Dei* Voluminibus, quæ divinâ & incredibili loquendi vi non tantùm-movent & ad ſe trahunt animum, ſed etiam extra ſe rapiunt;

rapiunt. O felices Vos ter & amplius, *Adoleſcentes Dilectiſſimi*, ſi his ſatis inſtituti aciem inſtruitis in nefarios hujus ævi Inſidiatores, qui mentes Adoleſcentum nondum Ratione, Eruditione bonâ, & ſanis Principiis firmatos pellicere ſatagunt, qui Voluptatum blanditiis incitant, Promiſſis ſuadent & impellunt, ſtimulis Nequitiæ accendunt, quibus *Juvenes Ingenuos* ab Humanitate, à ſemitis Virtutis pulchræ & verè amabilis traducere conantur & cupiunt. Mirari equidem Vobis licet, fortè etiam horreſcat animus, dum hæc quæ ſequuntur repeto. Reſponſum quale accipere ſperarem, ſi cuiquam veſtrûm ipſe dicerem; Poſtquam tua adoleverit ætas, Tu eris Fur, Tu Latro, Tu Mendax egregius, Tu Porcus ebrioſus, Tu Caper malè olens & libidinoſus, Tu Nepos inſaniens & prodigus, Tu Avarus illiberalis, parcus, ſordidus; Tu Otii & Publicæ Peſtis Turbo & Tempeſtas; Tu Eccleſiæ Pacis & Calumnia, *Whiſtonius* alter, vel *Collinius*; Tu ejuſdem Raptor decoro Veſtitu & Ornamentis nudans & ſpolians, Ceremoniis ad Decorem compoſitis, & Uſibus venerandæ Religionis optimè convenientibus eam expilans. Non dubito quin ad hæc unuſquiſque veſtrûm ſatis acriter reſpondebit, egone ſum canis rabidus, latrans, immundus? Lupus inſaniens? vel Leo in rapacitate avarus? Egone feris immanior tam dira, tam execranda perpetrare tentarem? Pereat citiùs mihi animus, tabeſcat mihi Corpus & Vires deficiant, omnibus Tormentorum Machinis admotis me conficiant, & membris undique divulſis terram fœdent & polluant, Humani generis adeo ſim excrementum & Ignominia, ut tale

tale aliquid nefandum ſcelus in me admittam ? ô Cœlum ! ô Terra ! à bonis & piis Parentibus originem duco, ſub Præceptoribus fidiſſimis Inſtitutionem habui, qui non tantùm re Literariâ, ſalutaribus verò Monitis, Opinionibus rectis & bene munitis, ſanctis etiam Exemplis mentem imbuendam curavêre, & à teneris annis optimarum rerum guſtum quendam gratum & jucundum inſeruêre.

Hæc eadem, *Juvenes inſigniter probi*, mens Vobis rata ſemper maneat & firma ; ob rei tamen Indignitatem iram efferveſcentem cohibete, de Vobis enim meliora ſpero ; vehementer tamen noſter commotus eſt animus, ab imis præcordiis ſuſpiria duco, Lacrymæ etiam copioſè fluunt ab oculis, dum ipſe cogito quot quantaque Vobis imminent pericula. In mundum ſtatim ingreſſuri eſtis dolis & aſtutia obſitum, monſtris & belluis ſcatentem, omniſque generis flagitiis repletum ; mores priſtinos languentes videbitis & extremum penè trahentes ſpiritum, Religionis antiquæ & veræ vix certum manens veſtigium. Hæc vivendi ratio in ipſo limine Pietatis, dubitandi rationem præberet, niſi Magnitudo Animi faveute Deo Vos ſuſtentaret ; Dimicationibus tamen aliis & Procellis luctandum eſt Vobis. Eheu quot laquei Vos undique cingunt ! quam innumerabilis multitudo ! quanta malorum Ilias oculis, auribus, & omnibus quidem ſenſibus externis inſidiantur ! quot impedimenta tranquillum iter & placidum à Vobis ſuſceptum & inſtitutum ſiſtunt & obſtruunt ! quanto faſtidio commovebitur animus ! & quanto metu cor veſtrum palpitabit, cùm Execrationes diras, Juramenta inania

nia & deteſtanda, Laſciviam, Ebrietatem, Os impudicum & fœtidum nuſquam non per quamvis Plateam, Vicum, Diverticulum, excelſo & faſtuoſo vertice impunè incedentia conſpexeritis? O quam magna animi Præſtantia & Magnitudine Vobis opus eſt? O quam præclaram victoriam! quam immortale Nomen & Famam reportabitis! Si profligatis hoſtibus, ſi protritis & penitus concultatis impii hujus ævi *duræ & perfrictæ frontis* illecebris, firmum Propoſitum Vobis maneat, à ſemitis Virtutis (iniquo licet interveniente Conſilio) nunquam deflectere Veſtigia, Fidem ſub aſpergine ſalutari à Vobis datam (quoad fieri poteſt) inviolatam & integram conſervare, & per obſtantes hoſtium Copias, ad ampliſſimas Dignitates, ad maximos Honores, ex Procellis & Tempeſtatibus humanæ Vitæ, ad ſuperas Angelorum beatorumque ſedes rectà contendere.

Paucula adhuc dicenda reſtant, præter monita quæ jam Vobis tradidi, ut omnia conſilia veſtra ad exitum magis abſolutum perducatis, & Exiſtimationem præclaram inter probos, & de Patriâ benè meritos melius conſequi poſſitis. Vulgus hominum & ventoſam Plebem, qui nihil ultra ſtrepitum & calicem ſapiunt ac intelligunt, procul fugite; cum his autem qui bonis moribus & Virtute cæteris præſtant, qui ob Modeſtiam, Probitatem, & optimam vivendi rationem inſignes fiunt & probati; indiſcriminatim Amicitiam firmam & indivulſam conſervate & retinete. Si caſu aliquo contigerit quòd incideritis in pravam illorum ſocietatem qui res ſerias male tractant, qui Levitate aliquâ, Scommate procaci, & Joco futili *ſacram Scripturam* excipiunt vel peſſimè expliçant,

licant, cum omni festinatione Vosmet subducite, e contagione quadam infecti, *Ingenii vestri* (ut udaciâ suâ & Impudentiâ freti dicere solent) mpetu animi repentino, periculum facere adduceretis. Vino & Conviviis parcius utimini; Conivia etenim ad alacritatem Animi, & ad commodam Corporis refectionem rectè parantur, on ut luxui & intemperantiæ inserviant. Humani sitis & urbani erga tenuis fortunæ sodales. tudio enim, Diligentiâ, & Vitæ Consuetudine ectâ (quibus tantummodo freti) fieri solet, ut stiusmodi plerique ad summam Dignitatem proecti, non tantùm utiles & idonei, Præsidium erò Ecclesiæ & Imperio necessarium, & certa alus sæpissime fiunt. Si quosdam in Societate estrâ aliter sentientes perciperetis quàm Ecclesia ostra Legibus firmata constituit, benignè & canidè tractare debetis; natura quippe humana, on Linguarum virulentia, non minis, non conumeliis, non insectatione malâ expugnatur; hoc amen sæpius optimè perficitur morum Probiate, Virtutis & Pietatis conspicuæ exemplis, lurimis Humanitatis & Benignitatis officiis, opeam fidelem, si opus fuerit, præstando, vinculis Amoris & Benevolentiæ obstringendo, & si commoda Vobis datur occasio, Argumentis suasoriis magis quàm fervidis alliciendo, ut astuto quodam, nnoxio tamen dolo capiantur & firmiter teneantur: Sin verò in vestram sententiam alios hoc modo inflectere non valeatis, saltem omnia bona de Vobis dicent, & certissimè fateantur Vos spiritu & lenitate Evangelii ductos esse, & quòd tantum fraterna Charitas & Animarum Amor Vos incitat & impellit; felici etiam & repen-

tinâ quaſi Ventorum mutatione tandem eveniat, ut Præoccupationibus Educationis penitus excuſſis, & neceſſariis vivendi rationibus exantlatis, quod Officiis, Uſu, & Conſuetudine ipſis conjunctiſſimi olim ſuaſiſtis, imprudentes opprimat & devinctos arctius obſtringat. Ludis Scenicis, præſertim Comicis, quæ Verecundiæ nocent & Pietati omnino adverſantur, Vobis intereſſe non convenit: Theatralia tamen iſta Spectacula, Machinis variis & Arte Pictoriâ miro Artificio magnificè compaginata, quæ *Operas* vocant, quæ blandis modulatibus mulcent Aures & Vitales recreant Spiritus, non damno, miror magis, illis etiam Laudem inſignem defero, ſuas enim Laurus habent & hederas nitentes, non ab hodierno tantùm uſu, à temporibus verò antiquis, à Græcis nempe Tragœdiis, quæ maximâ ex Parte agebantur variâ Vocis modulatione, & Arte muſicâ, ut conſentaneâ quadam componendi promptitudine gratam *Harmoniam* & concentum efficerent. Poetica hæc erant quædam & muſica Certamina inter ejuſdem ordinis Viros de Primatu, quis magis præſtaret & à cæteris palmam præriperet; Homines nec vulgares & proletarii partes agendi ſuſtinebant, *Nobiles* verò & *Optimates* Cothurnati incedere non dedignabantur, quod in ſequentibus clariùs patebit. Hæc quidem Oblectamina (in ſe ſatis honeſta) *Principibus, Magnatibus & Senatoribus* magis apta videntur, quia cæteris multò *auguſtiora*, & omnino neceſſaria his, qui arduis rebus agendis ſæpius occupantur, ut animus à Curis & Moleſtiis abducatur, & aliquid Jucunditatis ſentiret, dum res difficiles & Gravamina Imperii nimis premunt & one-

onerant. Quis verò (qui Religioni & Patriæ ſaluti conſulit) exclamare non eſt paratus in *Ludos procaces, impios, contumaces?* quid enim Lacrymas & Suſpiria citiùs eliceret, cum conſpicimus ævi hujus noſtri mores inſanos? omnis etiam generis ſcelera (oppugnatis Virtutis & Probitatis impedimentis) inſtar torrentis irrumpentia, quæ hodie omnem Verecundiam & Modeſtiam abjiciunt & proſcribunt, quæ præcipuè ab his impuris fontibus oriuntur; quanto ardore animi, quanto ſtudio, quanto tumultu, non tantùm Juvenes ſed Senes illuſtrium ſuorum majorum haud ſatis memores fluunt ad loca perdita illa, ubi Fabulæ ſub ſpecie perſonata aguntur, ubi turpitudo & laſcivia dominantur? quanto temporis diſpendio, quantâ noctis & diei jacturâ maximum Vitæ ſuæ ſpatium in hæc Levitatis exercitia impendunt? Quid minus ornare hominem poteſt ad Modeſtiam natum & morum Integritatem, quàm ſtudio Scenæ inſervire, Obſcœnitatis Spectaculis delectari, quæ latam incautæ Juventuti, Intemperantiæ, Licentiæ, & Vitiorum omnium viam adaperiunt? Hæc ſtultitia, ne dicam inſana viſendi Theatra cupido ſic invaluit, moreſque multorum adeo immutavit, ut quod *Vitium* fuit olim, nunc *Virtutem* pravâ conſuetudine & peſſimis longè exemplis *Coryphæi & Sceleris Primarii* exiſtimari ſtrenuè exoptant. Omnibus ideo *Adoleſcentibus* bonâ & liberali indole præditis etiam atque etiam adhortor & ſuadeo, ut ab omni Societate malâ greſſibus citatis procul fugiant, à primiſque ſcelerum Veſtigiis oculos ſummo cum faſtidio averterent, ne Ruinam & dedecus ſibi accelerarent; cavete ne moribus veſtris nefariis,

Majores veſtros, Parentes, & Præceptores ad in famiam & ignominiam adigeretis, qui ſpe van illudi ſe tandem ſentiant, cùm infames veſtr & degeneres conſpiciunt mores. Animis veſtr perpendite quantâ Luce, meridie magis clar fruimini, obſcurâ noctis Caligine dum alii & ſu craſſis tenebris vitam agunt. Ut verbo finia *(Juvenes maximè probati & perchari)* actiones ve ſtras ornate, ut Honorem & ſplendorem diuti teneant, ut ob Modeſtiam, Sinceritatem, Inte gritatem, morumque Probitatem omnibus gra ſitis & amabiles.

Deus infinitæ Clementiæ, & Bonitatis im menſæ Mihi *Vobíſque concedat, quantulu Vitæ reſtat, ut innocuè, tranquillè, placidè que ducamus, & conſtituto noſtro viven tempore finito, ſub Amplexibus Divinis inte Choros Angelorum & Sanctorum Cœtus, tem peſtatibus perfidi hujus mundi ſuperatis, fe liciter conveniamus, & nobis invicem in ſæ cula ſeculorum gratulemur.*

Dat. ex Ædibus noſtris
Pridie Calend. Junii 1715.

EURI-

EURIPIDIS
VITA.

EURIPIDES quidem Patriâ Athenienſis erat, hoc eſt ex utriſque Parentibus liberis Athenienſibus oriundus. Patris illius Populus, ſive *Atticè* loqui mavelis, *Demus*, erat *Phyle*, quæ ad Tribum *Oenæiden* pertinebat. Patrem habuit *Mneſarchum* & ipſum *Mneſarchi* alterius filium, unde etiam aliquando *Mneſarchidem* vocatum legimus; quod & de aliis Nominibus propriis notandum. *Pythagoræ* quoque Philoſophi Pater fertur ejuſdem Nominis fuiſſe; ut & alius, quem *Cicero* inter Principes ſui temporis Philoſophos numerandum cenſet. Verùm hic *Mneſarchus Euripidis* Pater, non modò honeſto, ſed etiam illuſtri loco, natus videtur; *Clitonem* enim ipſius Matrem *Philocorus* probat ex ſplendidiori familiâ ortam, ut *Suidas* teſtatur & *Moſchopulus*.

Quum adhuc *Clito* Mater illum in utero gereret, conſulenti de eo Oraculum Patri hoc reſponſum dedit *Apollo*, Poetarum Præſes.

Te Mneſarche, *manet ſummo celebrandus honore*
Filius; eximiæ qui ſcandet culmina laudis,
Et referet lætas ſacro ex certamine fronde.

Hujus Oraculi meminit *Agellius*; verùm [illegible] jam nato Puero datum eſſe falſus aſſerit, nec ab *Ap*[illegible] ſed à *Chaldæis*; quanquam nec id neſciam, quo[illegible]uturorum Vates à nonnullis *Chaldæos* vocari: Ita erg[illegible], *Patri autem ejus* (de *Euripide* loquens) *Nato illo, reſpon*[illegible] *eſt à* Chaldæis, eum

eum Puerum, quum adoleviſſet, *Victorem in Certaminibus fore. Id ei Puero Fatum eſſe.*

Juxta hoc tempus, ipſo Olympiadis ſeptuageſimæ quintæ tempore Xerxis Perſarum Regis Expeditio in Græciam contigit, de quâ, ut & omni illius Apparatu, *Herodotus* ſcripſit. Hujus itaque rei metu, & quod ita Oraculo admonerentur, Athenienſes Urbem ſuam ultrò deſerebant, & omni ferè eorum Militia ad Claſſem & in Exercitum cæterorum *Græcorum* coacta in *Træzenem*, partim in *Æginam*, major verò pars in *Salaminem* cum Liberis ſuis, Uxoribus, & Familiis conceſſère: inter hos itaque Mneſarchus, cum Uxore ſuâ Clitone, jam uterum primò gerente ad *Salaminem* conceſſit, *Atticæ* ditionis Inſulam, *Telamonii* quondam *Ajacis* imperio claram, poſtea *Homeri*, ut nonnulli ſtatuunt, Natalibus, certè *Solonis* illius *Athenienſium* Legiſlatoris, & noſtri demum Poetæ *Euripidis*, illuſtrem. Ibi enim *Clito* mediâ æſtate, eodem ipſo die viceſimo, nempe *Boedromionis*, quo *Perſas Athenienſes* ad oſtium *Euripi* profligabant, Filium peperit, quem exinde, in tam nobilis Victoriæ memoriam, Euripidem Parentes nominabant.

Quum igitur *Euripides*, utì diximus, *Salamine* natus eſſet, vero ſimile videtur, illius Parentes, unà cum Familiâ ſuâ per aliquod tempus in eâ Inſulâ moratos eſſe; quòd Urbs patria, *Athenæ*, quum jam ſecundò à Mardonio vaſtaretur, non ſine benè longo temporis ſpatio ex *Perſicis* Ruinis ad priſtinum ſplendorem poſſet emergere. Certè quamvis muro Urbem cingi, & *Piræeum* quarto ferè poſt anno legimus, properantibus nimirum ex *Themiſtoclis* conſilio *Athenienſibus* ob *Lacedæmoniorum* illorum rebus invidentium metum, ſatis tamen Authorum teſtimonio & rationis acie perſpectum habemus, ipſam Urbem omnibus numeris abſolutam, & privatis ædificiis auctam & munitam non niſi decem ad minimum intercedentibus annis; quanquam Deorum Templis, Theatris, & Porticibus ampliandis & decorandis multò longior requirebatur dies. Quare rationi conſentaneum eſt, *Euripidis* Parentes aliquot annos poſt illum natum in *Salamine* egiſſe, quo temporis ſpatio, quoniam Nobilitate & Divitiis præſtarent (*Ariſtophane* licèt *cæteriſque* [illegible]*polis* de matre olerum venditrice neſcio quid inſi[illegible] garrientibus) credibile eſt, eos domum & prædia ſibi [illegible]ucta, aut etiam empta, habuiſſe. Non eſt ſanè du[illegible]m Poetam noſtrum, natalis ſoli charitate ductum, [illegible] ſaltem annis hic eſſe moratum, vel certè

BRITISH MUSEUM 15 67 MAR

certè haud ſemel eò digreſſum & diverſatum etiam ætate provectiori, quando Poeticæ operam daret. *Philocorus* enim refert in Inſulâ *Salamine* Speluncam eſſe tetram & horridam, quam nos (inquit *Agellius*) vidimus, in quâ Euripides ſcriptitârit.

Poſtquam adoleviſſet Euripides, Pater ejus Mneſarchus cùm videret Filium ſuum eſſe vegeto corpore, membris benè compactis, & valetudine haud infirmâ, Oraculi, quod ſupra memoravimus, probe memor, conjecturam faciebat, hunc Puerum ex Certaminibus Olympicis Coronas aliquando reportaturum. Quare illius Corpus roborare & ad labores confirmare conſtituit, Athleticæ vitæ paulatim aſſuefaciendum curavit; nec interea oblitus eſt eum Grammaticæ Rudimentis imbuere, Muſicæque ſtudio excolere, aliiſque, quibus Beatorum *Athenienſium* filii impuberes inſtrui ſolebant.

Roborato tandem exercitatóque filii ſui corpore, *Mneſarchus* Olympiam *certaturum inter Athletas Pueros deduxit. Ac primò quidem in certamen per ambiguam ætatem receptus non eſt.* Poſt *Eleuſinio & Theſæo certamine pugnavit, & coronatus eſt*; idque *Athenis* ubi ea Certamina erant ſolennia; nunquam autem illum in majoribus *Olympicis* Certaminibus, quæ *Elide* erant ſolennia, contendiſſe credibile eſt; certè nunquam in iis viciſſe abunde conſtat, quia nec illius Nomen inter Olympionicas, quorum Catalogus etiamnum extat, reperitur. Decimo autem octavo ætatis anno primùm ſe ad Tragœdias ſcribendas contuliſſe dicitur. Is quidem ad Corporis curam, quam Athletici homines exercere ſolebant, etiam excolendi animi ſtudium adjunxit; adeò ut nemini ferè in Artibus indagandis & explorandis concederet. Et Artem quidem pingendi à Principio exercuiſſe traditur; Fabulæque ab eo pictæ *Megaris* feruntur extitiſſe, ut *Thomas Magiſter*, aliique tradunt.

Certè ut in fingendis moribus, ita in Perſonis pingendis eximius ſemper Artifex eſt habitus. Et ille primus *Agamemnoni* caput involvendum eſſe vidit, quando ad Aram mœſtus ſtaret, filiâ jamjam immolandâ. Quam rem quòd Timanthes Pictor poſtea penicillo expreſſerit, adeò veteribus placuiſſe dicitur.

Quinetiam Rhetoricæ ſtudio delectatus eſt, nec leviter eodem imbutus, quod à *Prodico* Rhetore, *Chiorum* Legato, hauſiſſe dicitur, quem & Xenophon *Grylli* filius maximopere miratus eſt. Quod ſi *Euripidis* Nobilitatis argumentum

tum non leve inter alia habeatur, quum de eo teſtetur Philoſtratus, quòd Diſcipulos ſibi ex Juvenibus Nobilioribus & Patriciis elegerit, profundéque Divitibus; unde & Πεντηκοντάδραχμος dicebatur. Nec certè *Euripides* vel *Pericle* Condiſcipulo, vel *Prodico* Magiſtro indignus evaſit; nam & ipſe in dicendi Arte tantus erat, ut non modò ſui temporis orator ſummus haberetur, ſed & Oratorum maximorum Pater & Præceptor; quare nec immeritò ab *Heinſiorum* doctiſſimo audit, *Omnium Oratorum non minùs Pater, quàm Optimus Poeta.* Ex illo enim *Demoſthenes* dicendi amore totus eſt abreptus & inflammatus; ex illius Hiſtrionibus & Mimis Pronunciandi Artem didicit, & *Euripidem* ipſum animo ſibi effingendum duxit & manu deſcribendum haud ſemel curàvit; ut & *Thucydidem*, quem etiam octies ſuâ manu deſcripſiſſe idem *Demoſthenes* traditur à *Luciano.* Nec enim ulla eſt dicendi cauſa, in quâ *Euripides* excellere non videtur, nec ulla Argumentorum vis, nec Eloquentiæ copia, aut ſolertia quam ille non ſit aſſecutus. Quare & alter ille *Demoſthenes*, *Marcus Tullius Cicero* hunc Poetam ex manibus videtur nunquam niſi invitus depoſuiſſe; adeo aſſiduus erat in eum volvendo, laudando, lectitando, ut nullum ferè præter hunc Authorem magnopere æſtimaſſe videatur. Nam & *Tyroni* de eo ſcribens ait ψύχος ἡ λεπτὴ χρεὼ πολεμώτατον inquit *Euripides*; cui tu quantum credas, neſcio. Ego ſingulos ejus verſus ſingula Teſtimonia puto. Et eo die & tempore, quo Hominum ingratiſſimus *C. Popilius Lænas* ad *Ciceronem* tollendum feſtinavit, reperit eum in Lectica *Euripidis* Tragœdiam *Medeam* legentem, ut *Ptolemæus Hephæſtion* prodidit; ita cum Præceptore eloquentiſſimo Oratorum conſummatiſſimus etiam commori velle videbatur. Quin de hac re luculentiſſimum profert teſtimonium *Quintilianus*, Orator & ipſe nequaquam contemnendus: *Illud quidem*, inquit, *Nemo non fateatur neceſſe eſt, iis, qui ſe ad agendum comparaverint, utiliorem longè* (Æſchylo & Sophocle) Euripidem *fore. Namque is & vi & ſermone* (*quo ipſum reprehendunt, quibus Gravitas & Cothurnus & ſonus* Sophoclis *videtur eſſe ſublimior*) *magis accedit Oratorio generi, & ſententiis denſus, & rebus ipſis & in his, quæ à ſapientibus tradita ſunt, pene ipſis par, & in dicendo & reſpondendo, cuilibet eorum, qui fuerunt in Foro diſerti, comparandus. In Affectibus verò tum omnibus minus, tum in iis qui Miſerationem conſtant, facilè præcipuus.*

Præ-

Euripidis Tragici Vita.

Præterea Præceptorem habuit *Euripides* Anaxagoram in Naturali Philoſophiâ. Magni ſanè hic Vir Nominis erat, ὁ Νοῦς dicebatur, quòd Deum incorporeum, Æternum & omnibus modis excellentem eſſe mentem docuit. Is enim, ut *Cicero* teſtatur, primus omnium rerum Deſcriptionem & Modum, mentis infinitæ vi ac ratione deſignari & confici voluit. Et univerſæ rerum Naturæ, non Fortunam, non Neceſſitatem, ſed Mentem puram & ſinceram, Creationis, Ordinationis & Conſervationis Principium agnovit.

Diſcipulus illius *Euripides* ad Scenam ſe convertens, Duodevicennis exiſtens, ex quo Tragœdiis componendis præcipuè vacavit, non quidem Diſciplinæ ſuæ veteris Transfuga fuit, ſed fideliſſimus & conſtans Cultor & Cuſtos; omnia enim Magni Magiſtri præcepta conſervavit & ſecum in Muſarum Caſtra intulit; adeo ut poſthinc Cothurnata audiêrit Philoſophia, & ipſe emphatice *Scenicus* Philoſophus ſit dictus, ut ex *Origine*, Clemente Alexandrino, Athenæo, aliiſque liquet. Quare & poſtea *Socratem* ipſius auxilio aliquando uſum eſſe aiunt, in Fabulis ſuis effingendis, cui & Poetarum ſolum *Euripidem* præcipuè amavit ob ſententiarum & morum gravitatem & pondus; & ſanè de *Socratis* erga *Euripidem* obſervantiâ inter alios ita *Ælianus*, *Socrates* verò raro in Theatra veniebat; niſi ſiquando *Euripides* Tragicus Poeta cum novis Tragœdis certaret; tum enim accedere ſolebat. Et quando *Euripides* in Præco contenderet, eò deſcendebat; amabat enim hominem, nimirum propter ejus Sapientiam & Virtutem, quæ in illius Verſibus enituit. Hæc *Ælianus*. Et ſanè id ſibi præcipuè *Euripides* in omnibus ſuis Fabulis propoſuiſſe videtur; ut Auditoribus ſuis quàm maximè prodeſſet, & per jucundas Carminum & Fabularum ambages animis eorum Virtutis amorem & hujus Vitæ contemptum inſtillaret; & omnia denique Pietatis, Conſtantiæ, Prudentiæ & Patientiæ Præcepta veterum Herœum exemplis cohoneſtaret; ſenſiſque optimarum Sententiarum Repetitionibus ſuis *Athenienſibus* inculcaret. Præcipuè verò Nobiliorem Philoſophiam ubique ſpirare deprehenditur, Dei Providentiam gravibus rationibus confirmat, Animæque Immortalitatem ſtruit, quòd Anima non in æthera diffundatur inſtar fumi, ſed perduret & Mente vigeat, apertè nec ſemel teſtatur; denique Pœnas infernales & Retributionem agnoſcit. Quid ſingulis immoremur? Quicquid magnanimus ille Præceptor honorificè de Deo unquam locutus, aut ſapienter de

Naturâ, id civibus ſuis frequenter propinavit; nec ſub timidè & clanculùm id fecit; ſed apertè populo exhibuit ſalutaria moralis Sapientiæ dogmata, Poetico tamen dul core emollita; quo & ſibi ſatius conſuleret, & auditorum Commodo proſpiceret. Unde *Cicero*, perpetuus hujus Au thoris Amicus, Cultor & Comes: " Itaque apud *Euripide* à *Theſeo* dicta laudantur,

Nam qui hæc audita à docto meminiſſem Viro,
Futuras mecum commentabar Miſerias,
Aut mortem acerbam, aut exilii mœſtam fugam;
Aut ſemper aliquam molem meditabar mali:
Ut ſiqua invecta Diritas caſu foret,
Ne me imparatum cura laceraret recens.

' Quod autem *Theſeus* à Docto ſe audiſſe dicit, id de ſe
' ipſo loquitur *Euripides*. Fuerat enim Auditor *Anaxagoræ*
' quem ferunt, nuntiatâ morte filii, dixiſſe, *Sciebam me ge*
' *nuiſſe mortalem.* Quæ vox declarat, iis eſſe hæc acerba
' quibus non fuerint cogitata: Ergo id quidem non du
' bium, quin omnia quæ mala putantur, ſint improviſa
' graviora. Hæc *Cicero*.

Et in hanc ſententiam *Melanippen ſapientem* Fabulam ita formavit, ut exinde gratos ſuos animi ſenſus erga Præ ceptorem *Anaxagoram* deſcripſiſſe agnoſceretur. Nec id certè pio Poetæ vitio vertendum, quòd Mulierem in Sce nam Philoſophantem induxerit his, Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλ ἐμῆς μητρὸς πάρα, ὡς ἐκείνος ἔφη, γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία Εὐρ Nequaquam inquam, hoc *Euripidi* vitio vertendum. Ne licèt rarum ſiet, omnino impoſſibile dici poteſt; imò ne quidem improbabile, ut aliquando mulier aliqua reperia tur, non dico cuivis viro par, ſed ſi velis etiam ſuperior ſaltem in aliquibus rebus; utì ſatis iis conſtat, qui Hi ſtorias multarum Gentium & multorum Temporum accu ratè notaverint. Quare nec ipſe *Socrates* dubitavit ſeriò affirmare, quòd multæ mulieres in multis rebus, multis viris fuerint excellentiores. Quia verò rariùs fortè in hoc ſexu ſumma excellentia deprehenditur, ideo ſanè Po eta hic noſter, qui nihil ignorat, ut qui probè conſcius eſſet τῆς ὀφελείας, nec Legum Poeticarum inexpertus, vi am ſemper ſibi ſtruit & præmunit.

Quòd autem præcipuè φιλόπολις fuerit & *Athenarum* ſua rum egregius Laudator, ex innumeris id locis etiamnum poteſt deprehendi & probari. Non hic dico, quot perpe tuis Fabulis *Athenienſis* populi laudes celebravit, quarum ſingulæ,

ingulæ, ut Supplices & Heraclidæ, continent ἐγκώμιον Ἀθηναίων. Non affero hoc ſibi Argumentum ferè in omnibus cæteris Poetam propoſuiſſe, præſertim in iis, quibus Reges *Athenienſium* nomina dederunt, ut *Ægeus*, *Erechtheus*, *Theſeus* quarum etiamnum aliquot ſuperſunt Fragmenta. Hoc finis Oreſtæ, hoc *Herculis* furentis Concluſio, hoc *Medeæ* Actus tertius, ubi *Ægeus* introducitur; hoc multa pars *Hippolyti*; hoc denique loci alii innumeri ſatagunt, ut pios Poetæ affectus erga Patriam oſtendant. Quare neque *Salamina* indictam reliquit, & *Euripides* ſanè nunquam non arripit Occaſionem, quâ opportuniùs *Athenas* ſuas toti *Græciæ*, ac proinde toti terrarum orbi, laudatas reddat. Nimius eſſem, ſi plures Inſtantias proferrem, multos autem alios locos ſiquis perpenderit, mirabitur Poetæ lepidum ingenium; quòd tantam pietatem tantâ cum Arte exhibuerit conjunctam. Quis autem æquus rerum æſtimator, vitio hoc *Euripidi* unquam vertat quòd tam promptus & vigil ſit in Patriæ laudes, iſtius inquam Patriæ, quam vel hoſtes vel barbari & peregrini tantopere admirati ſunt? In illâ urbe Deorum Majeſtas & Religionis honos ſummâ cum Reverentiâ conſervabantur; illa erat commune ſupplicium *Aſylum*, Literarum & Artium ſacrarium; in illius foro publico *Miſericordiæ* Ara erigebatur, à quâ nemo erat arcendus. Et nequid hic de *Athenarum* Imperii magnitudine dicam, nequid de Doctrinâ omnigenâ, quæ ibi ſemper floruit, de Legiſlatoribus, de Poetis, de Philoſophis, *Hiſtoricis*, Ducibuſque immortali Laude dignis, quos peperit, eximium quid & haud vulgare eſt illud quod Harpocration in voce Ἄβαεις de populo Athenienſi narrat, Λοιμὲ δέ φασι κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γενόμενον ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ἐκ τῆς Ἀθηναίων Δήμου ἱδρυμένου πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι· προεβουλεύσαντο δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων προσβυτὴν ἀφικέσθαι λέγεται. Quam rem *Ariſtophanis Scholiaſtes* plus ſemel confirmat, ut & *Suidas* in vocibus Εἰρεσιώνη & Περιπεσσία. Ab eodem denique Deo *Athenarum* urbs ob Æquitatem & Miſericordiam communis Ara Græciæ vocabatur, *Æliano* teſte. Nec tamen adeo *Euripidem* transverſum egit patriæ Urbis Amor, ut erga Hoſtes ipſos nonæ quus idem appareret; ſicut enim *Athenas*, Urbem patriam, ſuo more primo loco ponat Poeta piiſſimus, ita *Spartam*, licet *Athenis* tunc temporis infenſam ſecundo

cundo loco memorat æquus homo, qui & hoſtem ſuâ laude nequaquam privandum præcipit.

Verum enimvero contra *Euripidem* nonnulli ex Veteribus objiciunt, quòd erga mulieres eſſet iniquus; adeo ut Μισογύνης diceretur, quod Viro Bono & Philoſopho valde indignum judico; cum & is ſexus ſit Humani generis pars altera; Deique ipſius ſummè prudentis Opificis judicio huic Vitæ neceſſaria. Sed ſi paulò accuratius rem conſideremus, videbimus, hoc ei convitium adhæſiſſe, ex futilibus Criticorum conjecturâ primitus ortum; cùm enim illud ei Cognominis ab antiquis datum invenerint, veram autem neſcirent iſtius rei cauſam, falſam illico ſuo more affigere non ſunt veriti, & hinc illæ de ejus infauſto plus ſemel conjugio Tragœdiæ, hinc de Hiſtrione Cephiſophonte, illius ſervo & adultero, & ejuſmodi non pauca, nec ab antiquis nec ab idoneis Authoribus, nec ab ipsâ ſatis ratione confirmata; niſi quis fortè Ariſtophanis Comici convitiis fidem habendam judicet.

Verum enimvero *Euripides* & aſper moribus & μισογέλως habebatur, ut & illius Præceptor *Anaxagoras*, qui & ipſe ἀγέλαστος dictus erat; ita enim *Alexander* Ætolus apud *Gellium*,

> Ὁ δ' Ἀναξαγόρᾳ τρόφιμος, &c.
> *Sed Anaxagoræ Diſcipulus veteris*
> *Congreſſu mihi viſus erat ſubacerbus;*
> *Sed nec amans riſûs, nec doctus pocula falſis*
> *Exhilarare jocis: ſed quicquid ſcripſerit idem,*
> *Melle & Sirenum dulcedine ſuavius illud.*

Et *Ariſtophanes*, quod notat *Thomas Magiſter*, difficiliorem paulò illum in congreſſibus teſtatur; quinetiam ipſe *Euripides* in Epiſtolâ ſuâ ad *Cephiſophontem* datâ, dum de lautioribus *Archelai* conviviis queritur, videtur haud nimis hilarioribus compotationibus deditus. Quòd itaque temporis ſpatio & Philoſophiæ ſtudio, redderetur tandem in moribus & vitæ actionibus aliquantò ſeverior, nequaquam dubitandum; quòd autem Hilaritatis omnimodæ hoſtis eſſet apertus, non facilè concedet is, qui liberos hujus Authoris ſpiritus & jucundiores hilareſcentis Muſæ volatus hic inde per totum opus luſitantes perſpexerit. Agreſtes autem mores ῥιπῶς abominatur, ubi hæc habet, χωρὶς δ' ἀγρίων νάπαιμι τρόπων. *Fera vita meos nihil ad mores.*

Ut Dignitas autem & Fama hujus Poetæ omnibus clariùs innoteſceret, *Archelaus* Rex *Macedoniæ* cùm Literarum

ſtudio

tudio præ cæteris Mortalibus flagraret, ideóque plurimis
octis Viris dona mitteret, alios etiam in *Macedoniam* in-
itaret *Amphiam Macedonem Athenas* misit, qui Argentum
nter alios *Euripidi* referret; & *Clito* nobilis *Macedo* Regis
micus & Consiliarius, literas subjunxit, quibus hortatur
uripidem ut Regis Benevolentiam acciperet. Plurimos
nè & insignes apud se pellectos, & ex omni Græciâ evo-
tos habuit *Archelaus* Artifices, Viros, & in omni Scien-
iæ genere peritos, præcipuè Doctrinâ claros, Philosophos
Poetas; & *Socratem* quoque literis suis Rex nobilis
us semel vocabat; quanquam is quidem semper se ex-
usatum haberi precatus est; utpote qui *Archelao* prorsus
utilem se fore vidit; nec illius favoribus æquandis ullo
odo parem; cùm *Archelaus* Virtutibus satis esset instru-
us, nihil autem ipse aliud doceret. *Timotheus* quoque
obilis Musicus apud *Archelaum*, in honore fuisse dicitur
Plutarcho, ut & *Zeuxes* Pictor, ab *Ælian*o. Et tales mul-
s Viros *Archelaus* secum congregatos habuit, & postea
idem ipsum Platonem, qui nimis his temporibus juve-
is erat; supra omnes autem miratus est *Euripidem*, quem
verè sapientem novit, nec munerum Regiorum, ut alii,
pidum, sed modestum, castum, doctum & amicum Ve-
tatis ac Virtutis; à quo plurima erant illi addiscenda.
uare cùm ille ferè semper Regia munera detrectaret, om-
m rex occasionem accepit favores in eum congerendi;
que ita quum aliquando in Convivio *Archelaus* ab Au-
co quodam magno interpellaretur, ut ei poculum quod-
m aureum dare vellet; id statim Rex puerum, qui
at illi à poculis, Euripidi jussit deferre, hæc Aulico di-
ns, Σὺ μὲν γὰρ αἰτεῖν, ὦ βασιλεῦ, ὃ λαμβάνειν ἄξιος ἔσῃ οὐκ αἰσχύνῃ,
o dicto simul Impudentiam *Aulici* elusit & *Euripidis* Mo-
stiam approbavit. Rogavit aliquando *Euripidem Arche-
us*, ut de se Drama quoddam componeret, quo latè no-
en suum ferretur: At pius Poeta qui probè sciret Tra-
ædiarum Materiam esse mœstam plerumque & infelicem,
alum omen deprecans, dixit se Deos Immortales pre-
ari, ut nihil tragicum illi contingeret unquam. Sed cre-
ibile est, postea regiis votis obsecundâsse Poetam, & Fa-
ulam *Archelaum* dictam illius Nomine honestâsse, vivo
dhuc & florente Rege; nam nec nisi sexto post *Euri-
idem* functum anno mortuus est *Archelaus*. Et *Archelaus*
uidem Filio suo, qui in Regnum post successit, juxta hæc
mpora nato, Orestis nomen dedit, *Euripidis* nimirum

causâ;

cauſâ; quod is Fabulam ejuſdem Nominis ſupremam *Athenis* egiſſet, antequam in *Macedoniam* proficiſceretur; quanquam & aliàs Oreſtis Nomen apud *Macedonas* familiare videatur. Præterea in hujus Regis gratiam & Honorem Fabula Temenus, ſive Temenidæ dicta, videtur facta; Reges enim *Macedoniæ* ex Temenidarum familia oriundi, teſtante *Thucydide*. Certè & Rex ipſe, & *Clito* nobilis Macedo, Regis Conſiliariorum Princeps haud oſcitanter inſtabant *Euripidi*, ut aliquid ſcriberet ſuo more; quod teſtatur ipſe Poeta in Epiſtolarum ultima, quæ & de nimis lautis conviviis illum querentem introducit, & omnino huic loco multam lucem adferet. Alio quidem tempore, vel anno novo ineunte, vel ipſius *Archelai* Natalibus, quando inter plurimos qui Regi Strenas & Munuſcula deferrent, ſolus *Euripides* ſuo amore & fide fretus, nihil præterea adduceret, Rex illum ſubridens rogavit; *Nunquid illum gravaretur Regem munuſculo honeſtare?* Reſpondit *Euripides*, Οὐ βέλομαι πλουτῶν δωρεῖσθ πένης· μή μ' ἄφρονα κείνης, ἣ δίδως αἰτῷ δοκῶ. Quæ Latino verſu donata reperies in *Archelao*. Juxta hæc tempora cùm cæteri Athenienſes ægre ferrent *Euripidis* abſentiam, tum inimici illius illum Paraſitum vocabant & auri potentiæ & cupidum; & *Sophocles* ipſe, qui haud ita pridem illius amicitiæ cultor erat factus, hoc in illum Diſtichum torſiſſe putatur, quod & *Pompeius* Magnus ad Regem *Ægypti* iturus uſurpaſſe dicitur, Ὅσις δ' πρὸς Τύραννον ἐμπορεύεθ, κείνε 'δ δόλθ, κἂν ἐλευθέρθ πόλη. Et *Plutarchus* in libro de exilio, Τις γὰρ εἶπε τῆς ἑαυτῦ παιδεύθ ἐγκάμιον τοιοῦτον οἷον Εὐριπίδης, tum verſibus quibuſdam ex *Erechtheo* laudatis infert, Ἀλλ' ὁ ταῦτα γράψας εἰς Μακεδονίαν ᾤχετο, καὶ παρ' Ἀρχελάῳ κατεβίωσεν. Argumentum ultimæ, quæ extat, *Euripidis* Epiſtolæ huc pertinet; in ea enim *Cephiſophonti* ſcribens Hiſtrioni ſuo, at Amico & Philoſopho viro, qui & Euripidem ipſum aliquando in Tragœdiis conſcribendis putatur adjuviſſe, hortatur ſecum contemnat iniquas & immeritas malorum hominum de hac illius peregrinatione cavillationes; at ſi quem Boni & Æqui amantem reperiret, qui & hanc ægre ferret, omnino illi veras rationes aperiret & ſatis daret. Non eſt prætereundum, garrulum quendam & futilem *Archelai* Regis Aulicum *Decamnicum* vocatum, *Euripidi* jam ſeni plus ſeptuagenario τὸν τῦ σώματθ δυσωδίαν objeciſſe; cui *Euripides* falsè reſpondit, id in ſe mirum videri nequaquam

debere;

debere; qui tam pertinaci fide, quæcunque illius pectori essent concredita, retineret. Hujus Apothegmatis meminit Stobæus, Εὐριπίδης ὀνειδίζοντός τινος, &c. *Euripides cum graveolentia illi à quodam objiceretur, multa enim dixit secreta in eo computruerunt*, Fidelem se innuens & taciturnum.

Quare ut ad finem tandem veniamus, quum jam tertio *Euripides* anno in Macedoniâ versaretur, sive invidorum malitiâ, sive Deorum fato, nam & casus & malitia in causam utraque feruntur, à *Promeri* canibus in *Bormisco* vico *Macedoniæ* adeò laceratus est, ut brevi post vita fungeretur; crudelitas fati tanto ingenio non debita, ut inquit *Valerius Maximus*. Sunt qui hos Dianæ canes dicant immites & efferatos, quos, cum *Euripides Heraclitini Scotini* admirator eximius, frequenter Dianæ templum, ubi illius Carmina reconderentur, illorum addiscendorum causâ adiisset, ei immissos, invidorum consilio, à *Promero* Regiorum canum procuratore, quo ipso fato eundem Heraclitum periisse dicunt. Narratur & alia hujus casus historia, quæ sic se habet, in *Macedoniâ* vicus quispiam est, qui *Thracum* dicitur, propterea quod à Thracibus plerumque sit habitatus, aliàs *Bormiscus* vocatur à monte *Bormio*. In hunc locum quum canis quidam venaticus *Archelai* Regis fortè aberrâsset, *Thraces* de more suo mactatum devorarunt. Id ubi comperisset *Archelaus*, Talentum eis multam indicit; quod ubi illi solvendo non essent, *Euripidem* rogârunt ut pro eâ, qua valebat apud Regem Authoritate, exoraret eum, hanc eis multam remittere. Hoc *Euripides* fecit & veniam impetravit; postea vero quum *Euripides* in sylvâ quadam solus meditaretur, *Archelaus* autem juxta viam à venatu rediret, canes aliquot Poetam cingentes lacerârunt & devorârunt. Existimatum vero est, hosce canes ex eodem cane proseminatos quem Thraces sacrificarunt & devorârunt. Hinc adagium apud *Macedonas* increbuit, κυνὸς δίκλωνι, subaudi passus, aut aliquid simile. Alia narrantur quæ velut ab ipsâ ratione dissentanea, nequid hic repetam de Poetæ castis moribus & provecta ætate, procul hinc ableganda judico. Obiit enim septuagesimo ferè quinto ætatis anno, cùm *Antegenides* Archon vixdum desierat, quo anno *Callias* Archon erat. Cujus ad nuntium *Sophocles* fabulam acturus Mimos suos pullatos & sinè coronis, ipse pullâ indutus in scenam produxit. Et ipse quidem *Sophocles* circa finem ejusdem anni

moritur

moritur nonagenarius, quod ex Ariſtophanis patet *Ranis* ubi *Hercules* rogat *Bacchum*, an non vellet *Sophoclem* ex inferis reducere, *Euripide* priorem. *Dionyſius* ſanè *Byzantinus* hoc atroci tam nobilis Poetæ fato attonitus, nequa de Deorum bonitate ſuſpicio inde oriatur, ſatius putat omnes omnium gentium authoritates uno Poetico gladio diſcindere, & naturalem ei mortem aſſignare: Quare ita canit, alludens ad Dionyſiacas veſtes & Tragicum omnem ornatum in Tumulo illius exſculptum,

Οὔ σε κυνῶν γλῶσ' ἔβλ', Εὐριπίδη, &c.
Non te turba canum eſt, Euripides, *ira nec ulta*
Fœminea, expertem non licitæ Veneris.
Verum Orcus ſeniúmque tulit juxtáque Arethuſam
Cumbis, amicitia nobilis Archelai
Sed nec ego hunc Tumulum veſtrum puto. Bacchica veſti
Hic ſcenas ſuadet poſſe latere tuas.

At verò quod ad mortis hujus magni bonique Viri genus attinet, non eſt quòd nimis offendantur aures Philoſophicæ, multò minùs Chriſtianæ; quia multò chariores ſuos Deus aliquando amicos ſuos, flammis, ferro, Beſtiis, aquis non perire quidem, ſed mori permittere. Quis credat illos fuiſſe Dei amicos, de quibus Divus *Paulus* (qui & ipſe cum beſtiis *Epheſi* pugnaverat) hæc habet? *Ludibria & flagella ſunt experti*; *& vincula inſuper & carcerem*: *Lapidati ſunt, diſſecti ſunt, tentati ſunt*; *gladio cæſi occubuerunt* &c. Sed & Poetarum & Philoſophorum Optimorum plurimi malâ, quod ad humanum attinet judicium, morte periêrunt. De qua re hæc Sotades,

Αὐτὸς γὰρ ἐὼν παντογόνης, &c.
Mundus genitor cunctiparens, ſaturque rerum,
Cauſas Hominum non bene novit arbitrari:
Sunt per ſola Terræ mala, ſemper & fuêre;
Multiſque malis undique gaudet omnis orbis,
Res eximias queis fuit invenire cordi,
Sive ingenii laus foret illa, ſive dextræ,
Omnes malus hos cernitur exitus ſecutus;
Idque omne malum fluxerat à Parente Mundo.
Mundo ſapiens judice Socrates *putatus*;
Mundo ſapiens judice Socrates *necatur*;
Juſſus bibere in carcere poculum cicutæ.

Crudi

Euripidis Tragici Vita.

Crudi Polypi Diogenes *peremptus esu:*
Testudine, cùm scriberet, Æschylus *cadente.*
Glutito acino strangulat uva te Sophocles.
Te Euripides, *in* Thrace solo canes vorârunt.
Atra abstulerat egregium fames Homerum.

Præterea nec ipsum horum versuum Authorem idem fatum malum neglexit: *Plutarcho* enim teste, quòd Ptolemæo Philadelpho dixerit quando sororem uxorem duceret, Εἰς ὑχ ὁσίλων τυμπανιῶ τὸ κίγκρον ὠθεῖς, in vincula conjectus est, ubi per longum tempus contabuit. Eadem fere causa, & fatum, quæ & summo Virorum *Johanni Baptistæ* contigêre. Sed aliorum nonnullorum clarorum sanè Virorum fata memorare hic juvat: Et *Heraclitus* ὁ σκοτεινὸς, ut supra diximus, canibus quoque laceratus periit; *Theocritus* suspendio, *Orpheus* discerptus interiit; *Empedocles* flammis Ætnæ consumptus. *Hesiodus* ab inimicis gladio cæsus, Ibicus & *Archilochus* à Prædonibus, *Lycophron* sagittâ transfixus, *Cornelius Gallus* suo gladio, *Anacreon* uvæ acino, *Cratinus* & *Terentius* maris hausțu, *Seneca* & *Lucanus* à *Nerone*, venas secti, *Ovidius* ab *Augusto* in exilium actus, ut & *Propertius* à nonnullis dicitur: Denique *Lucretius* philtro furiatus sibi mortem conscivit, & inter Modernos *Gasper Barlæus* puteo suffocatus interiit. Non hic Regum maximorum, etiam optimorum, & Ducum clarissimorum Mortes exequar, quotquot vel gladio, vel securi, vel venenis, vel vi, vel insidiis perierunt: Sufficit ad hunc locum, non singularem fuisse *Euripidem* mortis genere, æque ac Vitæ & Ingenii laude.

Euripidis quidem fatum tota *Athenienſium* Civitas luxisse dicitur, & quamprimum potuerunt ad *Archelaum* Regem miserunt Legatos, qui Urbis totius nomine ossa ejus repeterent, in patrio solo tumulanda; sed hoc Rex iis obstinatius negavit: Designaverat enim inter *Macedonicorum* Regum Tumulos *Euripidem* reponere; atque ita paulò post in Urbe *Pellâ*, quam nonnulli *Beræam* putant, *Macedoniæ* Metropoli, nobile illi extructum sepulchrum inter duos confluentes rivos, quorum alter saluberrimi quidem potûs, alter verò mortiferi, quod à *Plinio* & *Vitruvio* dictum profert *Lilius Gyraldus*. In cujus funere Rex *Archelaus* supremum sumptum facere non contentus, *Crinem tonsus est*, & mœrorem, quem animo conceperat, vultu quoque prodidit, ut *Solinus* refert. Hæc Urbs in regione Pieriâ ponitur,

quæ olim ad *Thraciam*, tum ad *Macedoniam* pertinebat, Musarum Parens & Domus, ut *Mela* vocat, & à qua Musæ Pierides dictæ; undè hoc Poetæ inscriptum Epitaphium.

Εἰ καὶ δακρυόεις Εὐριπίδη, &c.
Dirâ licèt tibi mors, Euripides, abstulit auras,
Et lupicida tuâ carne repleta canis,
Cecropiæ decus & dulcis Philomela Theatri,
Qui Sophiâ tragicas miscueras Charitas;
Cespite Pellæo astì tegeris: sic nempe minister
Pieridum cumbis jam prope Pieridas.

Sepulchrum autem ejus ex Marmore Pyrropœcilo videtur extructum magnificè, una cum *Euripidis* ipsius cothurnata statuâ, & cum Bacchi ornatu & toto Tragico apparatu exculptum, de cujus duratione, quasi perpetuâ futurâ Macedones gloriabantur. Ita enim *Agellius:* Sepulchrum ejus & Memoriam *Macedones* eo dignati sunt honore, ut in Gloriæ quoque loco prædicarent, Οὔ σον γε μνῆμ', Εὐριπίδη, ὄλοιτό πε, *quòd egregius Poeta morte obitâ sepultus in eorum terrâ foret. Quamobrem quum Legati ad eos ab* Athenien*sibus* missi petissent, *ut Ossa* Athenas *in terram illius patriam permitterent transferri, maximo consensu* Macedones *eâ re denegandâ perstiterunt.* Extant & alia de illo Epitaphia, ut illud imprimis *Ionis* dictum (quòd tamen potius *Sophonti Sophoclis* filio ascriberem, quia vix credibile est ipsum *Ionem* ad hæc durasse tempora) sic autem se habet,

Χαῖρε μελαμπέπλοις, Εὐριπίδη, &c.
Salve pullatâ, ô Euripides, in Regione
Pieriâ, æternum noctis habens thalamum:
Idque scias, tellure latens, tibi fama quòd ingens
Æquet Homeræum æterna futura Decus.

Celebratur & aliud vetus Epigramma, cujus Authorem nonnulli statuunt *Thucydidem* Historicum, alii *Theophilum* Comicum, alii *Timotheum* Musicum eundem & Poetam nobilem, alludens ad numerum Poetarum qui illius Mortem Næniis prosecuti sunt,

Μνῆμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδη, &c.
Græcia tota quidem monumentum Euripidis: Ossa
Terra tenet Macedûm quæ fera fata dedit.
Patria Cecropidum tellus: Sed plurima Musas
Delectans, tumulo Carmina plura refert.

Se

Sed Monumentum *Euripidis*, quod *Archelaus* in *Macedoniâ* extruxerat, aliquantò poſt à Cœlo tactum perhibetur; quod & Lycurgo Lacedæmoniorum Legiſlatori contigiſſe memoratur; & à veteribus divini favoris erga mortuos argumentum habebatur. Et ad hæc quoque alludens extat vetus Epigramma, ipſum *Euripidem* primò alloquens, mox de eo loquens,

Τὰ Μακέτας σὲ κέκλυθε τάφε κόνις, &c.
Te Macedûm condit tumuli cinis; igne ſed uſtus
A Jove fulmineo diſcutis hunc cinerem:
Ter namque intonuit Mneſarchiadæ Jovis æther,
Purgans mortalem corporis illuviem.

Athenienſes verò, quandoquidem illius cineres obtinere ab *Archelao* nequirent, nobile illi Cenotaphium condiderunt, quod *Pauſaniæ* tempore durabat, juxta viam, quâ deſcendebatur ex Urbe ad *Piræum*, ubi & poſtea *Menandri* Monumentum erigebatur. Et in hoc Cenotaphium hoc inſcriptum Diſtichon videtur; eleganter enim alludit ad ipſius corporis abſentiam, & nominis gloriam, quâ ſolâ potiebatur,

Οὐ σὸν Μνῆμα, &c.
Hoc tibi non monumentum, Euripides, *illius at tu:*
Namque tui hoc ſplendor Nominis irradiat.

Unicum aliud adjiciam Iambicum Epitaphium vetus,

Ἅπασ' Ἀχαΐς μνῆμα, &c.
Græcia tota tuum Monumentum, Euripides, *extat*;
Haud igitur mutum, ſed magis ore viget.

Sed & extare adhuc dicitur in finibus *Græciæ* & *Valachiæ* aliud *Euripidi* Cenotaphium ætate aliquâ barbarâ extructum; certè Figura illius extat, in cujus dextro latere Latinum hoc Epitaphium literis majuſculis exaratur, ſecundâ ſyllabâ τῦ *Euripides* contra Regulam correptâ,

SISTE QUID IPSE VELIM ROGITO COGNOSCE VIATOR
EURIPIDES TRAGICO CARMINE CLARUS HOMO [VOLEBAM
HAC JACEO ISTUD ERAM QUOD TE COGNOSSE ERGO DIU FELIX CHARE VIATOR ABI.

Non jam ego *Euripidis* Characterem ſubtilius ducam, nec laudes quas innumeri Authores in illum congeſſerunt, accumulabo; nec quanti fecerit *Euripidis* Opera *Alexander Magnus*, cui Harpalus ea dono miſerit, nec quanti *Antigonus* Rex, aliique Reges & Imperatores haud pauci. Librum ſane Authenticum ipſius *Euripidis* Manuſcriptum, qui ſeptuaginta quinque Fabulas contineret, *Ptolemæo Ægypti* Regi ab Athenienſibus dono fuiſſe miſſum legimus exornandæ (ut *Galenus* ſcribit) Bibliothecæ ejus Alexandrinæ causâ. Cum *Ptolemæus* (inquit *Galenus*) ab Athenienſibus petiiſſet *Sophoclis* & *Euripidis* autographa Exemplaria, ad eorum augmentum, quæ in *Alexandrinâ Bibliothecâ* ille poſiturus erat, iique denegaſſent, *Ptolemæus* ex *Ægypto* frumentum eos exportare prohibuit, quo propter *Atticæ* ejus temporis penuriam illi maximè indigebant, uſque dum *Athenienſes* penuriâ compulſi illa ipſa Exemplaria Regi dono miſerint. At his acceptis, gratus Rex non modò, ut frumentum ex *Ægypto* exportarent, conceſſit; ſed ſine etiam vectigali. Tanti ſcilicet Rex literarum ſtudioſiſſimus, caſta & emendata Exemplaria faciebat. Unum hoc addam, *Lycurgum*, *Lycophronis* filium, Oratorem & Legiſlatorem *Athenienſem* legem tuliſſe, ut æreæ Imagines ponerentur *Æſchylo*, *Sophocli* & *Euripidi*, eorúmque Tragœdiæ exſcriptæ publicè adſervarentur, teſte *Plutarcho*. Illius certè Statuam in Theatro *Athenis* poſitam meminit *Pauſanias* in Atticis. *Menander* verò Princeps Comicorum Novæ Comœdiæ, præcipuè *Euripidem* admiratus eſt & ſecutus, ut ait *Quintilianus*; illius autem æmulus *Philemon* Comicus ſuam *Euripidis* admirationem nobili hoc Triſticho teſtatam dedit:

Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν, &c.
Si ſenſum haberent mortui, ut quidam volunt,
Finire vitam mihi laqueo velim,
Ut paſcerem oculos intuendo Euripidem.

Diphilus denique animitus illius Scripta amabat & verſabat perpetuò, quinetiam velut Oraculum profert his verbis, Εὖ γ' ὁ καταλεύσας εἶπε τοῦτ' Εὐριπίδης. Atque ita huic Novæ Comœdiæ nobili Triumviratui vehementer placuit nunquam moriturus *Euripides*.

MEDEA.

Argumentum Actûs Primi. pag. 4

Nutrix Prologum agens occaſionem totius Fabulæ aperit, Dominæque Medeæ *vicem deplorat: Hinc Colloquium* Nutricis *&* Pædagogi, *qui periculum invicem exaggerant, quod non ſolùm* Creonti *&* Glaucæ (*quos hoſtes ducunt*) *ſed etiam liberis Medeæ ab impotenti ipſius irâ impendeat: Quin his malis ſuperventurum dicunt* Medeæ *& illius liberorum exilium. Ipſa interim magno & miſerabili ejulatu ſe cum liberis & Jaſone diris devovet & gemiſcit intus.* Nutrix *&* Chorus *muſam fidem erga Dominam liberóſque illius ſpondent, &* Nutrix *ad evocandam* Medeam *it intrò.*

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτὰς σκάφος.

Argumentum Actûs Secundi. p. 18

Medea *à* Choro *foras evocata communem ſexus ſui calamitatem, ſuámque privatim deplorat: Chori quoque ad ulciſcendum* Jaſonem *operam ac fidelitatem poſtulat.* Creon *ſuperveniens* Medeam *in exilium ire jubet, cauſáſque addit, quod Magicarum Artium ſit perita, mináſque in illum filiámque proiecerit. Illa ſubdolè Tyrannum blanditiis excipit, fruſtra ſe jam metui ait, peregrinam ab omnibus deſtitutam; malevolentiæ eſſe, artes ſuas alicui terrori eſſe dicere, quæ ſibi potius obſunt: Unicum demùm moræ diem ad res neceſſarias exilio providendas, (ut iſta quidem ſimulabat) poſtulat impetrátque.* Creonte *itaque digreſſo, omniáque in tuto æſtimante.* Medea *atrocem vindictam meditatur, ſeque ipſam ad immane quoddam facinus extimulat.* Chorus Jaſonis *perfidiam exagitat, Medeæque vicem miſeretur.*

Κορίνθιαι γυναῖκες ἐξῆλθον δόμων.

Argumentum Actus Tertii. p. 36

Jaſonis *&* Medeæ *congreſſus, unde ob oculos ponitur hujus pervicacia, aſperitas, & ſævitia; illius autem verecundia & gratitudo; qui tamen factum ſuum omnibus modis excuſare con-*

contendit; at malè exceptus ab iratâ conjuge digreditur. Hinc Chorus *execratur immodicos & insanos amores (quales* Medeæ *qui multorum malorum ac cladium causa esse solent; mediocres autem ac modestos commendat. Succedit insperatus Ægei* Athenarum *regis adventus, & cum Medeâ colloquium; cui ille causâ ejus & calamitate cognitâ hospitium* Athenis *pollicetur. Quo promisso illa animata Jasonem accersit, ut odium erga illum dissimulans blandis eum verbis in perniciem ipsius ac conjugis novæ decipiat.* Chorus *ab* Athenarum *Rege arripit occasionem,* Athenas *à sapientiæ & Poeticæ studio commendandi, &* Medeam *à cæde liberorum obnixè dehortatur.*

Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις.

Argumentum Actûs Quarti. p. 68

MEdea *ex composito Jasoni & rationibus ejus se jam conciliatam simulat, veterique iræ ac pervicaciæ renunciat. Laudat eam* Jason, *quòd sapere tandem inciperet, hortatúrque eodem deinceps animo esse velit: Suâ se operâ & officiis, quantum potuerit, tum apud* Creontem *tum* Glaucen, *illius causâ usurum. Quin* Medea, *quasi hoc modo facilius* Glaucen *exoratura, pretiosissima illi donaria, quæ tamen lethalibus erant veneficiis imbuta, per liberorum manus, quos* Pædagogus *ducebat, mittit.* Chorus *horum moliminum haud ignarus futuram cladem miseratur.* Pædagogus *jam tandem reversus omnia bona* Medeæ *renunciat; donaria nempe illius à Reginâ læta fronte accepta; adeo ut liberis ejus exilium remiserit. Quem tamen nuncium, quòd nimis lentè vim suam exerere pharmaca videantur, impatienter audit. Nihilominus illorum virium certa ac secura secum tandem vehementissimè luctatur, an odio* Jasonis *liberos suos jam occidat; & hic mirum apparet certamen maternæ charitatis cum iræ & vindictæ cupiditate depugnantis.* Chorus *de incerto liberorum in hac vitâ successu agit, conjugiique & cœlibatûs commoda inter se confert.*

Ἦκω κελεύθεις· ἦ γὰρ ἔσω δυσμενὴς,

Argumentum Actûs Quinti. p. 86

NUncius *funestum novæ sponsæ & Creontis exitium Medeæ narrat, ac per partes describit; quare implacabilis veneficæ animus mirificè gaudio perfunditur. Illa demùm, quan-*

quam

cam vel solâ immanis facinoris cogitatione resiliat, ruptis tamen Naturæ legibus, quos ipsa pepererat, dulcissimos Pueros genitoris odio, ferro conficit. Hinc ipse Jason, *auditâ* Glaucæ & Creontis *pernicie, ad Medeam tendit, ut & illam justo supplicio tollat, & innocentes liberos, nequid propter matris impietatem à* Corinthiis *paterentur, authoritate suâ defendat. Ex* Choro *autem accipit, illos jam nunc à crudeli leæna ferro exanctos, unde infelix pater acerbissimo dolore obrutus cum* Medeâ *expostulat. Illa quidem extra omnem inimicorum potestatem posita, & in curru draconum alatorum jamjam avolatura, se suámque causam tuetur,* Jasonemque & illius inconstantiam execratur: *Ille è contrà amoris convitiis & querelis, quæ unica jam ulciscendi restabat via, abeuntem insectatur.*

Φίλαι, πάλαι τι ϖεϱσμένυσα τὼν τύχαν,

PHOENISSÆ.

Argumentum Actûs Primi. p. 116

JOcasta *Prologum agens totius Fabulæ occasionem explicat: Quæ ortum habuit ab Incestu* Oedipi & Parricidio & exe*crationibus, quibus filios suos* Polynicem & Eteoclem *devoverat. Unde* Polynices *parte suâ regni paterni fraudatus,* Argivorum *exercitum contra* Thebas *duxit, ut ubi jus non valuerit, arma causam agerent. Exercitûs* Argivi *duces & apparatus ad spectatorum animos excitandos. Chorus Phœnissarum mulierum sui adventûs causam explicat, & præsentia pericula detestatur, futuram cladem præsagiendo.*

Ὦ τὼν ἐν ἄϱτοις ϑεϱμὸν ἡμέϱων ὁδὸν,

Argumentum Actûs Secundi. p. 138

POlynices *à matre per inducias accersitus, urbem domúmque Patris ingreditur, omnia suspecta habens, utpote qui fratris perfidiam probè noverit. Hujus adventum matri* Chorus *nunciat. Illa post blanditias maternas objurgat filium ob conjugium externum,*

mum, & Thebarum imminentem calamitatem deplorat. Pol
nices *à neceſſitate ſe ad omnia adactum reſpondet, exilii ma*
graphicè depingit, & quomodo Adraſti *filiæ connubio ſit potit*
exponit; ſuámque expeditionem contra patriam excuſat. Dein
ſuperveniente Eteocle Polynices *cauſam ſuam exponit, & j*
ſuum petit. Eteocles *ferox, nihil ſe de imperio remiſſurum a*
firmat, nedum minis eò adactum iri. Pia mater filiorum diſce
diam graviſſimâ oratione diluere conatur, ſed fruſtra. Poſt ac
ba itaque convitia utrinque diſceditur. Chorus *urbis & reg*
Thebani *initia recitat, cælique & ſoli beneficiis eam cumulat*
agnoſcit: Deos denique ut illius ſtatui jam periclitanti ſubv
niant, orat. Hic Actus in genere deliberativo totus verſatur.

Τὰ μὲν πυλωτῶν κλεῖθρά μ' εἰσήξατο.

Argumentum Actûs Tertii. p. 170

ETeocles *cum* Creonte *de urbis defenſione conſultat, & futur*
belli imminentis adminiſtrandi ratione. Creon ſuadet, n
nequid præcipitanter agat, ſed ubique occaſionem captet; interi
ſe & ſuos intra mœnia contineat. Eteocles *præ impatientia*
pugnam feſtinans, domum Creonti *commendat, & quid porrò*
eri velit, imperat. Chorus *Thebarum miſerias depingit & ma*
ex Oedipi *parricidio ac inceſtu ſcaturientia: Polynicen denig*
obliquè taxat, qui in urbem tam antiquæ nobilitatis & famæ b
ſtiliter venerit. Tireſias *à Creonte de rerum ſummâ conſultus r*
ſpondet, cladem Thebis imminentem non niſi magno Piaculo po
averti: Quod cùm ille prodere recuſaret, ut qui ſciret, rem illa
Creonti *ingratam futuram, à* Creonte *tandem coactus, affirma*
filium ejus Menœceum à Marte ad necem depoſci, in vindicta
Martii Draconis à Cadmo *olim occiſi.* Creon, *excidium poti*
patriæ quàm filii mortem viſurus, aliò eum cenſet ablegandum: I
autem re intellectâ clam patre, ad necem voluntariam obeunda
ſe accingit. Chorus Sphingis *in* Thebanos *crudelitatem mem*
rat, Oedipíque, qui monſtro illo patriam liberârat, in regnum ſuc
ceſſionem; Menœcei denique virtutem celebrat, qui pro patriâ op
petere nequaquam dubitabat.

Χώρει σὺ καὶ κόμιζε τὸν Μενοικέως.

Argumentum Actûs Quarti. p. 198

HIC *Actus duplici narratione conſtat, quarum primâ Nun*
cius Jocaſtæ declarat eventum pugnæ, quæ inter Theban
&

& *Argivos sub* Thebarum *Mœnibus fuerat acriter pugnata. Altera Narratio exponit, quomodo* Polynices & Eteocles *tandem in singulare certamen consenserint, ac fide mutuò datâ, factisque de more sacris jamjam ad pugnam se pararent. His auditis Jocasta vehementer turbata,* Antigonem *filiam evocat, unáque cum illa per mediam urbem se proripit, rem tam atrocem, si fieri possit, prohibitura. Chorus demum miseræ matris vices deplorat, ut quæ geminorum filiorum eadem brevi sit aspectura.*

Ὢ ἢ τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;

Argumentum Actûs Quinti. p. 216

ACtus hic ultimus maximè Tragicus est; in eo enim Creon *filium Menœceum amissum plorat: Cui super veniens Nuntius μονομαχίαν & cædes Polynicis & Eteoclis Narrat; deinde interventum & Αὐτοφονίαν Jocastæ, fugamque & cædem Argivorum hinc Tragica Antigonæ querela super morte fratrum matrisque, & lugubres de his cum patre Oedipo collocutiones,* Creon, *quem regni successorem Eteocles designârat, Oedipum in exilium relegat, & Polynicis cadaver insepultum abjici jubet. Antigone adversus eum animosè arguit de fratris sepulturâ, neque mortis intentatæ periculo territa, neque Regii sponsi desiderio commota; sed paterni exilii cómes esse mavult, quam Creontis nurus. Oedipus filiæ generositatem laudat, & omnia sua mala in fatalem necessitatem rejicit.*

Οἰ μοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν

DE
HISTRIONIBUS.

APUD *Græcos* ſanè Actores & Hiſtriones nequaquam, ut apud Romanos, infames erant; quod & *Cornelius Nepos*, ſi rectè memini, in Præfatione ſuâ obſervat; ſed plerumque ex melioris notæ familiis cooptabantur ad hoc munus. Nec enim in *Græcorum* certaminibus pudebat magnos aliquando Reges & Principes locum habere, ut de *Hierone Syracuſano*, *Archelao Macedoniæ* Rege, aliiſque ante & poſt natis, abunde conſtat. Quare Hiſtriones *Græci* plerumque erant homines docti & ingenui, Oratores & Poetæ, & in artibus aliis ſpectabiles: Nec *Demoſthenes* modò pronunciandi artem ab Hiſtrionibus didiciſſe conceditur; verùm Oratorum, qui illi erat proximus, *Æſchines* ob λαμπροφωνίαν Tragœdias ipſe in adoleſcentiâ actitavit, teſte *Plutarcho* in illius Vitâ. *Ariſtodemus* etiam, licèt Hiſtrio fuerit, ſæpius ab *Athenienſibus* de rebus pacis ac belli legatus ad Philippum deſtinatus eſt; quod teſtatur *Cicero*. Quinetiam ex Hiſtrionum familiâ aliquando Duces & Archontes electi fuerunt, nec Poetarum cuiquam ignominiæ vertebatur, ſi Hiſtrioniam exerceret; nec ideo *Sophocles* primus per ſe agere recuſavit, quòd rem illam ſe indignam judicaret; ſed quòd voce ad actionem requiſitâ deſtitueretur. De *Æſchylo* notum; & de *Ariſtophane* legimus haud ſemel, ipſum per ſe Hiſtrionem ſuarum Fabularum egiſſe. Quare non eſt mirum, ſi hujuſmodi Hiſtriones tandem aliquando Oratores magni aut Poetæ evaſerint. Talis præter ſupradictos erat ille *Neoptolemus* Hiſtrio & Poeta, taliſque *Philiſcion*; talis & *Crates*, qui cùm primo *Cratini*

Poetæ

Poetæ Πρωταγωνιστὴς fuerit, mox & ipſe Poeticam haud invitâ Minervâ aggreſſus eſt & Fabulas docuit. Talis erat *Euripidis* quoque Πρωταγωνιστὴς *Cephiſophon*, qui aliquando ipſum noſtrum Poetam adjuviſſe dicitur in conſcribendis Tragœdiis; & talis erat *Roſcius* Hiſtrio, qui etiam apud Romanos, quibus illud nomen erat infame, tantæ Virtutis habebatur, ut de eo *Marcus Cicero* illius familiaris & amicus, *Etenim cùm artifex ejuſmodi ſit, ut ſolus dignus videatur eſſe, qui in ſcenâ ſpectetur; tum vir ejuſmodi eſt, ut ſolus dignus videatur, qui eò non accedat.* Quare ut ſemper apud Græcos ingenui homines hiſtrioniam agebant; ita gloriam non levem ex hoc munere reportabant; præſertim ſi quis *primas* in agendo obtineret; quales Πρωταγωνισταὶ vocabantur & Πρωτολόγοι, ſic qui *ſecundas* ferent Δευτεραγωνισταὶ & Δευτερολόγοι, qui *tertias* Τριταγωνισταὶ & Τριτολόγοι ſunt dicti, qui ultimi erant ordinis & viliſſimi muneris.

De CHORO.

DE *Choro* liceat paucis orare; qui certè ex Perſonis conſtat, licet nonnunquam præter Perſonas numerari debeat; hujus igitur numerum ad quindecim *Sophocles* primus reduxit, cùm antè multò plures, uſque ad quinquaginta, aliquando etiam pauciores eſſent. *Chorus* ſanè ex vulgaribus perſonis conſtitutus ferè fuit, vel ex virgibus, vel mulierculis, vel ſenibus, vel militibus, iiſque nunc civibus, nunc peregrinis, etiam ex pueris & infantibus, modò adſint præterea, qui *Chori* partes agant idonei. Hoc enim conceſſo, quilibet numerus ad *Chorum* potuit pertinere; ut in *ſupplicibus* functorum ducum & aliorum virginum liberi infantes & impuberes ſupponuntur cum *Choro* ſimul adeſſe, ad miſericordiam magis movendam. Et *Chorus* quidem ſcenam ingrediebatur vel in fronte terni, ordine verò quinquepartito, *Anglicè* **five deep**, quod vocabatur κατὰ ζυγὰ vel ζυγὰ πέντε ἐν τειῶν. Vel etiam in fronte quini ordine tripartito, Anglicè **three deep**, quod dicebatur ἐπὶ στίχας *vel* στίχοι τρεῖς ἐν βάθει. Et *Chori* hujus dux, qui reliquis præcineret & primus loqueretur, Director ac Monitor cæterorum eſſet, Choragus quoque dicebatur. Saltabant autem & canebant

omnes ex ſcenæ & materiæ occaſione ad moderationem & exemplum hujus Choragi. Aliquando ob aliarum Perſonarum defectum *Chorus* in duas partes diſpeſcebatur, quas dixerunt Ἡμιχόεια, ea quidem diviſio Διχοεία dicta, mutua utriuſque in cantando Reſponſio Ἀντιχοεία; quæ tamen tria verba *Pollux* rem eandem putat deſignare poſſe. *Tyrtæus* dicitur τειχοείαν apud *Laconas* inſtituiſſe; quando *Lacedæmonios* ad bellicam virtutem animaret, niſi potius de tribus ſimul *Choris* hæc vox ſit intelligenda. Conſtabat enim hæc τειχοεία ex ſenibus, pueris & juvenibus ſibi mutuò triplici Choro ſuccinentibus. Et *Chorus* quidem apud *Græcos* indifferenter vel ante vel poſt *Actum* ingreditur, interdum in *Actu* primo; ubi conſiſtit & Prologum explicat; cujus rei exemplum nobis dedit *Euripides* in *Rheſi* principio, & (nequis forte illum in hac re ſingularem putet) *Æſchylus* in Perſarum introitu. Male igitur *Scaligero Chorus* definitur, pars Fabulæ poſt Actum. *Ariſtoteles* è contrà *Chorum* potiùs εἰς τὸ πολὺ quam εἰς τὸ ἀεὶ, ad numerum, quam ad tempus reſtringit. *Chori* autem officium erat, auditorum expectationem ſuſtentare, ne vacante ſcenâ langueſceret; vel res ab Hiſtrionibus expoſitas querelis aut laudibus proſequendo, vel Poetæ ipſius ſenſus exponendo & ſpectatorum animos & aures vocibus & ſaltationibus delectando, moræque tædium deliniendo; nec *Ariſtotelis* regula omittenda, Καὶ τὸν χορὸν δὲ ἕνα δεῖ, &c. Unus Actorum ſemper debet *Chorum* excipere & pars totius fieri & ſimul agere, non ut apud *Euripidem*, ſed ut apud *Sophoclem*: Alii aliter hunc locum exponunt, nempe quod exiſtimandum ſit, *Chorum eſſe inter Actores numerandum*; ſed quod ad hanc expoſitionem attinet, *Euripides* & *Sophocles* nihil differunt; quod ad noſtram, neque ſemper ipſe *Sophocles* facit, neque ſemper *Euripides* non facit. Ipſa ſanè Tragœdia nihil aliud eſſet, niſi Poeticum quoddam & muſicum certamen, in quo Muſarum ſimul & muſicæ filii inter ſe contendebant de Primatu; non eſt dubium, verſus illorum cum horum harmoniâ temperatos fuiſſe, & hoc quidem de *Choris* nemo unquam dubitavit, cui ideo Præcentor ſemper adfuit, qui & Ἡγεμὼν & Κορυφαῖος χορῦ & χοροδιδάσκαλος vocabatur, cui ſecundus erat μεσόχορος, ad hujus enim ſignum *Chorus* aliquando ordinabatur; Hic in Semichoriis reſpondebat *Coryphæo*, & hi quidem ſaltationibus ſuis & vocibus ad inſtrumenta muſica temperatis, unum elegantem *Chorum* &

ſonum

onum simul efficiebant; aliquando etiam altâ voce & ine instrumento canebant. Audiamus in hanc rem *Senecæ* verba, *Non vides, quam multorum vocibus Chorus constet? Unus amen ex omnibus sonus redditur. Aliqua illic acuta est, aliqua gravis, aliqua media. Accedunt viris fœminæ, interponuntur tibiæ; singulorum illic latent voces, omnium apparent. De Choro dico, quem veteres Philosophi noverant. In commissionibus nostris plus cantorum est, quam in Theatris olim spectatorum fuit, cùm omnes vias ordo canentium implevit, & cavea æneatoribus cincta est, & ex pulpito omne tibiarum genus, organorúmque consonuit: Fit consensus ex dissonis.* Vid. plur. in Cl. Barnesio.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὸν Κρέοντος, τὸν Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. Μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, δεηθεῖσα μίαν ἡμέραν μεῖναι καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον· οἷς ἐκείνη χρησαμένη, διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων ὃν περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐν ἅρματος δρακόντων πτερωτῷ, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖ. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε· περὶ ὃ τῶν παλαιῶν αὐτῷ Αἴσονος, ὁ τοῦ Νέστορος ποιήσας, φησὶν ἔπος·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα δῖκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
Γήρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι φαρμάκοις,
Φάρμακα πολλ' ἔψασ' ἐπὶ χρυσείοις λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τῶν Διονύσου τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφὰς μὴ τὸν ἀνδρῶν αὐτὴν ἀνεψήσασα, ἐνεποίησε. Στησίχορος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐξελεύσασθαι γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς φυγῆς τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν καταικοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἐπιπεσούσης γὰρ τῆς φυγούσης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ διὰ τὸν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τὴν ἐκείνου γαμηκυῖαν Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μετὰ Γλαύκης καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς ἐγχειρίδιῳ ὃ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. Παρ' ἑτέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος, καὶ τῷ ὀγδοηκοστῷ ἕβδόμῳ Ὀλυμπιάδι. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκλήτης, Δίκτυς, Θυέστης, Σάτυροι, ὁ σώζεται.

ARGU-

ARGUMENTUM
MEDEÆ.

JASON profectus *Corinthum*, adducens & *Medeam*, ducit in matrimonium *Glaucam* filiam *Creontis*, regis *Corinthiorum*. *Medea* autem, cùm in exilium à *Creonte* relegandā è *Corintho*, deprecata esset, ut uno die maneret, & impetrâsset, mittit *Glaucæ* per liberos, mercedem pro beneficio, dona, vestem & auream coronam, quibus illa usa erit; *Creon* etiam complexus filiam, moritur. *Medea* verò cùm interfeciſſet ſuos liberos, fugit *Athenas* in curru draconum alatorum, quem à Sole acceperat vecta: ibi verò nubit *Ægeo* filio *Pandionis*. *Pherecydes* autem & *Simonides* dicunt, quòd *Medea Jaſonem* coquens juvenem fecerit. De patre verò ejus *Æſone*, ſic inquit poeta, qui confecit (*Argonautarum*) Reditus,

Statim verò fecit Æſonem pubeſcentem,
Abradens ſenectam gnarâ mente,
Coquens multa Pharmaca in aureis ollis.

Æſchylus verò in Nutricibus *Bacchi* narrat, quòd etiam nutrices *Bacchi* cum maritis earum coquens, juvenes fecerit. *Staphylus* verò dicit aliquo modo interfectum eſſe *Jaſonem* à *Medeâ*. Nam juſſu ejus eum dormîſſe ſub puppe navis Argûs, cùm eſſet diſſolvenda tempore: incidente igitur puppi ſuper *Jaſonem*, ipſum eſſe mortuum.

ALIUD ARGUMENTUM
ARISTOPHANIS GRAMMATICI.

MEDEA, odio *Jaſonis*, quòd is *Glaucam Creontis* filiam duxiſſet, *Glaucam* & *Creontem* interfecit, ſuóſque ipſius filios: unde à *Jaſone* ſeparata, cùm *Ægeo* habitavit. Hæc fabula apud neutrum eſt, h. e. neque *Æſchylum*, neque *Sophoclem*. Scena fabulæ *Corinthi* ponitur: Chorus ex urbicis mulieribus conſtat. Acta eſt *Pythiodoro* Archonte, circa octogeſimam ſeptimam *Olympiadem*. Primus *Euphorion*, ſecundus fuit *Sophocles*, tertius *Euripides*. *Medea*, *Philoctetes*, *Ixion*, *Meſſores Satyrici*: non extat.

EYPI-

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

Τὰ τοῦ Δράματος ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Περιστοιχίζει ὁ ἡ τροφός.

EURIPIDIS MEDÆA.

Perſonæ hujus Fabulæ.

NUTRIX MEDÆÆ.
PÆDAGOGUS.
MEDÆA.
CHORUS MULIERUM.
CREON.
JASON.
ÆGEUS, *Rex Athenarum.*
NUNTIUS.
FILII MEDÆÆ.

Prologum autem agit Nutrix.

ΤΡΟΦΟΣ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

Τρ. Ἐ"ΙΘ' ὤφ λ'' Ἀργῦς μὴ δ'ζαπλᾶσ' σκάφ@
Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγάδα
Μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτὲ
Τμηθεῖσα πρύμνη, μήδ' ἐρέτμωσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀείστων, οἵ τὸ πάλχρυσον δέρας
Πηλία μετῆλθον· ἃ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσον@·
Οὐδ' ἂν κλανεῖν πείσαιμ' Πηλιάδας κόρας
Πατέρα καλῶσ' τλῶδε γῆν Κορινθίαν
Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲ
Φυγῇ, πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
" Ἦ μὴ μεγίστη γίγνετ' σωτηρία,
" Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
Προδὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς συνάζετ',
Γήμας Κρέοντ@ παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.

Μήδ

NUTRIX, PÆDAGOGUS, MEDÆA, CHORUS.

Nutr. UTinam navis Argo non volâſſet per
Cyaneas Symplegadas in terram Colchicam:
Neque in ſaltibus Pelii cecidiſſet unquam
ecta pinus: neque manus remigâſſent
irorum præſtantiſſimorum, qui aureum vellus
eliæ *allatum* iverunt: Neque enim mea domina
Medæa navigâſſet ad turres agri Iolcii,
more animum perculſa Jaſonis.
Neque perſuadens filias Peliæ, ut interficerent
atrem, inhabitaret hanc terram Corinthiam
um viro & liberis: placens quidem
n hoc exilio civibus, ad quorum terram pervenit;
t ipſa Jaſonem adjuvans in omni re:
Quæ maxima ſalus eſt *conjugii*,
Quando conjux cum marito non diſſidet.
Nunc verò omnia *ſunt* inimica, & laborant chariſſima:
Nam proditis ſuis liberis meâque dominâ,
aſon cubat in nuptiis regiis,
Ducta Creontis filiâ, qui princeps eſt *hujus* agri.

Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη,
Βοᾷ μὲ ὅρκους, ἀνακαλεῖ δ' ἐκείνας,
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μάρτυρες,
Οἵαν ἀμοιβὴν ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
Κἄστ' δ', σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,
Τὸν πάντα σιωπήσασα δακρύοις χρόνον,
Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤθετ' ἠδικημένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρει, οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς δ' πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούσῃ νουθετουμένη φίλων,
Ἢν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
Αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρός, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
" Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
" Οἷον παρῆσαι μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.
Στυγεῖ δ' παῖδας, ὑβρίζει δ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.
Δέδοικα δ' αὐτήν, μή τι βουλεύσῃ νέον.
" Βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
Πάσχουσ'· ἐγὼ δὲ τήνδε δειμαίνω δέ νιν
Μὴ πικρὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἧπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἑστῶσ' λέχος·
Ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κλάνῃ,
Κἄπειτα μείζω συμφορὰν λαβῃ πινά·
" Δεινὴ γάρ· οὔ τοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
" Ἐχθρᾶν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται.
Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
Στείχουσι, μηδὲν εἰδότες ἐννόμβυοι
" Κακῶν. Νέα γὰρ φρονοῦσι τοὐκ ἀλγεῖν φίλα.
Παι. Γαλαιὸν οἴκων κλῆμα δεσποίνης ἐμῆς,

Medæa verò infelix contumeliâ affecta
Clamat jusjurandum, vocat & dexteras *datas*,
Maximam fidem, & Deos teſtatur,
Qualem gratiam relatam conſequatur ex Jaſone.
Jacet autem ſine cibo, ſubjiciens corpus doloribus,
Omni tempore contabeſaciens *ſe* lachrymis,
Poſtquam animadvertit ſe injuriâ affectam à viro:
Neque oculos tollens, neque avertens à terrâ
Faciem, ſed ut ſaxum, aut marinus
Fluctus, audit monitus amicorum:
Niſi quando vertens candidam cervicem,
Ipſa apud ſeſe patrem deplorat charum,
Et terram & ædes, quibus proditis venit *huc*
Cum marito, qui eam nunc contumeliâ affectam habet.
" Et miſera agnovit ob ipſam calamitatem,
" Quid *ſit* non deſerere terram patriam.
Odit autem liberos, neque lætatur aſpectu eorum.
Metuo verò ipſam, nè quid novi moliatur,
" Nam animus gravis, nec ſuſtinebit mala
Pati: ego novi eam, metuo autem eam
Nè acutum tranſigat gladium per hepar,
Clàm ingreſſa domum, ubi ſtratus eſt lectus:
Aut regem & cui nupta fuit occidat,
Deinde verò majorem aliquam calamitatem accipiat.
" *Eſt* enim vehemens. Non facilè ſuſcipiens
" Cum eâ odium aliquis, præclaram victoriam auferet.
Sed iſti pueri ceſſantes à ſcholâ curuli
Veniunt, nihil cogitantes de matris
" Malis. Nam juvenilis animus non ſolet dolere.
Ped. Antiquum domus mancipium meæ dominæ,

Quid

Τί πρὸς πύλαισι τῶν δ' ἄνευθ' ἐρημίαν
Ἔστηκας, αὐτὴ σῇ τρεφομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σε μόνη Μήδεια λείπει θέλει;
Τρο. Τέκνων ὀπαδὲ, πρέσβυ, τῶν Ἰάσονος,
" Χρηστοῖσι δ' ἔλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
" Κακῶς πίπτοντα, κ' φρενῶν ἀνθάπτεται.
Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὡς δ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κἀερανῷ
Λέξαι, μολέσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.
Γαι. Οὔπω γὰρ ἡ πάλαινα παύεται γόων;
Τρο. Ζηλῶσ' · ἐν ἀρχῇ πῆμα, κἀτέπω μέσοι.
Γαι. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
Ὡς ἐδὲν οἶδε τ νεωτέρων κακῶν.
Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνῃ φράσαι.
Γαι. Οὐδέν, μετέγνων κ' τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
Τρο. Μὴ πρὸς γλυκέος κρύπτε σιώπαλον σέθεν ·
Σιγῶ γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε πήσομαι πέρι.
Γαι. Ἤκουά τ λέγοντος (ἐ δοκῶν κλύειν,)
Πρὸς τὴς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίπατοι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
Ὡς τέσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
Σὺν μισθῷ μέλλῃ τῆσδε κρανοῦν χθονὸς
Κρέων · ὁ μέν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε
Οὐκ οἶδα · βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶ) τόδε.
Τρο. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξε)
Πάσχοντας, εἰ κ' μισεῖ ξυφορὰν ἔχῃ;
Γαι. " Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδεμάτων.
Κἀκ ἔς' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
Τρο. Ἀπολόμεθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τύχ' ἐξιλιγκέναι.

Ἀπὰ

Quid ad portas hanc agens solitudinem
Stas, ipsa tibi plorans mala?
Quomodo sine te sola Medæa relinqui vult?
Nut. O senex comes liberorum Jasonis,
" Fidelibus ministris calamitati sunt dominorum
" Res adversæ, & animos afficiunt.
Ego enim eò perveni doloris,
Ut mihi venerit desiderium terræ & cœlo
Dicere accedenti huc, Medææ infortunia.
Ped. Nondum ergo cessat à luctu misera?
Nut. Laudo te: malum inchoatum est, necdum est in medio.
Ped. O stultam, si licet hoc dicere de dominis,
Ut nihil novit de recentioribus malis.
Nut. Quid verò est, ô senex? nè graveris dicere.
Ped. Nihil; pœnitet me & priora dixisse.
Nut. Nè celes conservam tuam per barbam:
Nam reticebo ea, si opus erit.
Ped. Audivi quendam dicentem, (cùm non viderer audire,)
Accidens ad locum ubi luditur calculis, ubi natu grandes
Sedent, ad sacram aquam Pirenes;
Quòd liberos hos è terrâ Corinthiâ ejicere
Velit cum matre dominus hujus terræ
Creon. Hic tamen sermo an verus sit,
Haud scio: equidem vellem hoc non sic esse.
Nut. Et patietur Jason hæc liberis *suis*
Accidere, etiam si cum matre dissidium habeat?
" *Ped.* Veteres novis cedunt affinitatibus.
Et ille non est amicus his ædibus.
Nut. Actum est igitur de nobis, si addèmus malum
Novum veteri, priusquam hoc exantlavimus.

Ped.

Ἀπὰρ σύ γ' (ἢ γὰρ κρείσσων εἰδέναι τάδε
Δέσποινά μου) ἠρώτας με, κοὐκ ἐγὼ λόγους.
Τρο. Ὦ τέκνον, ἀκήκοεν οἷα σὸς πατήρ.
Ὄλοιτο μὴ μὰ, δεσπότης γὰρ ἦν ἐμός,
Ἀπὰρ κακὸς γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.
Παι. Τίς δ' οἶδε μητρὸς ἄρτι γνώσεται τάδε,
" Ὡς πᾶς τις αὐτὸν μᾶλλον ἢ τέκνα μᾶλλον φιλεῖ,
" Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ κοὐ κέρδους χάριν,
" Εἰ τὰς δέ γ' οὐκ ἔχουσ' ἄγαν ὁ σὸς πατήρ;
Τρο. Ἴτ', (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα.
Σὺ δ' ὡς μάλιστα τάσδ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ φέρεσθε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην,
Τοῖσδ' ὡς τι δράσειεν· ὧδε παύσετε)
Χόλον, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασπῆσαί τινα.
Ἐχθρὰς γὰρ μέν τοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

Ἀναπαυσοι.

Μή. Δύστηνος ἐγὼ, μεγάλα τε πόνων.
Ἰὼ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρο. Τόδ' ἐκεῖνο· φίλοι παῖδες, μάτηρ
Κινεῖ κραδίην, κινεῖ δ' ἦτορ.
Σπεύσατε δάϊον δόματος εἴσω,
Καὶ μὴ πλήσητ' ὄμματος ἐγχύς,
Μηδὲ προσέλθητ' ἀλλὰ φυλάσσοι-
σθ' ἄγριον ἦθος, συγγενῆ τε φύσιν
Φρενὸς ἀμηχάνου.
Ἴτε νῦν, χωρεῖτ' ὡς τάχος εἴσω.
Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον

Νέφος

Ped. At tu (non enim commodum eſt hæc ſcire Dominam) quieſce, & retice *hos* ſermones.
Fut. O liberi, audite, qualis in vos *ſit* pater:
Non *precor* quidem ut pereat; eſt enim dominus meus;
Sed tamen impius in amicos invenitur.
Ped. Quis verò mortalium jam non noviſti hoc,
Quod quiſque ſe ipſum magis quàm proximum amet,
Alii quidem juſtè, alii verò etiam quæſtûs gratiâ,
Quid mirum ig. ſi hos etiam *novi* connubii causâ non diligat pater?
Fut. Ite intra domum, liberi; bene enim erit.)
Túque tene hos quàm longiſſimè abductos,
Neque adducas ad matrem mœſtam.
Nam jam vidi eam oculis efferari,
Et aliquid patrare cupientem adverſus hos: neque deſiſtet
Ab irâ, benè ſcio, priuſquam fulmine feriat aliquem.
Utinam tamen inimicis, non amicis aliquid faciat.

Medæa.

Infelix ego & ærumnoſa propter labores,
Heu me, me, quomodo peream?
Fut. Hoc illud eſt; chari liberi, mater
Movet cor, movet bilem.
Feſtinate celeriter intra ædes,
Neque veniatis propiùs in conſpectum,
Nec accedatis, ſed cavete ſævum impetum, & horribilem naturam
Animi contumacis.
Ite jam, procedite quàm celerrimè intro,
Certum enim *eſt* ex *hoc* initio elevatam

Νέφθ. οἰμωγῆς, ὡς ταίχ' ἀνάψει
" Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
" Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκαίλαπαυστος
" Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
Μή. Αἲ αἲ· ἔπαθον πλάμων, ἔπαθον μεγάλων
Ἄξι' ὀδυρμῶν. ὦ κατάρατοι
Παῖδες ὅλοισθε συγγενᾶς μαλερὸς
Σιὼ παλεὶ, κὴ πᾶς δόμος ἔρροι.
Τερ. Ἰώ μοι μοι, ἰὼ τλήμων.
Τί δέ σοι παῖδες παλερὸς ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τέσσ' ἔχθεις; οἴμοι
Τέκνα, μή τι πάθῃ· ὡς ὑφαλγῶ.
" Δειναὶ τυράννων λήμαλα, καί πως
" Ὀλίγ' ἀεχόμενοι, πολλὰ κραλοῦντες.
" Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
" Τὸ γὰρ εἰθίας ζῆν ἐπ' ἴσοισι,
" Κρεῖσσον ἔμοιγ' ἔν, εἰ μὴ μεγάλως
" Ὀχυρῶς τ' εἴη καταγηράσκειν.
" Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲ εἰπεῖν,
" Τέρνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
" Λῷστα βροτοῖσι. τὰ δ' ὑπερβάλλον-
" τ', ἐδένα καιρὸν δύνα) θναλοῖς·
" Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
" Δαίμων, οἵοις ἀπέδωκεν.
Χο. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον ὦ βοὰν
Τᾶς δυσάνυ Κολχίδος.
Οὐδέ πω ἥκει. ἀλλ, ὦ γεραιὰ
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλυ γὰρ ἔσω
Μελάθρυ βοὰν ἔκλυον.
Οὐδὲ σιωπόδρομαι, γυῖαι,

Ἀλ

Nubem luctus, quod mox incandeſcet
Majori furore: quid tandem faciet
Iracundus, & implacabilis
Animus, malis punctus?
Med. Heu, heu, paſſa ſum miſera, paſſa ſum quæ magnis
Digna ſunt lamentis. ô execrandi
Liberi funeſtæ matris, pereatis
Cum patre, & tota domus pereat.
Jut. Heu me me, heu me miſeram!
Quid verò tibi filii patris peccata
Participant? cur hos odiſti? hei mihi
Liberi, quàm metuo nè quid vobis accidat.
Vehementes *ſunt* regum impetus, & quodammodo
Ex parvo inchoantes, multum invaleſcentes,
Difficulter iras mutant.
Nam aſſuefactum eſſe ad vivendum moderatè,
Melius mihi *videtur*, ſi non magnificè
Tutóque liceat conſeneſcere.
Nam, (ut hoc primum dicam,) moderatè viventium
Nomen vincit; & uti eo, longè
Optimum *eſt* hominibus. Sed immoderata nullo tempore valent hominibus:
Majores enim calamitates, quando iraſcitur Deus, afferunt familiæ.
Nut. Audivi vocem, audivi clamorem
Infelicis Colchidis.
Nec adhuc *eſt* placata. Sed, ô vetula
Dicito: nam intra biforem
Domum, clamorem audivi.
Neque delector, ô mulier,

Ἄλγεσι δάμαλθ᾽,
Ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραγε.
Τρ. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φρῦδα τάδ᾽ ἤδη.
Ὁ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων,
Ἦ λέχος ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
Δέσποινα, φίλων σθένος ἀδὲν
Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
Μή. Αἰαῖ αἰαῖ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ ἠερία
Βαίνει. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
Φεῦ, φεῦ· θανάτῳ καλαλυσαίμαν,
Βιοτὰν συγχέαν προλιποῦσα.
Χο. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, χθὼν γᾶ, καὶ φῶς,
Ἰαχὰν, οἵαν ἃ δύστηνος μέλπει νύμφα;
Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήστου
Κοίτας ἔρως, ὦ μελαίνα,
Σπεύδει θανάτου τελευτάν;
Μηδὲν τόδε λίσσου.
Εἰ δ᾽ ὃς πόσις
Καινὰ λέχη σεβίζει,
Κείνῳ τόδε μὴ χαρίσου.
Ζεύς σοι τάδε σωφρονήσει.
Μὴ λίαν τάκου,
Ὀδυρομένα σὸν ἑταῖραν.
Μή. Ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι᾽ Ἄρτεμι,
Λεύσσεθ᾽ ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
Ἐνδησαμένα τὸν κακάλεκτον
Πόσιν; ἦ ποτ᾽ ἐγὼ νύμφαν τ᾽ ἐσίδοιμ᾽ αὐτοῖς μελάθροις διαπλακησομένους·
Οἵ γέ με πρόσθεν πολλῶς ἀδικεῖν.
Ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην

Αἰχρῶς

Luctibus domûs; *ff*
Quia non grata *sunt ea quæ* fiunt.
Nut. Non sunt ædes: evanuerunt hæc jam.
Ille sc. *Jason* enim tenet domum principum,
Hæc sc. *Medea* verò tabefacit vitam in thalamis
Domina, nullius amicorum quicquam
Verbis lenita animo.
Med. Heu, heu, *utinam* flamma cœlestis per meum caput
Eat! Quid enim mihi lucri *est* amplius vivere?
Heu, heu, divertam ad mortem,
Relictâ odiosâ vitâ.
Cho. Audivisti, ô Jupiter, & terra, & lux,
Qualem vocem infelix concinat sponsa?
Quænam tibi tandem insatiabilis
Thori cupiditas, ô stulta,
Accelerabit mortis finem?
Nè hoc preceris.
Quòd si tuus maritus
Colit novum lectum,
Illi nè hoc *gravius* imputes:
Jupiter hæc ulciscetur pro te.
Nè nimis tabescas,
Plorans tuum maritum.
Med. O magna Themis, & reverenda Diana,
Videtis, quæ patior? quæ magno juramento
Obligavi execrandum
Maritum? Quem *utinam* aliquando ego, & sponsam videam in ædibus discerptos,
Qui me prius audent injuriâ afficere.
O pater, ô civitas, à quibus discessi

Αἰχρῶς, τ' ἐμὲν κλείνασα κάσιν.
Τερ. Κλύεθ', οἷα λέγ', κἀπίσοα;
Θέμιν ὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμιται;
Οὐκ ἔστιν, ὅπως ἔν γ' ἐμὶ σμικρῷ
Δέσποινα χόλον καταπαύσῃ.
Χο. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
Δέξαιτ' ὄμφαν;
Εἴπως βαρύθυμον ὀργὰν,
Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
Τερ. Μήτοι τόγ' ἐμὲν προδόντα
Φίλοισιν ἀπέσω.
Χο. Ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρδυσον οἴκων
Ἔξω, φίλα, χὠ τάδ' αὐδᾷ·
Σπεῦσον, πείν γ' κακῶσαι τὲς εἴσω.
Πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.
Τερ. Δράσω τάδ'· ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν.
Μόχθος ὃ χάριν τίνδ' ὑποδύσω·
Καί τοι τοιάδε δέρμα λεαίνης
Ἀπολαυρᾷ δόμοισιν, ὅταν γις
Μῦθον προτέρων πέλας ὁρμαθῇ.
" Σκαιὸς ὃ λέγων, κὐδέν γ' σορὸς
" Τὲς πρόσθε βροτὸς, σὺν ἂν ἁμάρτοις·
" Οἱ γινες ὕμνους ὑπὲρ μὲ θαλίαις,
" Ἐπί τ' εἰλαπίναις, χὠ θοὰ δείπνοις
" Εὔφρονα, βίᾳ πρωνὰς ἀηδάς.
" Στυγίους ὃ βροτῶν ὐδεὶς λύπας
" Εὕρετο μύσῃ χὺ πολυχόρδοις

" Ὦ, δαὶς

Turpitèr, occiſo meo fratre.
Nut. Auditis, quæ dicit, & *ut* invocat
Themidem, faventem votis, & Jovem, qui juramentorum
Cuſtos hominibus exiſtimatur?
Non fieri poteſt, ut in aliquâ parvâ re
Domina iram ſedet.
Tho. Quomodo in conſpectu noſtrum
Veniat, & dictorum verborum
Vocem accipiat?
Si fortè acerbam iram,
Et impetum animi remittat.
Nut. Meum certè ſtudium non
Deerit amicis.
Tho. Sed vade, & eam huc adducito domum
Extra, ô chara, & hæc dicito:
Propera, priuſquam aliquid mali faciat iis, qui intus ſunt.
Nam luctus hic valdè incitatur.
Nut. Faciam hæc. Sed metuo ut perſuadeam
Dominam meam:
Laboris tamen gratiam hanc *vobis* præſtabo.
Quanquam leænæ quæ recens peperit, aſpectu
Efferatur in famulos, quùm quis
Accedit propè collocuturus.
Lævos autem dicens & nihil ſapientes
Homines, qui ante *nos* fuerunt, non erraveris:
Qui hymnos in feſtivitatibus,
Et conviviis & cœnis
Invenerunt, vitæ jucundas auditu voluptates.
Horribiles autem mortalium nemo mœrores
Invenit quomodo Muſicâ & vario nervorum

" Ὦ δαῖς παύειν, ἐξ ὧν δάκελοι,
" Δειναί τε τύχαι σφάλωσί δόμους.
" Καί τοι τάδε μὲν κέρδη ἀκεῖαι
" Μολπαῖσι βερτὺς· ἵνα δ' ὀδύναι
" Δαΐτες, ἐπ' ἀμάτῳ τείνουσι βοάν;
" Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτᾶς
" Δαιτὸς πλήρωμα βεοῖσιν.
Χο. Ἰαχὰν ἄϊον πολύσονον γόων.
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερᾶ βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει πρόσθορον, καινόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα,
Τὰν Ζηνὸς ἐρικύδη Θέμιν,
Ἃ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
Δι' ἅλα νύχιον,
Ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου
Κληῖδ' ἀπέραντον.

ΜΗΔΕΙΑ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

Μή. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
Μή μοι μέμψιν. " οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
" Σεμνὰς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
" Τοὺς δ' ἐν δικαίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
" Δύσκλειαν ἐκτήσαντο, κοὐ ῥᾳθυμίαν.
" Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν.
" Ὅ

Cantu ſedare poſſimus, ex quibus cædes,
Et graves caſus, evertunt domos.
Atqui *in rebus* his maxima utilitas eſſet mederi
Hominibus cantu: ubi verò *ſunt* læta
Convivia, quid fruſtrà intendunt vocem?
Præſens enim præbet voluptatem per ſe
Convivii abundantia mortalibus.
Nu. Audivi clamorem cum multis gemitibus lamentationum:
Miſeros verò, & triſtes dolores clamat
Jaſonem connubii proditorem, malúmque ſponſum.
Invocat aurem Deos injuriis affecta,
Et Themidem, *filiam* Jovis, quæ eſt cuſtos jurisjurandi,
Quæ ipſam traduxit
In Græciam è regione ſitam *Colchidis*,
Per mare nocturnum,
Supra ſalſas ponti
Immenſi anguſtias.

MEDÆA, CREON, CHORUS.

Med. MUlieres Corinthiæ, exivi è domo,
Nè reprehendatis me: "novi enim multos homines,
Qui clari fuerunt, alios quidem *procul* à conſpectu,
Alios verò foris: alii verò ex eo, quod quieverunt,
Comparaverunt *ſibi* infamiam, & opinionem ignaviæ.
Juſtitia enim non ineſt in oculis hom. i. e. *ut hic juſti dignoſcantur.*

" Ὃς ζῆς πρὶν ἀνδρὸς ἁπλάγχνον ἐκμαθεῖν σφῷ
" Στυγεῖ δεδορκώς, ὐδὲν ἠδικημένος. 2
" Χρὴ δ' ξένον μὲν καὶ πολίτην πρόσχωρεῖν πόλει·
" Οὐδ' ἀστὸν ἤνεσ', ὅστις αὐθαδὴς γεγὼς,
" Πικρὸς πολίταις ὄξιν ἁμαθίας ὕπο.
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα πρόσπεσὸν τόδε, 2
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δ', ὦ βίε
Χάριν μεθεῖσα, καὶ θανεῖν χρῄζω, φίλαι
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶ
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκ' ὐμὸς πόσις.
" Πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, θῆλυ γνώμῃ ἔχει, 2
" Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
" Ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
" Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
" Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦθ' ἕτ' ἄλγιον κακόν
" Κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν, 2
" Ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
" Γυναιξίν, οὐδ' οἷοί τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
" Εἰς καινὰ δ' ἦθη κἀνόμους ἀφιγμένην,
" Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
" Ὅπῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ. 24
" Κἂν μὴ τὰ δ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
" Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγόν,
" Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μή, θανεῖν χρεών.
" Ἀνὴρ δ' ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνών,
" Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον, 24
" Ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς·
" Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
" Λέγουσι δ' ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον βίον
" Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δ' μάχην δορὶ,

" Κα

Quisquis ante quam hominis animum manifestè
cognoverit,
Odit *semel* intuitus, nullâ injuriâ affectus, *is injustè facit.*
Oportet autem hospitem valdè se accommodare ci-
Neque laudo civem qui contumax existens, (vitati:
Molestus est civibus propter imperitiam, *ac insolentiam.*
Mihi verò hæc res quæ præter spem contigit,
Corrupit animum; perii verò, & vitæ
Voluptate omissâ, volo mori, amicæ. (*fidere,*
In quo enim mihi erat omnia cognoscere probè &
Pessimus *omnium* hominum evasit ille meus maritus.
Omnium autem, quæcunque sunt animata & mentem habent,
Nos mulieres sumus miserrimum genus.
Quas primùm quidem oportet maximis opibus
Maritum emere, dominúmque corporis
Accipere: malo hoc adhuc magis dolorificum *est* malum,
Et in hoc maximum *est* periculum, aut malum accipere,
Aut bonum. Non enim honesta *sunt* divortia
Mulieribus, neque licet abdicare maritum.
Sed venientem ad novos mores & leges,
Vatem esse oportet, (quia non cognovit domi)
Quem maximè sit habitura virum.
Et si nobis horum satagentibus probè,
Cohabitaverit maritus, non invitus ferens jugum,
Beata est vita: sin minùs, satius est mori.
Vir verò cùm dolet propter res domesticas,
Foràs egressus sedat cordis bilem,
Conversus aut ad aliquem amicum, aut coætaneum:
Sed nos oportet spectare ad unam animam. (tam
Dicunt autem quòd nos periculorum immunem vi-
Vivamus domi, ipsi verò pugnent hastâ,

"Κακῶς φρονοῦντες." "Ὡς κρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
" Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
Creo. Ἀλλ' ἐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἀμὲ ἦκει λόγος
Σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἔδρα τ' ἐν παλαιὸς δόμοι,
Εἰς τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία·
Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις ὢν, ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη.
Οὔ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ,
Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
Τοσοῦτον ἕν σε τυγχάνειν βουλήσομαι,
Ἢν μοι πόρος θῇ, μηχανή τ' ἐξευρεθῇ
Πόσιν δίκῃ τῷδ' ἀντίποινα κακῶν,
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήματο
" Σιγᾶν. Γυνὴ γὰρ, τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
" Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, ἢ σίδηρον εἰσορᾶν·
" Ὅταν δ' ἐς οὐκ ἴσην ὑβρικμένη κυρῇ,
" Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρενὶ μιαιφονωτέρα.
Χο. Δρᾶσω τάδ'· εὐδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν
Μήδεια· πενθεῖν δ' ἔ σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ δ' ἥδε καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
Κρ. Σὲ τὴν σκυθρωπὸν, καὶ πρὸς ὀργὴν θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω πρέπειν
Φυγάδα, λαβοῦσαν διπλᾶ σὺν παιδὶ τέκνα,
Καὶ μὴ μὰ μέλλειν, ὡς ἐγὼ βεβαιεῖς λόγους
Τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπημι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
Μη. Αἰ, αἰ· παιώλης ἡ πάλαι ἀπόλλυμαι.
Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιάσι πάντα δὴ κάλων,
Κοὐκ ἔστιν ὅπως εὐπρόσοις ἐκβασις.

Ἐρή-

Malè sentientes: " quia ter ad clypeum
Stare malim, quàm semel parere.
Sed enim non eadem ad te & me pertinet oratio:
Tibi enim est hæc urbs & paterna domus,
Vitæque commoditas, & amicorum congressus:
Egó verò deserta, exul quum sim, injuriâ afficior
A marito, ex agro barbaro abrepta.
Neque matrem, neque fratrem, neque cognatum
Habens, ad quem transfretem ex hac calamitate:
Tantum igitur cupio à te consequi,
Si mihi via aliqua, & ratio inveniri possit,
Quâ maritum jure ulciscar pro his malis,
Illumque, qui dedit ipsi *suam* filiam, & *Glaucam*, quam duxit,
Ut taceas. Nam mulier alioqui est plena timore,
Ignaváque ad prælium, & ad intuendum ferrum:
Sed quando est injuriâ affecta in matrimonio,
Non est alia mens crudelior.
. Faciam hæc: nam justè ulciscéris maritum,
Medæa: non miror autem te lugere *istam* fortunam.
Sed video Creontem, dominum hujus terræ
Venientem, nuncium novorum consiliorum.
. Te torvam, & iratam marito
Medæam, jubeo exire ex hâc terrâ
Extorrem, assumptis tecum duobus pueris,
Et nihil cunctari: quia ego autor edicti
Istius sum, neque redibo domum,
Priusquam ejecero te è finibus hujus terræ.
d. Heu, heu, prorsus misera perii.
nimici enim emittunt jam omnem rudentem *adversus me*,
Neque est effugium commodum hujus mali,

Sed

Ἐρήσομαί γ', κ) κακῶς πάσχω δ' ὅμως,
Τίνῳ μ' ἔκαλι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
Κρ. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ περιαμπέχειν λόγους)
Μή μοι λι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
Ξυμβάλλεσ' ἃ πολλὰ τῶδε δείμαθ'.
Σοφὴ πέφυκας, κ) κακῶν πολλῶν ἴδρις·
Λυπῇ δ' ἀλέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν, ὡς ἀπαλγήλλυσί μοι,
Τὸν δόντα, κ) γήμαντα, κ) γαμυμένλω,
Δράσειν λι. ταῦτ' ἔν ὡρίν παθεῖν, φυλάξομαι.
" Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
" Ἢ μαλθακισθέντ', ὕστερον μέγα σθένειν.
Μή. Φεῦ, φεῦ·
Οὐ νῦν μὲ πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
" Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἰργάσατ' κακά.
" Χρὴ δ' ἔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
" Παῖδας σφιν ὡς ἄριστ' ἐκδιδάσκειν σοφόν.
" Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
" Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
" Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ περισφέρων σοφὰ,
" Δόξεις ἀχρεῖος κ) σοφὸς περυκέναι·
" Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι λι ποικίλον,
" Κρείσσων νομισθεὶς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.
Ἐγὼ γὰρ αὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης.
Σοφὴ γάρ ἐσμι, τοῖς μὲν εἰμὶ δύσερως,
Τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δ' ἀγαπητὴ πρόπυ, κ
Τοῖσδ' ἔν περισσῇ· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' ἦν φοβῇ με, μή λι πλημμελὲς πάθῃς.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ πρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὡς εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.

Sed quanquam malè tractor, tamen dicam:
Cur me, Creon, ejicis ex hâc terrâ?
Cr. Metuo te (nihil opus est involvere sermones)
Nè quod insanabile malum facias *meæ* filiæ.
Congruunt autem multa cum hoc timore.
Es callida, & multorum malorum perita:
Doles verò quòd orbata sis thalamo mariti *tui*:
Audio insuper *te* minari, ut mihi nunciant,
Et socero, & sponso, & nuptæ
Te aliquid facturam. Hæc igitur cavebo, antequam patiamur.
Multò enim satius est mihi, mulier, nunc in odium tuum incurrere,
Quam delenitum, postea valdè gemere.
Med. Heu, heu!
Non mihi nunc primùm, sed sæpe, ô Creon,
Nocuit existimatio, & magna mala attulit.
Sed oportet haudquaquam eum qui sanæ mentis est virum,
Liberos *suos* nimium docere ut sapiant.
Præter enim aliam, quam habent, ignaviam,
Invidiam apud cives *sibi* conciliant malevolam.
Apud stultos enim proferens aliquid novum & sapiens,
Videberis inutilis & non sapiens esse:
At contra illis, qui videntur variam aliquam cognitionem habere,
Præstantior si existimeris in civitate, molestus videberis.
Ego verò ipsa quoque particeps sum hujus fortunæ.
Nam cùm sim sapiens, aliis quidem sum invisa,
Aliis verò ignava, aliis verò aliis moribus *prædita videor*,
Aliis adversa, *& difficilis*: tamen non sum nimis sapiens.
Tu igitur metuis me nè quid mali patiaris.
Non sic *se res* habet mecum, nè metuas, Creon, nos,
Ut in viros principes delinquam.

Tu

Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρας,
Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὴν πόσιν
Μισῶ· σὺ δ' (οἶμαι) σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν εὖ φρονῶ κακῶς ἔχειν.
Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τὴν δὲ χθόνα
Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
" Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
Κρ. Λέγεις ἀκοῦσαι μάλθακ'· ἀλλ' εἴσω φρενῶν
Ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακὸν,
Τοσῷδε γ' ἧσσον, ἢ πάρος, πέποιθά σοι.
" Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
" Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός·
Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
Ὡς ταῦτ' ἄρηρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως
Μενεῖς πρὸς ἡμῶν, ὅστις δυσμενὴς ἐμοί·
Μή· Μὴ πρὸς σὲ γονάτων, τό τε νεογάμου κόρης.
Κρ. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ·
Μή. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδέν αἰδέσῃ Λιτάς;
Κρ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον, ἢ δόμους ἐμούς.
Μή. Ὦ παλεῖς, ὡς σε κἀρέα νῷν μνείαν ἔχω.
Κρ. Πλὴν γὰ τέκνων, ἔμοιγε φίλταλον πολύ.
Μή. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
Κρ. Ὅπως ἂν (οἶμαι) καὶ ξυμβήσεσθαι τύχαι.
Μή. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶν δ' ὃς αἴτιος κακῶν.
Κρ. Ἔρως' ὦ μᾶλαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μή. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα.
Κρ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βίᾳ.
Μή. Μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
Κρ. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
Μή. Φοβοῦμαι δ' οὐ τοῦθ' ἱκέτευσί σε τυχεῖν.

Tu enim quâ injuriâ me affeciſti? elocâſti filiam *ei*,
Cui te animus *ut dares* impulit: Sed meum maritum
Odi: tu autem, ut opinor, ſapientèr hæc feciſti.
Et nunc non invideo, quòd res tuæ præclarè ſe habeant:
Deſpondete, benè ſit vobis: ſed jam in hâc terrâ
Sinite me habitare: quamvis enim injuriâ ſimus affecti,
Tacebimus, à potentioribus victi.
. Dicis auditu mollia: ſed in animo
Mihi *eſt* pavor, nè quid mali moliaris,
Et tanto minùs, quàm antea, confido tibi.
Nam mulier quæ citò iraſcitur, ſimilitèr & vir,
Facilius cavetur, quàm taciturnus ſapiens.
Proinde exi quàm celerrimè; nè facias *multa* verba
Quia hoc decretum eſt, neque habes artem, ut
Apud nos maneas, cùm ſis mihi infeſta,
d. Ne per genua, & filiam tuam recens nuptam.
. Conſumis verba: nunquam enim perſuaſeris *me.*
d. Expelles igitur me, neque revereberis Litas, i. e. *Preces?*
. Non enim mihi charior es meâ domo.
d. O patria, quàm valde nunc tuî recordor.
. Præter liberos enim *eſt* mihi longè chariſſima.
d. Heu, heu, quàm magnum malum hominibus eſt amor!
. Perinde, puto, ut tulerit fortuna.
d. Jupiter, non lateat te is, qui autor eſt horum
. Vade, ô vana, & libera me curis. [malorum.
d. Nos laboramus, neque indigemus *aliis* miſeriis.
. Citò extruderis violentèr manu famulorum.
d. Nequaquam ita: ſed rogo te, Creon.
. Negotium faceſſes, ut videris, ô mulier.
d. Fugiam: non hoc te rogo, ut impetrem *ne diſcedam.*

Κρ. Τί δ' ἦν βιάζῃ, κἀκ ἀπαλλάσσῃ χθονός;
Μή. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμφράναι φευκτὰ, ἢ φόβῳ θέμενα,
Παισὶν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν πρόνοιαν μηχανήσατ' τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας. εἰκὸς δ' ἐστὶν, ὄντιν' σ' ἔχῃ.
Τἀμοῦ γὰρ ἄν μοι φευκτὸς, εἰ φόβῳ θέμενα·
Κεῖνος δ' ἂν κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους.
Κρ. Ἧκιστα τἀμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν.
Αἰδέμενος θ. ἤδη, πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὁρῶ μὲ ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δ' τόλμῃ τῇδε. παρακέλευσαι δέ σοι,
Εἴ σ' ἡ πᾶσα λαμπὰς ὄψεται θεῶν,
Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε πρεμνῶν χθονὸς,
Θαιῆ· λέλεκται μῦθος, ἡ ψῦδης ὅδε.
Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμνε· φέρ' ἡμέραν μίαν·
Οὐ γάρ σε δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Δύστανε γυνὰι,
Φεῦ, φεῦ· μελέα τᾶς σᾶν ἀχέων.
Ποῖ πόλε τρέψῃ; τίνα πρόξενιαν,
Ἢ δόμων, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
Ἐξευρήσεις;
Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρουσε.

e. Quid igitur resistis, & non discedis è terrâ?
Jed. Concede mihi, ut possim tantum hunc diem manere,
Et perficere deliberationem, quâ fugiam,
Et viaticum meis liberis: quandoquidem pater
Nihil curat *vitæ subsidium* parare liberis.
Miserare igitur illos; nam & tu pater liberorum
Es. Consentaneum autem est te habere benevolentiam.
Non enim de me sum sollicita, quòd in exilium simus ituri:
Illorum verò calamitatem, quâ premuntur, lugeo.
e. Animus meus minimè est tyrannicus:
Sed verecundiâ victus, multa perdidi.
Et nunc video quidem *me* peccare, mulier,
Attamen consequêris hoc. sed prædico tibi,
Si te postera lux Dei viderit,
Et liberos *tuos* intra fines hujus terræ,
Morieris: dictus est sermo hic, neque irritus erit.
Nunc igitur si oportet manere, mane ad unum diem:
Non enim facies aliquid mali eorum, quæ metuo.

Chorus.

Infelix mulier,
Heu, heu! misera *es* ob tuos dolores.
Quonam te vertes? quod hospitium,
Aut quam domum terrámve, quæ liberet *te his* malis,
Invenies?
Quam te Deus in difficilem tempestatem
Malorum duxit, Medæa.

Ἰαμβοί.

Μή. Κακῶς πέπεσκε παυλαχῆ· τίς ἀνλερεῖ;
Ἀλλ' ὅτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω.
Ἔτ' εἰσὶ ἀγῶνες τοῖς νεωσὶ νυμφίοις,
Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν ἁ σμικροὶ πόνοι.
Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε λωπεῦσαι πότ' ἄν,
Εἰ μή τι κερδαίνοις ἢ τεχνωμένως;
Οὐδ' ἂν πεσοῦσιν, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν·
Ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
Ὡς, ἐξὸν αὐτῷ ταῦτ' ἐλεῖν βιβλόμαῖα
Γῆς ἐκβαλόντι, τοῦδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
Μεῖναί μ', ἐν ᾗ κρεῖς τῷδ' ἐμοῖς ἐχθροῖς νεκροὶ
Θήσω, πατέρα τε, κἠρίτην, πόσιν τ' ἐμόν.
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρί,
Ἢ νυκτὸς ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἕστρωται λέχος.
Ἀλλ' ἔν τι μοι πέφασται, εἰ ληφθήσομαι
Δόμους ὑπεισβαίνουσα, κἀπτεκτωμένη,
Θανοῦσα δώσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
Κράτιστα τἀθήναν, ἢ πεφύκαμεν
Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς κλανεῖν.
Εἶεν·
Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
Τίς γαῖ' ἄσυλον, καὶ δόμους ἐφεστίους
Ξένην ὑποσχών, ῥύσεται τὸν δέμας;
Οὐκ ἔστι. μείνασ' ἔν τι σμικρὸν χρόνου

Medea.

Ubique malè *mecum* agitur: quis contradicet?
Sed nequaquam hac via hæc *procedent*, nè putetis.
Reſtant adhuc alia certamina novis ſponſis,
Et non exigua mala affinibus.
Putas enim me hunc blandis verbis compellaturum fuiſſe unquam,
Niſi aliquid lucri captarem, aut machinarer?
Neque *ſanè* allocuta eſſem, neque attigiſſem manibus.
Ille verò eo ſtultitiæ pervenit,
Ut cùm poſſet ipſe evertere mea conſilia,
Si me ejeciſſet ex hâc terrâ, conceſſerit hoc die
Me manere, quo tres ex meis inimicis
Interficiam, patrem, puellam, & meum maritum.
Sed cùm habeam multas vias interficiendi eos,
Non ſcio quam primùm aggrediar, amicæ.
Utrum ſuccendam domum ſponſæ igni,
An adigam acutum enſem per hepar,
Clam ingreſſa domum, ubi lectus eſt ſtratus.
Sed unum quoddam eſt mihi obſtaculum, ſi deprehendar,
Ingreſſa domum & moliens *iſta*,
Morte meâ riſum præbebo meis inimicis.
Optimum eſt rectâ *viâ ingredi*, quâ ſumus
Callidæ maximè, venenis eos necandi.
Eſto:
Et jam ſint mortui: quæ me civitas excipiet?
Quis terram tutam, & domum ſervantem promiſ-
Præbens hoſpes liberabit meum corpus? [ſa,
Nemo eſt. Igitur manens adhuc exiguum tempus,
Siqui-

Ἦν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
Δόλῳ μέτειμι τόνδε κἀ σιγῇ φόνον·
Ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, καὶ μέλλω θανεῖν,
Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
Οὐ γὰρ μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
Μάλιστα πάντων, κἀ ξυνεργὸν εἰλόμην
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
Χαίρων τις αὐτῷ τὰμὰ λέξεται κέαρ.
Πικρὰς δ' ἐγώ σφιν κἀ λυπρὰς θήσω γάμους,
Πικρὸν δὲ κῆδος, κἀ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
Ἀλλ' εἶα· φείδου μηδὲν ὧν ἔπρᾶσσομεν,
Μήδεια, βουλεύουσα, κἀ τεχνωμένη.
Ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν ἀνδρώιας.
Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; ἃ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
Γενῶσ' ἐσθλῶν πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο·
Ἐπίστασαι δέ. "Πρὸς δὲ κἀ πεφύκαμεν
" Γυναῖκες εἰς μὲ ἔσθλ' ἀμηχανώταται),
" Κακῶν δ' πάντων τέκτονες σοφώταται).

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
Χωροῦσι παγαί,
Καὶ δίκα κἀ πάντα πάλιν στρέφει).
Ἀνδράσι μὲ δόλιαι βουλαί· θεῶν
Δ' οὐκέτι πίστις ἄρηρε.

Τὰ

Siquidem aliqua *ſalutis* turris tuta nobis apparuerit,
Aggrediar hanc cædem dolo & clàm.
Si verò calamitas inevitabilis me exagitet,
Ego correpto gladio, etiamſi mihi moriendum ſit,
Occidam eos: vado autem ad extremam audaciam.
Non enim per dominam, quam ego colo
Omnium maximè, & adjutricem elegi
Hecaten, quæ habitat in angulis larium meorum,
Aliquis ex eis gaudens, dolore afficiet meum animum:
Ego autem faciam ipſis nuptias acerbas & triſtes,
Et acerbam affinitatem & exilium meum ex *hâc* terrâ.
Age verò, nulli *arti* eorum quæ ſcis, parcas,
Medæa, deliberans, & machinans.
Vade ad atrox facinus: nunc *eſt* certamen audaciæ.
Vides quæ patiaris? non oportet te derideri
A genere Siſyphi, & nuptiis Jaſonis,
Quæ nata es ex præſtanti patre, & à Sole:
Et calles *aliquid*. " Præterea verò naturâ ſumus
" *Nos* mulieres ad bona quidem ineptiſſimæ,
" Malorum verò omnium artifices peritiſſimæ.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cho. 1. Surſum verſùs fluminum ſacrorum
Vadunt fontes,
Et jus & omnia retrò vertuntur.
Viris quidem doloſa *ſunt* conſilia: Deorum
Verò fides non ampliùs eſt rata.

Meam

Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχὴν βιοτὰν
Στερέρσι φᾶμαι.
Ἔρχεται γυμὰ
Γυναικείῳ γένει·
Οὐκέτι δυσπέλαδ@.
Φάμα γυναῖκας ἕξει.

Ἀντιστροφὴ α'.

Μῦσαι δ' παλαιγενέων
Λήξασιν ἀοιδᾶν,
Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβ@. ἀγήπτως πελέων, ἐπεὶ ἂν-
πάιχησ' ἂν ὕμνον
Ἀρσένων γένναι.
Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχῃ
Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Στροφὴ β'.

Σὺ δ' ἐκ μὲ οἴκων πατρίων ἔπλευσας
Μαινομένᾳ κραδίᾳ, διδύ-
μους ὀρίσασα πόντ@
Πέτρας· ἐπεὶ ἢ ξένῳ
Ναίεις χθονὶ, τὰς ἀνάνδρ@
Κοίτας ὀλέσασα λέκτρων,
Τάλαινα, φυγὰς ἢ χώρας ἄπιμ@. ἐλαύνῃ.

Ἀντι-

Meam autem ad decus adipiſcendum vitam,
Fama convertit.
Honos venit
Muliebri generi:
Non amplius infauſta
Fama mulieres premet.

Antiſtrophe 1.

Muſæ verò priſcis
Deſinent carminibus
Meam celebrare perfidiam.
Neque enim in mentibus noſtris lyræ
Divinum carmen dedit
Phœbus, dux carminum: quoniam contra ceciniſſem hymnum *in*
Genus maſculinum.
Longa autem ætas habet
Multa contra noſtram,
Et virorum partem dicere.

Strophe 2.

Tu autem navigâſti ex domo patriâ
Furenti animo, geminа maris metiens
Saxa: in peregrinâ verò
Terrâ habitas, vidui
Cubilis amiſſo lecto.
Miſera exulque terrâ *hac* ignominioſa pelleris.

Ἀντιστροφὴ β'.

Βέβακεν ὅρκων χάρις, οὐδέ τ' αἰδὼς
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμνει,
Αἰθερία δ' ἀνέπτα.
Σοὶ δ' ἔτε παλεὸς δόμοι,
Δύσανε, μενοεμίσαισθαι
Μόχθων, τῶδά τ' ἄλλε λέκτρων,
Ἁμὰ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἑπέσα.

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΑΙΓΕΥΣ.

Ἰαμβοί.

Ἰά. Οὐ νῦν καλεῖσθον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις
"Τεαχείαν ὀργῇ, ὡς ἀμήχανον κακὸν
Σοὶ μὲν παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
Κέφως φερέσπη κρεισσόνων βουλεύματα,
Λόγων ματαίων ἕνεκ' ἐκπεσῇ χθονός.
Κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα, μὴ παύσῃ ποτὲ
Λέγουσ' Ἰάσων ὡς κακιστος ἐς ἀνήρ.
"Ἃ δ' εἰς τυράννους ἔστι σοι λελεγμένα,
"Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιωμένη φυγῆς.
Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
Ὀργὰς ἀφῆρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν·
Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας λέγουσ' ἀεὶ
Κακῶς τυραννους· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
Ὅμως δ' ἔγωγ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
Ἥκ

Antiſtrophe 2.

Abiit gratia jurisjurandi, neque amplius pudor
Manet in magnâ Græciâ,
Evolavit autem in ætherem.
Tibi autem non *eſt* paterna domus,
O miſera, ut ad eam appellas, *teque recipias*
Ex miſeriis hujus thalami;
Sed regina potentior domui præeſt.

JASON, MEDÆA, CHORUS, ÆGEUS.

Jaſ. NON nunc primùm animadverti, ſed ſæpè,
"Aſpera ira quam ſit intractabile malum.
Tibi enim cùm liceret hanc terram & domum incolere,
Levitèr *& æquo animo* ferenti potentiorum conſilia,
Propter inania verba ejicièris ex *hâc* terrâ.
Ego quidem nihil curo, etiamſi nunquam deſinas
Dicere, quàm malus vir ſit Jaſon.
At *ob* dicta tibi quæ ſunt malè in Reges,
Putes magnum eſſe lucrum, quòd *tantùm* exilio puniris.
Ego quidem ſemper ab iratis dominis
Iram abſtuli, & volebam te manere:
Tu verò non remittis ſtultitiam, ſemper dicens
Convicia dominis: itaque expellèris ex hâc terrâ.
Ego tamen nè propter hæc quidem defeſſus amicorum gratiâ,

Ἥκω, τὸ σὸν γε προσκοπέμψασ', γύναι.
Ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ' ὀνδεής τω. " Πολλὰ ἐφέλκεται φυγή
" Καὶ ξὺν αὐτῇ. καὶ γὰρ εἰ σύ μ' ἐχθαίρεις.
Οὐκ ἂν δυναίμην σοί ποτ' ἀνδρὶ κακῶς φρονεῖν πόλε.
Μή. Ὦ παγκάκιστε, (τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω
Γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν)
Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστον θεῶν
Θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;
" Οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, ἀλλ' ἀτολμία,
" Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν·
" Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
" Πάντων, ἀναίδεια. σὺ δ' ἐποίησας μολών.
Ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κἀριθμήσομαι
Ψυχῇ, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.
Ἐκ τῶν γὰρ εὖ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν;
Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων, ὅσοι
Ταὐτὸν σὺν εἰσέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ὑπασπίτην
Ζεύγλῃσι, καὶ σπορὰν θανασίμων γύων.
Δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις, ἄϋπνος ὤν,
Κτείνασ', ἄνεχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
Τὸν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην,
Σοὶ πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥστε θανεῖν ἄλγιστον
Παίδων ὑπ' αὐτοῦ. πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
Καὶ ταῦθ' ὑπ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν
Προὔδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,

Πα

Venio, prospecturus tibi, ó mulier,
Nè sine viatico cum liberis expellaris,
Neque indigeas aliquâ re. "Exilium trahit multa
" Mala secum. Quamvis enim tu me oderis,
Non possem tibi malè unquam velle.
Med. O pessime omnium (hoc enim tibi possum dicere
Linguâ summum convicium in tuam ignaviam)
Venisti ad nos, venisti, qui es invisus
Diis, & mihi, & universo humano generi?
Ista non est audacia, neque fortitudo,
Intueri coràm amicos, quos injuriâ affeceris:
Sed gravissimus inter homines morborum
Omnium *est* impudentia. Benè tamen feciſti quòd
Ego enim levabor animo, dicens [veneris.
Tibi convicia, & tu dolebis audiens *ea*.
Sed à quibus primis, primum incipiam dicere?
Servavi te (ut nôrunt quicunque Græcorum
Conscenderunt eandem navim Argo)
Missum ut regeres tauros spirantes flammas
Jugis, & seminares letale arvum:
Et dracone, qui circundans aureum vellus,
Servabat multiplicibus voluminibus, *ipse* pervigil
Occiso, attuli tibi lucem salutarem. [existens,
Ipsa verò prodito patre, & domo meâ,
Poliotidem ad Iolcum veni,
Tecum promptior quàm sapientior.
Et occidi Peliam eo genere mortis, quod est miserrimum,
Per ejus filias: omnemque *tibi* metum exemi.
His tamen *beneficiis* à me affectus, ô pessimè mortalium,
Prodidisti me, novósque comparàsti lectos,

Cùm

Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
Σύγγνως' ἂν ὑμῖν, τῆσδ' ἐραθῆναι λέχους.
Ὅρκων δ' ἡ φρὴν πίστις· ἀλλ' ἔχω μαθεῖν
" Ἢ θεὸς νομίζεις τὸν τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,
" Ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
" Ἐπεὶ σύνοιδά γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὐορκῶν.
Φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πολλ' ἐλαμβάνου,
Καὶ τῇδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
Κακῶν πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
Δοκοῦσα μέντοι πρός γε σ' εὖ πράξειν καλῶς,
Ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῇ·
Νῦν ποῖ πρὰπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους
Οὓς σοὶ προδοῦσα, κἀπάτραν, ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς παλαίνυν Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ὧν
Δέξαιντό μ' οἵπερ, ὧν πατέρα κατέκτανον.
Ἔχει γὰρ ὧδε· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
Ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλλωτίδων
Ἔθηκας αὐτὶ τῆσδε· θαυμαστὸν δέ σε
Ἔχω πόσιν, κἀπίσον, ἢ τάλαιν' ἐγώ.
Εἰ φεύξομαι δῆτ' γαῖαν ἐκβεβλημένη,
Φίλων ἔρημος, σοὶ τέκνοις μόνη μόνοις,
Καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
Πτωχὰς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
" Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦν,
" Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
" Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τ' κακὸν διειδέναι,
" Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;

Cùm habeas liberos: ſi enim ſine liberis adhuc fuiſſes,
Ignoſcendum tibi eſſet, quòd hunc amàſſes lectum.
Sed evanida eſt fides jurisjurandi: neque poſſum ſcire,
An exiſtimes Deos qui tunc regnàrunt, non amplius regnare: nunc;
An verò putes nova jura conſtituta eſſe hominibus nunc;
Quia tibi conſcius es in me perjurus quòd ſis.
Hei dexteram manum, quàm tu ſæpè apprehendiſti,
Et hæc genua mea, quàm fruſtra ſumus pollutæ
Ab improbo marito, ſpéque fruſtratæ!
Age verò; colloquar enim tecum tanquam cum amico,
Ut videar aliquo à te affecta beneficio,
Tu tamen interrogatus videberis turpior.
Quò me nunc vertam? an ad domum patris,
Et Patriam, quibus tibi proditis, *huc* veni:
An ad miſeras filias Peliæ? ſcilicet illæ benè
Me reciperent *in* ſuas ædes, quarum patrem interfeci.
Sic enim *ſe res* habet: amicis quidem domeſticis
Sum inviſa: quibus verò me non oportebat malè
Facere, eos tibi gratificans, inimicos habeo.
Ergo inter multas Græcas me beatam
Feciſti pro hiſce beneficiis: egregium verò te
Et fidum maritum habeo infelix ego.
Si verò fugiam expulſa ex hâc terra,
Sola cum ſolis liberis, orbata amicis,
Præclara verò gloria *erit tibi* novo ſponſo,
Mendicos errare filios *tuos*, & *me*, quæ te ſervavi.
O Jupiter, quare auri quidem, quod ſit adulterinum
Clara ſigna hominibus dediſti,
Sed quo oporteat diſcerni malum virum,
Nullum ſignum ineſt corpori?

Χο. " Δεινή τις ὀργὴ κ᾽ δυσάλ(Θ. πέλᾳ,
" Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ᾽ ἔριν.
Ια. Δεῖ μ᾽, ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
Ἀλλ᾽ ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
Ἀκρῳσι λαίφεσι κραιπνέδοις ὑπεκδραμεῖν
Τλῶ σὴν σύμαρτον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
Ἐγὼ γ᾽, ἐπειδὴ κ᾽ λιαν πυρᾷς χάριν,
Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην
Κύπριν νομίζω τ᾽ ἐμῆς ναυκληρίας.
Σοὶ δ᾽ ἔστι μὲν νῷ λεπτός· ἀλλ᾽ ὄπιθον Θ.
Λόγ(Θ. διελθεῖν, ὡς ἔρως σ᾽ ἠνάγκασε
Πόνων ἀρύπτων τὰμὰ σκοῦσαι δέμας·
Ἀλλ᾽ οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ πάσομαι λίαν.
Ὅπη γὰρ ἓν ὤνησας, ἀ κακῶς ἔχει.
Μείζω γε μέν τοι τ᾽ ἐμῆς σωτηρίας
Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ᾽ ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
Γαῖαν κατοικεῖς, κ᾽ δίκῃ ὄπασας,
Νόμοις τε χρῆσθ(, μὴ τῶς ἰσχύ(Θ. χάριν.
Πάντες δέ σ᾽ ἤνεσαν ὅσοι Ἕλλησες σοφήν·
Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ γὰρ ἦς ἔτ᾽ ἐσχάτοις
Ὅροισιν ὤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγ(Θ. σέθεν.
" Εἶπ δ᾽ ἔμβιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
" Μήτ᾽ Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλ(Θ.,
" Εἰ μὴ πίσιμ(Θ. ἡ τύχη γένοιτό μοι.
Τοσαῦτα μέν σοι τῷδ᾽ ἐμῷδ᾽ πόνων πέρι
Ἔλεξ᾽· ἄμιλλαν γὰρ σὺ προῦθηκας λόγων.
Ἃ δ᾽ εἰς γάμους μοι βασιλικὰς ὠνείδισας,
Ἐν τῷδε δείξω τρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
Ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλ(Θ.,

Κ

" Gravis quædam ira & ægrè ſanabilis eſt,
Quando amici incipiunt contendere cum amicis.
Oportet me non ſegnem eſſe in dicendo, ut videtur,
Sed velut navis prudentem gubernatorem
Summis oris veli ſubterfugere
Tuam effrænem loquacitatem, ô mulier.
Ego, poſtquam valdè exaggeras *tuum* beneficium,
Exiſtimo meæ navigationis Venerem
Servatricem eſſe ſolam inter homines deoſque.
Tibi verò eſt quidem mens ſubtilis: at invidioſa *erit mihi*
Oratio percurrere, quòd amor te coegerit
Laboribus inevitabilibus meum eripere corpus:
Sed non accuratè nimis iſta perſequar.
Quà igitur *me* juviſti, benè *ſe res* habet.
Atqui ſervatione meî majora *beneficia*
Accepiſti, quàm dederis, quemadmodum ego *jam* dicam.
Primùm quidem pro barbarâ terrâ in Græcâ
Terrâ habitas, & ſcis jus,
Et legibus uti, non pro viribus agere.
Deinde omnes Græci ſenſerunt te eſſe ingenioſam,
Et adepta es gloriam: ſi verò in extremis terræ
Finibus habitares, nulla fieret mentio tuî.
Mihi verò neque aurum ſit domi,
Nec Orphei carmen ſonare pulchrius velim,
Niſi illuſtris mihi contingat fortuna.
Atque hæc quidem tibi de meis laboribus
Dixi: certamen enim tu propoſuiſti verborum.
Cæterùm quæ mihi de nuptiis régiis objeciſti,
In hoc monſtrabo primum quidem quòd ſim prudens.
Deinde caſtus, denique tibi magnus amicus,

Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Ἐπεὶ μετέστ' ὦ δεῦρ' Ἰωλκίαι χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τῆδ' ἂν δύναιμ' εὖ ἐμὸν δυστυχέστερον,
Ἢ παῖδα τὴμὴν βασιλέως φυγὰς γεγώς;
Οὐχ, ἢ σὺ νίζῃ, σὸν μὲ ἐχθραίνων λέχος,
Καινῆς ὑμῖν νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σωφρὴν ἔχων·
Ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, ἀδὲ μέμφομαι·
Ἀλλ' ὡς τὸ μὴ μέγιστον, οἰκεῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σανίζοιμεθα, γιγνώσκων, ὅτι
" Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος,
Παῖδάς τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν.
Σπείρας τ' ἀδελφὰς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην, καὶ σωφρονήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,
Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις,
Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ νίζοι λέχος.
" Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἦκεθ', ὡς ὀρθουμένης
" Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
" Ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
" Τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
" Τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
" Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' ὂν μίαν γένος.
" Οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
Χο. Ἰάσον, εὖ μὲ τόσδ' ἐκόμπασας λόγους·
Ὅμως δ' ἔμοιγε, καὶ σοφὰ γνώμην λέγω,
Δοκεῖς κακοῖσι σοῖς ἄλοχον οὐ δίκαια σῴζειν.
Μή. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν.
" Ἐμὲ

Et meis liberis. Sed mane quieta.
Poſtquam huc veni ex Iolcicâ terrâ,
Multa mecum trahens incommoda inexplicabilia,
Quodnam conſilium hoc melius potuiſſem invenire,
Quàm ducere filiam regis, cùm eſſem exul?
Non (ut tu *me* vellicas) odio quidem habens tuum conjugium,
Perculſus verò deſiderio novæ ſponſæ,
Neque certatim numeroſæ ſobilis procreandæ ſtudio:
(Sufficiunt enim qui nati ſunt, nec *ideo* conqueror)
Sed quod maximum eſt, ut commodè viveremus,
Neque *rerum neceſſariarum* inopia laboraremus,
ſciens quòd
Pauperem omnes amici procul fugiunt:
Et ut liberos educarem, dignè familia mea.
Et gignens fratres hic liberis ex te *mihi procreatis*,
Eodem loco collocarem, & conjungens genus,
Beatiùs viverem. tibi enim pluribus liberis quid opus eſt,
Et mihi conducit futurorum liberorum cauſâ,
Eos qui vivunt juvare: an malè conſultavi?
Nè tu quidem diceres hoc, niſi te offenderent novæ nuptiæ.
Sed eo venitis, ut cùm rectè ſe habet
Conjugium, putetis *vos* mulieres omnia habere:
Quòd ſi contrà calamitas aliqua inciderit in conjugium,
Etiam ea, quæ ſunt optima & pulcherrima, inimiciſſima *vobis*
Ducitis. Oportebat autem homines aliundè quopiam
Gignere liberos, neque eſſe genus muliebre:
Sic enim homines nullum malum haberent.
Jaſon, pulchrè tu quidem ornaſti tuam cauſam:
Mihi tamen (etiamſi præter voluntatem *hoc* dicam)
ideris injuſtè feciſſe, quòd prodidiſti tuam uxorem.
ed. Profectò multùm à multis diſſentio mortalibus;

" Ἐμοὶ γὰρ ὅσις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν
" Πέφυκε, πλείστων ζημίαν ὀφλισκάνει.
" Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν παῖδικ' εὖ προσελεῖν,
" Τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐχήμων γένῃ,
Λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἓν κτανεῖ σ' ἔπος.
Χρῆν, σ', ἐπειδὴ παῖδα μὴ κακὸς, πείσαι τά μοι
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
Ια. Καλῶς γ' ἂν ἓν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,
Εἴ σοι γάμον καλεῖπον, ἤ τις ἐδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
Μή. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος.
Πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
Ια. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς ἕνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἀν νοῦν ἔχω.
Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
Φῦναι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
Μή. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
" Μηδ' ὄλβος, ὅστις ἐμὲ κνίζοι φρένα.
Ια. Οἶσθ' ὡς μελεύξῃ, καὶ σοφωτέρα φανῇ;
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φανέσθω ποτέ·
Μηδ' δύτυχοῦσα, δυσκόλως εἶ δόκει.
Μή. Ἴθει, ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐς ἀσφαλῆ
Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φυξοῦμαι χθόνα.
Ια. Αὐτὴ τάδ' εἶλε· μηδὲν ἄλλον αἰτίῳ.
Μή. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ σοῦ δεσπόσω;
Ια. Ἀρᾶς τυράννοις δώσουσα ἀρωμένη.
Μή. Καὶ σοῖς ἀραία γ' ἆρα τυγχάνω δόμοις.
Ια. Ὡς ἐκεῖνό γ' ἦν σοὶ δὲ τὰ πλείονα.

Ἀλ

Mihi enim quiſquis injuſtus exiſtens, *tamen* ſapiens in dicendo
Eſt, maximâ mulctâ dignus videtur.
Nam cùm glorietur, ſe dicendo poſſe ornare injuſtas cauſas,
Audet fallere: non eſt autem admodum ſapiens.
Sic & tu nè nunc apud me ſpecioſus ſis, *ſpecioſis verbis utaris*,
Et *nè ſis adeò* bonus orator: unum enim verbum occidit te.
Oportuit te, ſiquidem non feciſti malo animo, me priùs perſuaſâ,
Has nuptias contrahere, non autem clam amicis.
Ja. Præclarè verò mihi hâc in re tuam navâſſes operam,
Si tibi nuptias *iſtas antè* declarâſſem: quæ nè nunc quidem
Vis remittere magnam iracundiam animi,
Med. Non hoc te movit: ſed barbara conjux
Non ſatis glorioſa tibi in ſenectute fuiſſet.
Ja. Hoc itaque probè ſcias, non propter mulierem
Me duxiſſe filiam Regis, quam nunc habeo:
Sed ut anteà dixi, *eam duxi*, volens ſervare
Te, & meis liberis fratres
Regios gignere, propugnaculum domûs.
Med. Nè contingat mihi vita ſplendidè miſerabilis,
Neque divitiæ, quæ meum animum pungant.
Ja. Scíſne, quomodo hæc vertas vota, & ſapientior videaris?
Bona ne tibi moleſta videantur unquam.
Nec, *cum ſis ſatis* beata, te miſeram putes.
Me. Inſulta *mihi*, quaddoquidem tibi quidem eſt re-
Ego verò deſerta fugiam ex hâc terrâ. [fugium:
Ja. Tu ipſa hæc elegiſti: nullum alium accuſa.
Med. Quid faciens? num *alteri* nubens, aut prodens te?
Ja. Imprecationes regibus impias imprecans.
Med. Et diris devota ſum, *devovcor* in tuis ædibus.
Ja. Sèd non litigabo tecum de his diutiùs. Si

Ἀλλ' εἴ τι βάλει παισὶν, ἢ σαυτῇ φυγῇ,
Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
Ξένοις τε πέμψειν σύμβολ', οἳ δέξονταί σ' δόμους.
Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι·
Λήξασα δ' ὀργῆς, κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μή. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μηδ' ἡμῖν δίδου.
" Κακῶς γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ιά. Ἀλλ' ὧν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε κἀ τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει ταῦθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
Φίλους ἀπωθῇ· τοιγὰρ ἀλγυνῇ πλέον.
Μή. Χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
Αἰρῇ, χορεύεις δωμάτων ἔξω πάρος.
Νύμφευ'· ἴσως γὰρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλλος ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
Εὔχαρις ἕπου.
Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
Χρυσέων τόξων ἐφείης

Ἰμερο

Si verò vis pueris, aut exilio tuo aliquod
Subsidium de meâ pecuniâ accipere,
Dicito: quia sum paratus largâ manu dare,
Et mittere hospitibus tesseras; ut tibi benefaciant.
Si hæc non vis, stulta es, ô mulier:
Desistens verò ab irâ, lucraberis meliora.
Jed. Neque tuis hospitibus utemur,
Neque quicquam accipiemus, neque *quicquam* nobis des.
Improbi enim viri dona juvamen non habent, *ni-*
. Ego tamen testor deos, [*hil juvant.*
Quòd volo tibi liberisque omnia suppeditare:
Tibi verò non placent bona: sed cum contumaciâ
Amicos repellis; quamobrem dolebis magis.
Jed. Vade: amore enim novæ sponsæ [spectu.
Caperis, tempore longo absens domo ab illius con-
uc eam: fortassis enim (cum Deo autem dicetur
Contrahes tale, ut tu sis negaturus, connubium, sc.
pigebit apparasse nuptias.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Amores quidem nimiùm immoderati
Venientes, non bonum nomen,
Neque laudem *gloriamque* conciliant
Viris: si verò moderatè veniat
Venus, non *est* alia Dea
Æquè grata.
Nunquam, ô domina *Venus*, adversus me
Emittas ex aureis arcubus

Inevi-

Ἰμέρῳ χείσας᾽, ἄφυκτον ὀϊστόν.

Ἀντιστροφὴ ά.

" Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
" Δώρημα κάλλιστον θεῶν.
Μηδέ ποτ᾽ ἀμριλόγους ὀρ-
γὰς, ἀηδρεσά τε νείκη
Θυμὸν ἐκπλήξας᾽ ἑτέ-
ροις ὅπ-λέκλεθις
Περοβάλοιμ᾽· ὦ δεινὰ Κύπρις,
Ἀπολέμους εὐνὰς σεβίζω-
σ᾽, ὀξύφρων κρῖνας λέχη γυναικῶν.

Στροφὴ β'.

Ὦ παλεὶς, ὦ δῶμά τ᾽ ἐμὸν,
Μὴ δῆτ᾽ ἄπολις γενοίμαν,
Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
Δυσπέρατον αἰῶ-
ν᾽ οἰκλεοπάτων ἀλέων.
Θανάτῳ θανάτῳ πάρθ. δαμείην,
" Ἀμέραν πάνδ᾽ ἐξανύσασα. Μόχθων
" Δ᾽ ἐκ ἄλλο. ὕφθεν,
" Ἢ γᾶς παλείας στέρεσθαι.

Ἀντιστροφὴ β'.

Εἴδομεν, ἐκ ἐξ ἑτέρων
Μύθων ἔχμεν φεάσασθαι.

Inevitabile telum, perunctum desiderio. 635

Antistrophe 1.

Pudicitia verò me delectet,
Pulcherrimum donum Deorum.
Nunquam ambigua certa-
mina, & insatiabiles, *i. e. immodicas* rixas
Consternata animo propter ali- 640
d conjugium,
Miscеam : ô potens Venus,
Pacata conjugia co-
ens, acuto animo discerne thoros mulierum.

Strophe 2.

patria, ô domus mea, 645
Nunquam fiam exul,
Habens paupertatis
Transactu difficilem vitam,
acerbissimis doloribus.
Morte, morte priùs domer, 650
Hoc die confecto. Malum enim
Non *est* aliud majus
Quàm solo patrio privari.

Antistrophe 2.

Didimus, non ex alienis
Sermonibus *hæc* possumus referre. 655

Σὲ γὰρ ἡ πόλις, ἡ φίλων τις
Ὤχτειρε, παθοῦσ᾽
Δεινότατ᾽ ἂν παθέων.
" Ἀχάριστ᾽ ὄλοιθ᾽, ὅτῳ παρέστ᾽
" Μὴ φίλας ὑμᾶν καρδίαν ἀνοίξαν-
" τ᾽ κλῃδα φρενῶν
" Καὶ μὴ φίλ᾽ ἅ ποτ᾽ ἦν ἰδεῖν.

Ἰαμβοί.

Αἰ. Μήδεια, χαῖρε· τῶνδε γὰρ πρόοιμον
Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις.
Μή. Ὦ χαῖρε, σὺ δέ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ᾽ ὁπλοφαῆ πέδον;
Αἰ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
Μή. Τί δ᾽ ὁμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐσάλης;
Αἰ. Παίδων ἐρωτῶν σπέρμ᾽, ὅπως γένοιτό μοι.
Μή. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ᾽ ἀεὶ τείνεις βίον;
Αἰ. Ἄπαιδες ἐσμέν, δαίμονός τινος τύχῃ.
Μή. Δάμαρ᾽ ἔχεις, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
Αἰ. Οὐκ ἐσμὲν ἐνζυγίου γαμηλίου.
Μή. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
Αἰ. Σοφώτερ᾽, ἢ κατ᾽ ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.
Μή. Θέμις δ᾽ ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
Αἰ. Μάλιστ᾽, ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
Μή. Τί δῆτ᾽ ἔχρησε, λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αἰ. Ἀσκοῦ μέ τ᾽ ὀρθοῦσθαι μὴ λῦσαι πόδα.
Μή. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ πάτραν ἐξίκῃ χθόνα;
Αἰ. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
Μή. Σὺ δ᾽ ὡς τί χρῄζων, τήνδε ναυστολεῖς χθόνα

Te enim neque civitas, neque aliquis amicorum
Miſeratus eſt, quæ paſſa es
Graviſſima mala.
Pereat inviſus, qui non vult
Amicos colere, aperiens candidam
Clavem pectoris;
Nec mihi unquam erit amicus *talis*.

Ægeus.

Salve Medæa: hoc enim exordio
Pulchrius nemo novit *aliud* ad ſalutandum amicos.
Med. Salve & tu, ô fili ſapientis Pandionis,
Ægeu. unde accedis ſolum hujus terræ?
Æg. Relicto antiquo ſacello Apollinis.
Med. Quare verò ad umbilicum terræ, ubi eſt oraculum, iviſti?
Æg. Quærens quomodo mihi contingat ſatio liberorum.
Med. Per Deos, ergo ſine liberis adhuc trahis vitam?
Æg. Sumus ſine liberis, Genii alicujus invidiâ.
Med. Cùm habeas uxorem, an es ſine uxore?
Æg. Non ſumus lecti nuptialis expertes.
Med. Quid igitur dixit tibi Phœbus de liberis?
Æg. Obſcuriora verba, quàm ut poſſit homo conjicere.
Med. Fáſne autem nos ſcire oraculum Dei?
Æg. Maximè, quandoquidem & ſapientis indiget mentis, *acutúmque poſtulat ingenium.*
Med. Quid igitur reſpondit? dicito, ſi fas *eſt* audire.
Æg. Nè ego prominentem utris ſolverem pedem.
Med. Priuſquam quid facias, aut ad quam terram venias?
Æg. Priuſquam patrios rurſus *ad* lares venero.
Med. Tu verò quâ re indigens navigas in hanc terram?

Αἰ. Πιτθεύς τίς ἐστι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας. Æg.
Μή. Παῖς, ὡς λέγεσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος. Med.
Αἰ. Τέτῳ θεῶ μάντευμα κοινῶσαι θέλω. Æg.
Μή. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, κἠ σοφὰ βουλεύων τὰ τοιάδε. Med.
Αἰ. Καὶ μοὶ γ' ἂν πάντων φίλτατος ξυνέμπορος. Æg.
Μή. Ἀλλ' εὐτυχοίης, κἠ τύχοις ὅσων ἐρᾷς. Med.
Αἰ. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρὼς τε συντέτηκ' ὧδε; Æg.
Μή. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστι μοι πάντων τόσις. Med.
Αἰ. Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας. Æg.
Μή. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἄξι' ἐμῶν παθῶν. Med.
Αἰ. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον. Æg.
Μή. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει. Med.
Αἰ. Ἦ που τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τάδε; Æg.
Μή. Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρότ' ὄντες φίλοι. Med.
Αἰ. Πότερον ἐραθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος; Æg.
Μή. Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις. Med.
Αἰ. Ἴτω νυν, εἴπερ ὡς λέγεις ἔστιν κακός. Æg.
Μή. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν. Med.
Αἰ. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέρανέ μοι λόγον. Æg.
Μή. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας. Med.
Αἰ. Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν, σὲ λυπεῖσθαι, γύναι. Æg.
Μή. Ὀλωλα· κἠ φρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός. Med.
Αἰ. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγῃς κακόν. Æg.
Μή. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός. Med.
Αἰ. Ἐᾷ δ' Ἰάσων; ἆδε ταῦτ' ἐπήνεσα. Æg.
Μή. Λόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν ὃ βούλεται. Med.
Ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε φρὸς γλυκείας, Æg.
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι, Med.
Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα, Æg.

Æg. Eſt quiſpiam Pittheus, rex terræ Trœzeniæ.
Med. Filius Pelopis, ut aiunt, piiſſimus.
Æg. Cum hoc Dei oraculum communicare volo.
Med. Eſt enim vir ſapiens, & exercitatiſſimus in hujuſmodi *rebus.*
Æg. Et mihi cariſſimus amicorum, quos in militiâ [paravi.
Med. Sed fortunatus ſis, & conſequaris quæ expetis.
Æg. Quare verò oculi tui & corpus ita contabuerunt?
Med. Ægeu, peſſimus eſt mihi omnium maritus.
Æg. Quid ais? dic mihi apertè tuam triſtitiam.
Med. Jaſon injuriâ me afficit, nullâ à me affectus.
Æg. Quo facinore facto? dic mihi apertiùs.
Med. Habet aliam uxorem præter me, dominam *hujus* domûs.
Æg. An igitur auſus eſt hanc turpiſſimam rem?
Med. Certò ſcias: nos v. qui antè eramus amici, inhonorati ſumus.
Æg. Utrum *alterius* amore captus, an tuum exoſus lectum? [micis.
Med. Magno ſanè amore *captus:* fidelis non fuit a-
Æg. Eat ergò, *i.e. valeat*, ſiquidem eſt malus, ut dicis.
Med. Cupivit accipere affinitatem regum.
Æg. Quis verò dat ei? perfice mihi ſermonem.
Med. Creon, qui dominus eſt hujus terræ Corinthiacæ.
Æg. Ignoſcendum igitur *tibi* eſt, quòd doles, ô mulier.
Med. Perii; præter hoc etiam expellor ex hâc terrâ.
Æg. A quo? hoc aliud rurſus novum narras malum.
Med. Creon me exulem expellit ex hâc terrâ.
Æg. Et permittit Jaſon? neque hæc quidem laudo.
Med. Verbis quidem non *permittit hoc:* ſed *tamen reipſâ* pati vult.
Sed rogo te ſupplex per hanc genam,
Et tua genua, ſupplex jam *tibi* fio,
Miſerere, miſerere meî infelicis, Ne-

Καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς·
Δέξαι δ' ἐς χώρας καὶ δόμους ἐφέσιον.
Οὕτως ἔρως σοὶ παρὸς θεῶν τελεσφόρος
Γένοιτο παίδων καὐτὸς ὄλβιος θανοῖς.
Εὕρημα δ' οὐκ οἶδ', εἰ σὺν εὕρηκας τόδε·
Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
Σπείρασί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αἰ. Πολλῶν ἕκαλι τλώσδε σοι δοῦναι χάριν,
Γυναῖ, πρόθυμός εἰμι· παρῶπται δ' ἐμοὶ θεῶν,
Ἔτειλα παίδων, ὧν ἐπαυγέλλει γονάς.
Εἰς τοῦτο γοῦν δὴ φρενοδὸς εἰμὶ πᾶς ἐγώ.
Οὕτω δ' ἔχρῃμι. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
Πειράσομαί σε πρόξενεῖν δίκαιος ὤν.
Τοσόνγε μέν τοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
Αὐτὴ δ' ἑκοῦσα εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
Μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ ποτε.
Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
" Ἀναίτιος γοῦν κοὐ ξένοις ἐχθρὸς θέλω.
Μή. Ἔστω τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
Τύπων, ἔχρῃμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
Αἰ. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
Μή. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὴ ζυγείς,
Ἄγουσιν οὐ μεθῆς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ.
Λόγοις ἢ συμβαὶς, καὶ θεῶν ἐνώμοτος,
Φίλος γένοι' ἄν, καὐτοκρυπτεύμασιν
Οὐκ ἂν πίθοιο. ταὐτὰ μὲν γοῦν ἀθενῆ·
Τοῖσδ' ὄλβος ἐστί, καὶ δόμος τυραννικός.
Αἰ. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν.

Ἀλλ'

Neque me desertam *ac* ejectam aspicias:
Sed recipe *me* regione & domo *tua* hospitam.
Sic tibi amor à Diis fœcundus
Liberis fiat, & ipse beatus moriaris.
Lucrum autem non scis quantum inveneris hîc:
Faciam enim ut non ampliùs sis sine liberis, sed liberos
Procreare ut possis, efficiam: talia pharmaca novi.
Æg. Propter multa tibi hanc gratiam dare [deos,
Sum paratus, ô mulier. Primùm quidem propter
Deinde propter liberos, quorum generationem
promittis.
Ad hoc enim ego jam prorsus sum ineptus.
Sic verò *utinam* habeam. Tu igitur ubi veneris *in Atticum* agrum,
Conabor te hospitio excipere, quia sum justus.
Tantum verò hoc tibi prædico, mulier;
Nolo quidem te ex hâc terrâ abducere:
Quòd si ipsa veneris in meam domum,
Manebis *ibi* tuta, neque dimittam te unquam.
Ex hoc verò agro tu ipsa discedens effer pedem:
Inculpabilis enim etiam apud hospites esse volo.
Med. Erunt hæc, *& ita fient:* sed si fides daretur mihi
Horum, haberem omnia præclarè à te.
Æg. Annon confidis? aut quid tibi est molestum?
Med. Confido. Sed domus Peliæ est mihi inimica,
Et Creon: his enim, si jure-jurando mihi devinctus fueris,
Abducere volentibus me ex agro non permittes *nec trades.*
Verbis verò compositione factâ, & diis jurejurando obstrictus, [nibus
Amicus eris *mihi*, & *inimicorum meorum* legatio-
Non parebis, *ut ipsis me dedas.* Res enim meæ sunt infirmæ:
Illis verò sunt opes, & domus regia.
Æg. Ostendisti magnam providentiam in tuâ oratione.

Sed

Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσαμαι,
Ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἔξιν ἀσφαλέστερα,
Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι·
Τὸ σὸν δ' ἄρηρε μᾶλλον· ἔξηγοῦ θεός.
Μή. Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πάλαι
Τεμοῦ, θεῶν τε συμπαθεῖς ἅπαν γένος.
Αἰ. Τί χρῆμα δρᾶσαι, ἢ τί μὴ δρᾶσαι, λέγε.
Μή. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτέ·
Μήτ', ἄλλον ἤν τις τῶν ἐμοῦ ἐχθρῶν ἄγῃ
Χρήζῃ, μεθέσθαι ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
Αἰ. Ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς,
Θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σε κλύω.
Μή. Ἀρκεῖ· τίδ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
Αἰ. Ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
Μη. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
Πεφάξας ἃ μέλλω, κοὐ τυχὼν ὧν βούλομαι.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
Πελάτειε δόμοις,
Ὧν τ' ὄπιν οὐδεὶς κατέχων,
Πεφάσιας· ἐπεὶ γυναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησας.

Ἰαμβοί.

Μή. Ὦ Ζεῦ, δίκη τε Διὸς, ἡλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,

Γενησό-

Sed si placet tibi hæc facere, non recuso:
Mihi enim hæc quoque tutiora sunt, [micis:
Si ostendere possim aliquam excusationem tuis ini-
Et tua res erit firmior; præi verbis quos jurem deos.
Ed. Jura solum terræ, & Solem patrem patris
Mei, & totum simul genus Deorum.
Ig. Quam rem facturum, aut quid non facturum, dicito.
Ed. Quod neque tu ejecturus me sis unquam è terrâ tuâ,
Neque, alius si quis meorum inimicorum *me* abducere
Velit, permissurum te id viventem & volentem.
Ig. Juro terram, & splendidum lumen Solis,
Et omes deos, me his staturum, quæ ex te audio.
Ed. Satis est: quid autem patieris, si non præstiteris hoc jusjurandum?
Ig. Quæ hominibus impiis solent accidere.
Ed. Lætus abi: omnia enim rectè se habent.
Ego *in* tuam civitatem quam primùm veniam,
Ubi confecero quæ paro, & consecuta fuero, quæ volo.

Chorus.

Sed te, rex, *natus* ex Maiâ, deductor
Ducat domum,
Et ea, quæcunque in animo habens festinas,
Perficias: quia præstans vir,
Egeu, apud me, *meo judicio*, visus es.

Medæa.

O Jupiter, & vindicta Jovis, & lumen solis,
Nunc glorioſe-victrices meorum inimicorum, ô amicæ,

Γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.
Νῦν δ' ἐλπὶς, ἐχθρὰς τὰς ἐμὰς τίσειν δίκην.
Οὕτω γὰρ ὠ 'γὼ, ἢ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
Λιμὸν πέφανε τῆσδε γῆς βουλεύματων·
Ἐκ τῶνδ' ἀναψόμεσθα φρυμνήτιν κάλων,
Μολόντες ἄστυ, καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
Λέξω· δέχου δὲ μὴ φρενὸς ἡδονὴν λόγους.
Πέμψασ' ἐμοῦ τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
Μολόντι δ' αὖτῳ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν
Γάμους τυράννων, οὓς σφετέρους ἡμᾶς ἔχει,
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς εἰργασμένα.
Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
Οὐχ ὡς λιπεῖσα πολεμίων δόμοι χθονὸς
Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ὁμοὺς καθυβρίσαι,
Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
Νύμφῃ φέρεσθαι τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,
Λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.
Κἂν τοῦτ' λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς δ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
Τοιοῖσδε χείσω φαρμάκοις δωρήματα.
Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
Ὠμῳξα δ', οἷ ἔργον ἔς' ἐργαστέον
Τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κλακτανῶ
Τἄμ'· οὔτις ὄρθιν, ὅστις ἐξαιρήσεται.
Δόμων τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
Ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
Φεύγω

Erimus, & in *rectam* viam ſumus ingreſſæ:
Nunc demum ſpes *eſt* meos hoſtes daturos pœnas.
Hic enim vir, quâ parte maximè laborabamus,
Apparuit portus meorum conſiliorum:
Ex hoc ſuſpendemus rudentem in puppe,
Ubi venerimus in civitatem & urbem Palladis.
Jam verò tibi omnia mea conſilia
Dicam: accipe verò, *quæ dictura ſum*, non jucunda verba.
Miſſo aliquo ex meis domeſticis, ut Jaſon
Veniat in meum conſpectum, poſtulabo.
Ipſi verò profecto blanda dicam verba,
Quòd & mihi hæc placeant, & quod bene ſe habeant
Nuptiæ regiæ, quas proditâ me habet,
Et utilia *hæc* eſſe, & recte facta.
Petam verò, ut liberi mei maneant:
Non ut relictura hoſtium in agro
Filios meos inimicis contumelia afficiendos:
Sed ut dolo filiam regis interficiam.
Mittam enim eos, habentes dona in manibus,
Et ferentes ſponſæ, nè pellantur ex hâc terrâ,
Tenuem veſtem, & cirrum auro textum, *vel*, *coronam auream*.
Ea ſi acceptum ornamentum circundederit corpori,
Miſerè peribit, & omnis qui attigerit puellam:
Hujuſmodi pharmacis perungam dona.
Hîc autem finio hunc ſermonem.
Ingemiſco autem, quale facinus eſt faciendum
Deinde nobis. Interficiam enim liberos
Meos; nemo eſt qui poſſit eos eripere:
Domúmque totam Jaſonis ubi miſcuero *luctu*,
Exibo ex hâc terrâ, necem cariſſimorum liberorum

Φεύγουσα, κὴ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
" Οὐ γὰρ γελᾶσ' τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
Ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; ἔτ' ἐμοὶ παλεῖς,
Οὔτ' οἴκος ἔστιν, ἔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
Ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
Δόμους πάλαιφατους, ἀνδρὸς Ἕλλωσ. λόγοις
Πειθεῖσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσῃ δίκην.
Οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
Ζῶντας τὸ λοιπὸν, ἔτι τ' νεόζυγος
Νύμφης τεκνώσῃ παῖδ'· ἐπεὶ κακῶς κακὴν
Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
Μήδ' ἡσυχαίαν· ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
" Βαρεῖαν ἐχθροῖς, κὴ φίλοισιν εὐμενῆ.
" Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
Χο. Ἐπεὶ τάδ' ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, κὴ νόμοις βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
Μή. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ γὰρ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ὅστι, μὲ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
Χο. Ἀλλὰ κλανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσῃς, γύναι;
Μή. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
Μή. Ἴτω· περιττοὶ πάντες οἱ ἐν μέσῳ λόγοι.
Ἀλλ' εἶα, χώρει, κὴ κόμιζ' Ἰάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πισὰ χρώμεθα.
Λέξεις γὰρ οὐδὲν πρὸς ἐμοὶ δεδοξμένων,
Εἶτ' φρονεῖς εὖ δεσπότας, γυνή τ' ἔφυς.

AN

Fugiens, & ausa facinus impiissimum.
Non enim ferendum *est*, rideri hostibus, ô amicæ!
Actum sit: quid me juvat vivere? neque mihi patria
Est, neque domus, nec *ullum* effugium malorum.
Peccavi tunc, quando reliqui
Domum paternam, verbis viri Græci
Persuasa: qui mihi pœnas dabit, Deo volente.
Nam nunquam liberos, quos ex me sustulit videbit
Deinceps vivos: neque ex novâ
Sponsâ gignet liberos; quia malam malè
Perire ipsam necesse est meis pharmacis.
Nemo me ignavam & imbecillem existimet,
Neque tranquillam: sed alterius ingenii,
Gravem inimicis, & benignam amicis.
Hujusmodi enim *hominum* vita *est* glorioſissima.
. Quandoquidem nobiscum communicasti hunc sermonem,
Tibique prodesse volens, & leges hominum
Tueri, dehortor te ab his faciendis.
ed. Non erit alitèr: tibi verò venia danda est, quod dicas
Ista, quæ non ea mala pateris, quæ ego.
. An igitur audebis tuos liberos occidere, mulier?
ed. Sic enim maximè cruciabitur maritus.
Tu verò eris miserrima mulier.
ed. Esto. Superflui *sunt* omnes qui *feruntur* in medium sermones.
Sed age vade, & adducito Jasonem:
Ad omnia enim fidelia te utimur.
Nihil autem dices eorum quæ decrevi,
Si modò benè vis dominæ, & es mulier.

AN-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Ἐρεχθεΐδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
Ἱερᾶς χώρας, ἀπορθήτου
Τ' ἄπο, φερβόμενοι
Κλεινοτάταν σοφίαν,
Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες ἀέρως αἰθέρος.
Ἔνθά ποθ' ἁγναὶ
Ἐννέα Πιερίδες
Λέγουσι Μέσας
Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυλεῦσαι.

Ἀντιστροφὴ ά.

Καλλιναὸν τ' ὀπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς
Τὰν Κύπριν κλήιζουσιν ἀφυ-
σαμέναν χώραν καταπνεῦσαι
Μελίας ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας.
Αἰεὶ δ' ὀπαδοῦσαν
Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἁνθέων,
Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους,
Πέμπειν ἔρωτας,
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς,

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

O Erechthidæ quondam beati,
Et deorum filii beatorum,
Sacrà terrà invictàque *oriundi* indigenæ,
Qui depaſcitis
Nobiliſſimam ſapientiam,
Semper per lucidiſſimum
Ætherem jucundè ambulantes:
Ubi aliquando caſtas
Novem Pierides
Muſas dicunt
Plantàſſe flavam Harmoniam.

Antiſtrophe 1.

Pulchrifluíque ad Cephiſi fluenta
Venerem ferunt *ex Cephiſo* exhaurientem regionem perflâſſe,
Mediocres ventorum
Dulce ſpirantes auras.
Semper autem injicientem
Comis fragrans roſeorum ſertum florum,
Sapientiæ aſſeſſores
Mittere amores,
Variæ virtutis adjutores.

Stro-

Στροφὴ γ'.

Πῶς ἂν ἱερῶν πολιαμῶν
Ἡ πόλις, ἢ φίλων
Πόμπιμόν σε χώρα
Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
Τὰν ἐχ ὁσίαν; μετ' ἄλλων
Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
Σκέψαι φόνον οἷον αἰρῇ.
Μὴ (πρὸς γονάτων σε πάντες
Πάντως ἱκετεύομεν)
Μὴ τέκνα φονεύσῃς.

Ἀντιστροφὴ β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ
Χειρὶ τέκνων σέθεν,
Καρδίᾳ τε λήψῃ,
Δειναὶ προσπάγουσα τόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις; φόνον ἐ δυνήσῃ,
Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,
Τέγξαι χέρα φοίνιον
Ἐν τλάμονι θυμῷ.

Strophe 2.

Quomodo igitur ſacrorum fluviorum
Aut urbs, aut amicorum
Regio te *ad ſe* deductam,
Interfectricem *tuorum* liberorum recipiet,
Non puram *nec piam mulierem?* cum aliis (*i. e.* nobiſcum)
Conſidera liberorum plagam *cædémque*,
Conſidera cædem, quam *faciendam* ſuſcipis.
Nè, (per genua te omnes
Supplices vehementèr oramus)
Nè *tuos* liberos interficias.

Antiſtrophe 2.

Quomodo verò confidentiam aut *in* mente aut
Manu, de tuis liberis,
Et animo ſumes,
Immanem admovens audaciam?
Quomodo etiam oculis conjectis
In filios, lacrymarum exp rtem ſortem
Continebis? *in* cæde non poteris,
Liberis ſupplicibus cadentibus,
Madefacere manum cæde cruentam
In miſero animo.

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ἰαμβοί.

Ια. Ἧκω κελευθεὶς· καὶ γὰρ ἔσα δυσμενὴς,
Οὐκ ἂν γ' ἀμφ' ἐμοὶ τῶνδέ γ', ἀλλ' ἀπ
σωμαι,
Τί χρῆμα βάλλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
Μή. Ἰάσον, αἰτοῦμαί σε πρὸς εἰρημένων
Συγγνώμονα δέξ)· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκὸς γ', ἐπεὶ νῷν πολλ' ὑπούργασαι φίλα.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀριθμῶν.
Κἀλεξιδόξουσ' ἀθετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύσασιν εὖ,
Ἐχθρὰ δ' ἁπλῶς καὶ δεσπόσι καὶ δόμοις
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον, καὶ καταιγνήτους τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν προεζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δ' ὅτι κακὸν
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ἠπόρουν ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.
Νυνὶ δ' ἐπαινῶ· σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
Κἠδοξ τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἀφρὼν,
Ἦ, χρὴν μελεῖναι πρόσδε τ' βουλεύμασιν,
Καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
Νύμφῃ τε κηδεύσασαν ἥδεσθαι σθένει.

JASON, MEDÆA, CHORUS, PÆDAGOGUS.

Ja. VEnio vocatus: etenim quamvis *mihi* ſis infenſa,
Tamen non fruſtraberis hâc re; ſed audiam
Quid rei velis novæ ex me, Mulier.
Med. Jaſon, rogo te, ut *ea mihi*, quæ dicta ſunt,
Condones: meas enim iras *te* ferre
Æquum certè *eſt*, quia inter nos multa præſtita ſunt amica *beneficia*.
Ego enim mecum ipſâ rationem inii,
Et conviciata ſum *mihi*: miſera, quid inſanio?
Et iraſcor illis, qui *rebus meis* benè conſulunt,
Inimica verò terræ *hujus* dominis fio,
Et marito, qui parat nobis utiliſſima,
Ducens *puellam* principem, & fratres liberis
Meis gignens? annon *tandem* miſſàm faciam
Iram? quid doleo, diis vertentibus bene?
Nónne ſunt mihi liberi? ſcio autem è terrâ *Theſſalicâ*
Exules nos (*ob Peliæ cædem*) & egenos *nupèr* amicorum.
His animo agitatis, agnovi imprudentiam
Magnam *me* habere, & fruſtrà iratam eſſe.
Nunc igitur laudo *te*, ſaperéque mihi videris,
Qui aſſumpſeris nobis hanc affinitatem: ego verò ſtulta,
Quam oportebat participem horum conſiliorum,
Et ſimul perficere, & aſtare lecto,
Et gaudere, quòd ſponſa te curet.

" Ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
" Γυναῖκες· ἔχων χρὴ σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
" Οὐδ' ἀνθυτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
Παρειμέθα, κἀφαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας,
Ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε κἀφοσιώσατε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, κἀλλάχθητ' ἄμα
Τῆς προθέν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
Σπουδαὶ γὰρ ἡμῖν, κἀνδέχεται χολᾶν·
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν·
Ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῆσδ κεκρυμμένων.
Ἆρ', ὦ τέκν', ἆρα κἀπολὺν ζῶντες χρόνον,
Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
Ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, κἀφόβου πλέα·
Χρόνῳ δ' ἴσως σὺ παῖδες ἐξαιρουμένη,
Ὄψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
Χο. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ.
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.
Ια. Αἰνῶ, γύναι, τάδ'· ἐσθ' ὅπως μέμψομαι·
" Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς πᾶλυ ποιεῖσθαι γένος
" Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
Ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέσταται κέαρ.
Ἔγνως δ' ἃ νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
" Βελτίν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ὑμῖν δ', παῖδες, σὸν ἀφρονέστερος πατὴρ
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν.
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔπι.
Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα σ' ἐξεργάζεται

Πατ

" Sed ſumus, quale ſumus, non dicam malum,
" Mulieres: non igitur oportet te imitari malos
mores noſtros,
" Neque ſtulta ſtultis obtendere.
Concedimus, & dicimus *nos* malè ſenſiſſe
Tunc; ſed nunc melius hæc conſideravi.
O liberi, liberi, venite huc, relinquite tecta,
Exite, ſalutate, & compellate
Patrem nobiſcum, & reconciliamini ſimul
Ex priori odio *ſuſcepto* adverſus amicos, cum
Fœdus enim *eſt* nobis, & *omnis* receſſit ira. [matre:
Prehendite manum dextram. Hei mihi *propter* mala,
Dum cogito aliquid occultorum *facinorum!*
An igitur, ô filii, ſic & longum viventes tempus,
Caram præbebitis manum? Miſera ego,
Ut prona ad lacrymas ſum & metus plena:
Serò enim contentionem, quam cum Patre habui,
abjiciens,
Implevi teneram hanc faciem lacrymis.
Pæ. Et mihi ex oculis recentes eruperunt lacrymæ.
Atque utinam non evadat majus malum, quàm
nunc *eſt?*
Ped. Probo hæc, mulier; neque illa *præterita* queror:
Veriſimile enim eſt, *nec mirum*, iraſci fœmineum
genus [*ranti.*
Marito nuptias alienas mercanti *ſibique compa-*
At in melius tuum mutatum eſt cor.
Agnoviſti verò *meliorem atque* victricem, ſed ſerò,
Sententiam. hæc *ſunt* facta mulieris ſapientis.
Vobis verò, liberi, non inconſultè pater
Comparavit multam ſalutem cum diis, *i. e. deorum favore.*
Exiſtimo enim vos hujus terræ Corinthiacæ
Principes fore cum fratribus cæteris ex *Glaucâ ſuſ-*
Sed creſcite: reliqua enim perficiet [*cipiendis.*

Pater,

Πατήρ τε, κ᾽ θεῶν ὅσις δύν᾽ ἐμμενής.
Ἴδοιμι δ᾽ ὑμᾶς σὺν σαφεῖς ἥβης τέλη.
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν κάρτη βίους.
Αὐτὴ, τί χλωρὸς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λοιπὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
Κοὐκ ἀσμένη τάνδ᾽ ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
Μή. Οὐδὲν, τέκνων τῶνδ᾽ ἐννοουμένη πέρι.
Ια. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ᾽ ἐγὼ φήσω πέρι.
Μή. Δείσω τάδ᾽· ἔστι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις.
" Γυνὴ γάρ, ὦλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
Ια. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ᾽ ὄμμ᾽ ἐπιστένεις τέκνοις;
Μή. Ἔπταισον αὐτάς· ζῆν δ᾽ ὅτ᾽ ἐξηύχων τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ᾽ οἶκτος, εἰ γένοιτο τάδε.
Ἀλλ᾽ ὧν ἕνεκ᾽ εἰς ἐμὲς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶνδ᾽ ἐγὼ μνησθήσομαι·
Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ᾽ ἀποστέλλειν δοκεῖ,
Κἀμοὶ τάδ᾽ ὄντι λῷστα, (γινώσκω καλῶς)
Μήτ᾽ ἐμποδὼν σοι, μήτε γαίοις τοῖς ἄνω
Ναίειν. δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις.
Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ᾽ ἀπαίρομεν φυγῇ·
Παῖδες δ᾽ ὅπως ἂν ἐκ πατρῴων σῇ χερὶ,
Αἰτοῦ Κρέοντα, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Οὐκ οἶδ᾽ ἂν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δ᾽ χρή.
Μή. Σὺ δ᾽ ἀλλὰ σὴν κέλευσον αὐτεῖσθαι παλὼς
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Μάλιστα, κ᾽ πείσειν γε δοξάζω σφ᾽ ἐγὼ,
" Εἴπερ γυναικῶν ἔστι τῶν ἄλλων μία.
Μή. Συλλήψομαι δ᾽ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου·
Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρα, κἀ καλλίσει δ᾽
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ᾽ ἐγὼ, πολὺ,
Λε

Pater, & quiſquis deorum faverit *vobis.*
Utinam verò vos videam benè educatos ad finem pubertatis
Pervenire, ſuperiores meis inimicis.
Heus tu, quid rigas pupillas teneris lacrymis,
Avertens retrò candidas genas,
Neque libenti animo à me accipis hunc ſermonem?
Med. Nihil *eſt cauſæ*; de liberis hiſce cogito.
Nut. Confide verò: ego enim bene curabo hæc.
Med. Faciam hæc; non diffidam tuis verbis, *vel, parebo tuis verbis.*
Mulier v. eſt ſexus naturà mollis, & ad lacrymas proclivis.
Nut. Quid autem tantoperè ingemiſcis propter liberos hoſce?
Med. Peperi eos: quando autem precarer vivere liberos *meos*,
Miſeratio me ſubiît, an hoc futurum ſit.
Cæterum quorum causà mecum in colloquium veni, partim quidem dicta ſunt, partim verò dicentur.
Quandoquidem principibus *hujus* agri me ablegare placet,
Et mihi hæc ſunt optima (cognoſco benè)
Ut neque tibi, neque dominis *hujus* agri impedimento ſim
Habitans *hîc*; videor enim inimica eſſe *tuæ* familiæ:
Nos quidem ex hoc agro abibimus in exilium.
Ut autem liberi poſſint educari tuà manu,
Roga Creontem; nè fugiant hanc terram.
Haud ſcio an perſuaſero: *tamen* oportet tentare.
Med. Tu verò ſaltem jube petere à patre tuam Uxorem; nè *mei* liberi fugiant hanc terram.
Maxime, & exiſtimo ego me *rem* perſuaſurum eſſe ipſi; ſi modò mulierum eſt aliarum una.
Nut. Ego quoque te adjuvabo in hoc labore: *res* Nam mittam ei dona, quæ pulchritudine ſuperant Nunc inter homines *exquiſitas*, *probè* novi ego, multò;

Te-

Λεπτόν τε πέπλον, καὶ σέθεν χρυσήλατον,
Παῖδας φέρουσας· ἀλλ' ὅσον τάχος χρεών,
Κόσμον κομίζειν δεῦρο περσπόλων ἄνα.
Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἕν, ἀλλὰ μυρία,
Ἀνδρός γ' ἀρίστου σὸς τυχὼν ὁμευνέτης,
Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος
Πατρὶ παλαιὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυραννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
Φέροντες· ἥ τοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ια. Τί δ', ὦ μαλαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας
Δοκεῖς σανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
Δοκεῖς ἢ χρυσᾶ; σῶζε, μὴ δίδου τάδε.
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
Γυνὴ, περισσῇ χρημάτων, σάρ' οἶδ' ἐγώ.
Μή. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεὺς, λόγου
" Χρυσὸς ἢ κρείσσων μυρίων λόγων, βροτοῖς.
" Κείνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὔξει θεός.
Νέα τυραννεῖ. τῶνδ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', ἀ χρυσᾶ μόνον.
Ἀλλ', ὦ τέκνον, εἰσελθόντε πλησίους δόμους,
Παλαιὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν
Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φυγεῖν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τῶνδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνης δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ἰθ' ὡς τάχιστα· μηδὲ δ' ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πρεσβεύσαντες καλῶς.

A

enuem veſtem, & coronam auream,
à ferunt mei filii. Sed quàm celerrimè oportet
liquem ex fâmulis huc afferre ornatum.
rit autem beata *ſponſa tua* non *in* unâ, ſed *in* infi-
nitis *rebus*;
rum optimum te nacta conjugem,
poſſidens ornatum, quem olim Sol
ter patris *mei* dat ſuis poſteris.
mite hæc dona nuptialia, Pueri, in manus;
beatæ dominæ ſponſæ date
rentes: non accipiet contemnenda munera.
Cur verò, ô demens, his evacuas tuas manus?
táſne domum regiam carere ſtolis?
táſne auro? ſerva, nè des hæc.
enim nos alicujus precii æſtimat
lier, anteponet *nos* opibus, certò ſcio ego.
Nè tu mihi *hæc dicas:* muneribus enim vel
Deos flecti fama *eſt*;
rum vel potentius eſt inter homines, quàm in-
finitæ orationes.
favet fortuna, *illa* nunc auget Deus.
va *ſponſa* dominatur. Meorum verò liberorum
exilium
m vitâ permutaremus, non ſolùm auro.
um, ô filii, ingreſſi vicinas ædes,
is novam uxorem, dominámque meam,
plices orate, exorate nè fugiatis *hanc* terram,
tes *iſtum* ornatum: hâc enim re potiſſimum
opus eſt,
anum ejus dona ut recipiantur hæc.
quàm celerrimè, & matri de illis quæ cupit
conſequi,
nuncii eſtote, re proſperè geſtâ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α.

Χο. Νῦν ἐλπίδες σοὶ ἔτι μοι παίδων ζωᾶς·
Οὐκέτ· εἰσὶν γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων
Δέξεται δύσανδρ' ἄταν·
Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
Θέσει τ' αἴδα κόσμον,
Αὐτὰ ταῖν χερσῖν λαβοῦσα.

Ἀντιστροφὴ α.

Πείσῃ χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων,
Χρυσεοτόρυκτον στέφανον προσιθεῖσα.
Νερτέρεις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσῃ·
Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
Καὶ μοῖρα θανάτου
Περισλήψεται δύσανδρ·
Ἅταν δ' οὐκ ὑποκρούσει.

Στροφὴ β'.

Σὺ δ', ὦ πάλαι, ὦ κακόνυμφε,
Κηδεμὼν τυράννων,
Παισὶν ὃ καλειδὼς
Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
Ἀλόχῳ τε σᾷ συγγενὲς θάνατον.

Δύ

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Nunc ſpes nulla ampliùs *eſt* mihi liberorum vitæ;
Nulla *ſupereſt* ampliùs: eunt enim ad cædem jam.
Accipiet ſponſa aureorum redimiculorum
Accipiet infelix noxam:
Flavam verò circa comam
Ponet Plutonis, *i. e. letalem*, ornatum,
Hæc *Medææ munera* manibus accipiens.

Antiſtrophe 1.

Alliciet *eam* gratia divinúſque fulgor pepli,
Auream coronam ut *capiti* circumponat.
Apud inferos autem mox ſponſa ornabitur:
Tale in ſeptum cadet,
Et ſortem mortis *talem*
Accipiet infelix:
Aten verò non ſubterfugiet.

Strophe 2.

Tu verò, ô miſer, ô infelix ſponſe,
Gener regum,
Non animadvertens, liberis
Adducis pernicioſam vitam, *i. e. exitium paras*,
Et uxori tuæ triſtem mortem.

Δύσανε, μηίεας ὅσον παροίχη.

Ἀντιστροφὴ β'.

Μεταστένομαι ἢ σὺν ἄλγει,
Ὦ πάλαινα παίδων
Μάτερ· ἃ φονεύσεις
Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως
Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις σιωδύνῳ.

Ἰαμβοί.

Παι. Δέσποιν', ἀφεῖναι παῖδες οἵδε σοι φυγῆς·
Καὶ δῶρα νύμφῃ βασιλὶς ἀσμένη χερσὶν
Ἐδέξατ'· εἰσὶν δέ τἀκεῖθεν τέκνοις.
Μή. Ἔα. Π. Τί σιγηθεῖσ' ἔσπευσας, ἡνίκ' εὐτυχεῖ
Τί σιὼ ἔτρεψας ἔμπαλιν παρῃδα,
Κἀκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
Μή. Αἰ, αἰ.
Παι. Τάδ' ἐξαγγελμένοις.
Μή. Αἰαῖ μάλ' αὖθις. Π. Μῶν πιν' ἀγγέλλων τύ
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφαλην δυαγγέλου;
Μή. Ἠγγειλας, οἶ ἤγγειλας· ἔ σε μέμφομαι.
Παι. Τί δὴ καθιεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς;
Μή. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ σὺ
Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
Παι. Θάρσει· κραθείς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μή. Ἄλλως καλάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.
Παι. Οὔτοι μόνη σὺ σὸν ἀπεζύγης τέκνων.

"Κ

O infelix, quantam calamitatem ignoras! 995

Antiſtrophe 2.

Gemo tuum dolorem,
O miſera liberorum
Mater; quæ interficies
Liberos, propter nuptiales
Lectos, quibus in tuam contumeliam relictis injuſtè 1000
Maritus habitat cum aliâ uxore.

Pædagogus.

Liberi tui, ô domina, liberati ſunt ab exilio,
Et regia ſponſa libens dona manibus
Accepit: indè verò pax eſt tuis liberis.
Med. Sine. *P.* Cur ſtas perturbata, quùm felicitèr rem geris? 1005
Cur retrò vertiſti tuam genam,
Et non libenter à me accipis hunc ſermonem?
Med. Heu, heu!
Hæc non conſona *ſunt* illis, quæ nunciavi tibi.
Med. Heu, heu valdè rurſus. *P.* An aliquem caſum nunciavi 1010
Inſciens, & ſpe læti nuncii fruſtratus ſum?
Med. Nunciâſti, quæ nunciâſti; non tibi vitio verto.
Ped. Cur igitur oculos demittis, & lacrymas?
Med. Multa me neceſſitas, ô ſenex, *hæc facere cogit.*
Talia enim dii,
Et ego malè cogitans machinata ſum. 1015
Confide tu: obtines nam adhuc, *& in tuâ poteſtate habes* liberos.
Med. Alios priùs *ad inferos deducam, i. e.* mittam, miſera ego.
Ped. Non tu ſola divulſa es à tuis liberis.

" Pla-

" Κύρως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
Μή. Δρᾶσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
Ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μέν ἔστι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
Οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι.
Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγάς,
Πρὶν σφῶν ὄναιτ', καὶ πεδεῖν δύσαιμονας,
Πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους
Εὐνὰς ἀγῶνας, λαμπάδας τ' ἀναφθέναι.
Ὦ δυσάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.
Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην·
Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ καλεξάνθουν πόνοις,
Στέρρας ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
Ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ καλδανοῦσαν χερσὶν δὴ περιστελεῖν,
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· Νῦν δ' ὤλωλε δὴ
Γλυκεῖα φροντὶς· σφῶν γὰρ ἐστερημένη,
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
Ὑμεῖς δ' μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
Ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμα βιοτᾶς βίου.
Φεῦ, φεῦ· τί προσβλέπετέ μ' ὄμμασιν τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τὸ πανύστατον γέλων;
Αἲ, αἲ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται.
Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἴδον τέκνων,
Οὐκ ἂν δυναίμην. χαιρέτω βεβούλευμαι
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
Τί δεῖ με πατέρα τῷδε τοῖς τούτων κακοῖς
Λυπεῖσαν, αὐτὴν δὶς τόσα παθοῦσαν κακά;

Οὐ

« Placide miſerias ferre mortalem decet.
Med. Faciam hæc: ſed ingredere in domum,
Et para pueris, quæ convenit quotidie.
O filii, filii, vobis quidem jam eſt urbs,
Et domus, in quâ me miſerâ relictâ,
Habitabitis ſemper orbati matre.
Ego verò jam vado in aliam terram exul,
Priuſquam ex vobis potuerim capere voluptatem,
& vos videre florentes,
Priuſquam connubium, & uxorem, & nuptiales
Lectos ornârim, faceſque ſuſtulerim accenſas.
O me miſeram ob meam contumaciam.
Fruſtrà igitur vos, ô filii, educavi,
Fruſtráque laboravi, & conſumpta ſum laboribus,
Ferens duros dolores in partu.
Certe aliquando infelix habui ſpes
Magnas in vobis *ſitas*, fore *videlicet*, ut ſenio gravem me nutriretis,
Et mortuam manibus recte componeretis:
Quæ res expetenda mortalibus: nunc verò jam periît
Hæc dulcis cura: nam vobis orbata
Triſtem degam vitam, acerbámque mihi.
Vos verò matrem non ampliùs caris oculis
Videbitis, tranſeuntes in aliud vitæ genus.
Heu, heu! cur me oculis aſpicitis liberi?
Cur arridetis hoc extremo riſu?
Heu, heu! quid faciam? cor enim *mihi* diſperit.
Mulieres, quia vidi lætos oculos liberorum,
Non poſſem *facere quod ſtatui*. Valeant conſilia
Priora: abducam filios meos è terrâ.
Quid opus eſt me patrem horum, horum malis
Cruciantem, mihi bis tanta mala accerſere?

Nequa-

Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν;
Ἐχθρὰς μεθεῖσα τὰς ἐμὰς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τ' ἐμῆς κάκης,
Τὸ κ' πειθεσθ μαλθακὰς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δ' ἐμὴ
Θέμις πρέπουσα τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσῃ. χεῖρα δ' οὐ βραφθερῶ.
Ἆ, ἆ.
Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
Ἔασον αὐτούς, ὦ πάλαι, φείσας τέκνων·
Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
Μὰ τοὺς παρ' ᾅδην νερτέρους ἀλάστορας,
Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
Παῖδας προήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
Πάντως σφ' ἀνάγκη καθανεῖν· ἐπεὶ δὴ χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρακται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὅλλυσ'· σὰρ' οἶδ' ἐγώ.
Ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ πλησιαστάτω ὁδὸν,
Καὶ τοῦσδε πέμψω πλησιοπεδέστερον ἔτι
Παῖδας· προσφωνεῖν βούλομαι δ' ὅτ', ὦ τέκνα,
Δότ', ἀσπάσασθε, μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ὦ φιλτάτη χείρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
Πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
Ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἡδιστον τέκνων,
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'. οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν

Οἵαι

Nequaquam ego *hoc faciam*. Valeant *ista* consilia!
Verùm quid patior? an volo derideri,
Dimittens meos inimicos impunitos?
Audendum hoc est. Nam ignaviæ meæ *est*
Hoc, quòd & isto molles sermones in animum dimittam.
Intrate, pueri, in ædes. Cui verò non
Licet adesse meis sacrificiis, *hoc*
Ipsi curæ erit. Manum verò *meam cæde* non corrumpam *neque polluam*.
Heu, heu!
Nequaquam verò, mi anime, nè tu saltem hæc patres:
Mitte eos, ô miser; parce liberis:
Illic nobiscum viventes exhilarabunt te.
Non per dæmones infernos, qui sunt apud Plutonem,
Nunquam hoc fiet; ut ego inimicis
Filios meos relinquam injuriâ afficiendos.
Omninò necesse est eos mori: & quoniam hoc oportet,
Nos occidemus *eos*, qui procreavimus *eos*.
Omninò actum est hoc, & non aliter fiet.
Et jam corona in capite est, & in peplis
Sponsa regia perit: *hoc* ego bene scio.
Verum ego vado miserrimam viam,
Et hos longè tristiore viâ mittam
Liberos *meos*: alloqui volo: date, ô liberi,
Date matri dextram manum, salutate *matrem*.
O carissima manus, & mihi carissimum os,
Et species, & vultus generosus liberorum,
Sitis felices: sed illic, res enim, quæ hîc *erant*,
Pater abstulit. O jucundum complexum,
O teneram cutem, & dulcissimum halitum liberorum.
Ite, ite. Non amplius intueri

Οἷαι δ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
Καὶ μανθάνω μὲ οἷα τολμήσω κακά.
" Θυμὸς δὲ κρείσσων τ' ἐμῶν βουλευμάτων,
" Ὅσοις μεγίστην ἀνθρ. κακῶν βροτοῖς.

Ἀναπαιστοί.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
Μύθων ἐμόλον, κ' πρὸς ἀμίλλας
Ἦλθον μείζους, εἰ χρὴ λέγειν
Θῆλυ ἐρέσσειν· ἀλλὰ γάρ ἔστι
Μῦσα κ' ἡμῖν, ἣ σοφοσμιλεῖ
Σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μέν ὄ.
" Παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν
" Εὕροις ἂν ἴσως,
" Κἀκ. ἀπόμισον τὸ γυναικῶν.
" Καὶ φημὶ, βροτῶν οἵτινές εἰσι
" Πάμπαν ἀπαίδευτοι, μηδ' ἐφυτεύσαν
" Παῖδας, πρὸς φέρειν εἰς εὐτυχίαν,
" Τῶν γεναμένων.
" Οἱ μέν τ' ἄπαιδοι δι' ἀπαιδευσίαν,
" Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
" Παῖδες τελέθουσ', ἀλλὰ τυχόντες,
" Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
" Οἷσι δ' τέκνων ἔστιν ἐν οἴκοις
" Γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
" Καταίρυχμένους τ' ἄπαντα χρόνον.
" Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
" Βιότου δ' ὁπόθεν λείψωσι τέκνοις·
" Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐσθλὰ φλαύροις,

Vos possum, sed vincor malis. [causura:
Et intelligo quidem qualia *sint ea* mala, *quæ* sum
Sed ira est potentior meis consiliis,
Quæ quidem hominibus causa est maximorum malorum.

Chorus.

Sæpe jam per subtiliores
Sermones ivi, & ad certamina
Magna veni, si convenit genus
Muliebre studiis incumbere: sed enim est
Musa etiam nobis, quæ conversatur *nobiscum*
Sapientiæ *docendæ* causa: verùm non cum omnibus *habitat*.
Exiguum enim numerum inter multas
Invenias fortasse,
Nec à Musis alienum, *numerum inquam* mulierum.
Et aio, mortalium quicunque sunt
Omninò *nuptiarum* expertes, nec genuerunt
Liberos, anteire felicitate
Eos, qui *liberos* progenuerunt.
Qui enim non habent liberos propter imperitiam, *quòd ignorent*,
Utrum res suavis hominibus, an verò ingrata
Sint liberi, cùm non habeant,
Carent multis miseriis.
Sed quibus in ædibus est liberorum
Dulce germen, *eos* video curis
Confici omni tempore.
Primùm quidem quo pacto benè *ipsos* educent,
Et unde victum relinquant liberis:
Præterea verò utrum pro malis,

" Εἴτ' ὀπὶ χρησοῖς μηχανῶσι, τόδε
Ἔστιν ἄδηλον.
Ἓν δ' τὰ πάντων λοιδιον ἤδη
Πᾶσιν καλέρω θνητοῖσι κακόν.
" Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτον εὗρον,
" Σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,
" Χρησοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δ' ὠρήσῃ
" Δαίμων, ἔστ' φρὰδ' ἐς ἀΐδαν
" Θάνατ' περφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς ἂν λύει περὸς τοῖς ἄλλοις
Τεὐδ' ἔπι λύπαν ἀνιαροτάτην
Παίδων ἕνεκεν
Θνητοῖσι Θεὸς ὑπερβάλλειν;

ΜΗΔΕΙΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΣ, ΙΑΣΩΝ.

Ἰαμβοί.

Μή. Φίλαι, πάλαι τι περσμένουσα τὴν τύχην
Καραδοκῶ τὰ κεῖθεν, οἵ περβήσεσθ'.
Καί τι δέδορκα τόνδε πρὸ Ἰάσονος
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον·
Δείκνυσι δ' ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

Ἀγ

An pro bonis laborent,
Hoc incertum eſt.
Unum verò, quod eſt omnium extremum, jam
Dicam, omnibus hominibus malum.
Etenim jam *multi* abundè victum invenerunt
liberis,
Corporáque liberorum ad pubertatem perve-
nerunt,
Boníque evaſerunt. Si tamen *malus ipſis* occurrat
Dæmon, hæc procul ab hominum oculis rapiens
ad Plutonem
Mors fert corpora liberorum.
Quomodo igitur prodeſt præter alios
Hunc etiam acerbiſſimum dolorem
Propter liberorum mortem
Addere Deos hominibus?

MEDÆA, NUNCIUS, CHORUS, FILIUS, JASON.

AMicæ, jampridem præſtolans eventum fortunæ,
Expecto, ab illâ parte, quò res ſit caſura.
Equidem video hunc ex Jaſonis [*helo:*
Miniſtris venientem ſpiritúque irritato, *i. e. an-*
Significat autem ſe novum aliquod malum nun-
ciaturum.

Nun.

Αγ. Ὦ δεινὸν ἔργον ὡς ἀνόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιπὼν ἀπηλίῳ, μήτ' ὄχον πεδοσιβῆ.
Μή. Τί δ' ἄξιον μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
Αγ. Ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων σῶν ὕπο.
Μή. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις
Τοὐλοιπὸν ἤδη, κἠμοῖς ἐμῆς ἔσῃ.
Αγ. Τί φής; φρονεῖς μὰ ὀρθά, κοὐ μαίνῃ, γύναι;
Ἥ τις τυράννων ἑστίαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβῇ τὰ τοιάδε;
Μή. Ἔχω τι κἀμοὶ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου φίλος,
Λέξον ᾗ πῶς ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
Τέρψεις ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
Αγ. Ἐσεῖ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Σοὺ πάλαι, κἠσῆλθε νυμφικὰς δόμους,
Ἡδημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς
Δμῶες· δι' ὦτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σέ, κἠπόσιν σὸν, νεῖκος ἐσσεῖσθαι τὸ πρίν.
Κύνει δ' ὁ μὲν ἷς χεῖρ', ὁ δ' ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δ' ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσόμην.
Δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυμφοράν,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἔπειτα μέντοι τἀναλύσατ' ὀμμάτων,
Λευκὸν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν πρόσπτυγα,
Παίδων μυσαχθεισ' εἰσόδους· πόσις δ' ὁμοῦ
Ὀργάς τ' ἀφῆρει καὶ χόλον νεάνιδος,

Λ

Jun. O quæ dirum facinus impiè patrâsti,
Medæa, fuge, fuge, neque navalem
Relinquens currum, *i. e. navem*, neque vehiculum terram calcans.
Med. Quid verò mihi dignum hoc exilio *patratum* est?
Jun. Puella regia modò periit,
Et Creon, qui *eam* genuit, tuis incantamentis.
Med. Pulcherrimum sermonem dixisti: inter benefactores
Et amicos meos posthac jam eris.
Jun. Quid ais? an rectè sapis, & non insanis, mulier?
Quæ cum injuriâ affeceris lares regios,
Gaudes audiens, & non metuis hæc?
Med. Ego etiam possum aliquid contra tua
Verba dicere: sed nè nimiùm properes, amice;
Verum enarra, quomodo perierint: Nam bis tantum
Nos delectaveris, si pessimè sint mortui.
Jun. Postquam gemina soboles tuorum liberorum venit
Cum patre, & ingressa est nuptiales ædes,
Gavisi sumus, qui tuis laborabamus malis
Famuli: per aures verò statim ibat multus sermo,
Te, & tuum maritum litem *fœdere inito* diremisse priorem.
Osculabatur autem alius quidem manum, alius verò flavum caput
Puerorum: ego verò & ipse præ lætitiâ
Simul tuos filios comitabar in conclave mulierum.
Domina verò, quam nunc pro te admiramur,
Priusquam vidisset par tuorum liberorum,
Habebat promptum oculum in Jasonem:
Deinde verò texit oculos,
Et retrò avertit candidas genas,
Abominans ingressum puerorum: sed maritus tuus
Abstulit iram & bilem puellæ,

Hæc

Λέγων τάδ'. ὁ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις,
Παύσῃ δ' θυμῷ, καὶ πάλιν στρέψῃς κάρα,
" Φίλως νομίζω', ὥσπερ ἂν πόσις σέθεν.
Δέξῃ δ' δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πάλιν
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμοὶ χάριν.
Ἡ δ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἀνέσχετο,
Ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ σφιν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
Λαβοῦσα πέπλως ποικίλως ἠμπέχετο,
Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
Ἄψυχον εἰκὼ σῶμα θεσπεσιωθέν.
Κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχεται
Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
Τὼνθένδε μέν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χεριὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχέα πάλιν
Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ θεραπόλων, δόξασά που
Ἡ Πανὸς ὀργὰς, ἢ τιν' θεῶν μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε πρὶν γ' ὁρᾷ κατὰ στόμα
Χωροῦντα λύσσης ἀφρὸν ὀμμάτων τ' ἄπο
Κόρας τρέποντα, αἱμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ·
Εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν
Κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς παλαιὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δὲ θεὸς τ' ἀρτίως πόσιν,
Φεύσασα νύμφης συμφορὰν· ἅπασα δὲ
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπη δραμήμασιν.

Hæc dicens: Nè sis inimica amicis,
Desistéque ab irâ, & *huc* iterum flecte caput,
Existimans amicos *eosdem*, quos maritus tuus.
Accipe verò munera, & roga patrem
Ut remittat exilium his *meis* liberis, *in* meam gratiam.
Hæc verò ut aspexit ornatum, non continuit se,
Sed promisit viro omnia: Et priusquam ex ædibus
Procul abirent pater & liberi tui,
Acceptam variam vestem induit,
Ponensque auream coronam circum cincinnos,
Nitidum *ad* speculum componit comam,
Inanimæ corporis imagini arridens.
Deinde ubi surrexisset de solio, perambulat
Ædes, delicatè incedens candidis pedibus,
Donis *hisce* vehementer gaudens, multum & sæpè
Cervicem ad erectam oculis respiciens.
Postea verò erat miserabile spectaculum videre:
Nam mutato colore, obliqua retro
Cedit, tremens membris: & vix antevertit
Solio illapsa, nè caderet in terram.
Tum verò una ex famulis anus, cum existimaret
Aut Panis iram, aut alicujus *alius* Dei *in ipsam* venisse,
Ululatum edidit, prius quàm videret per os
Exeuntem candidam spumam, & ab oculis
Vertentem pupillas, & non *amplius* in corpore esse sanguinem:
Deinde sono diversam ab ululatu emisit magnam
Ejulationem: statim verò una quidem in domum patris
Cucurrit, alia verò ad recentem maritum,
Dictura calamitatem sponsæ: tota verò
Domus resonabat frequentibus discursitationibus.

Ἦδη δ' ἀνέλικων κῶλον ἐκπλεθρον δρόμου
Ταχὺς βαδιστὴς πρμθώνων ἀνὴπετο.
Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου κ) μύσανθ. ὄμματ' Θ.
Δεινὸν ξενάξασ' ἢ τάλαιν' ἠγείρετο
Δίπλακα γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
Χερσὶν μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμην Θ. πλόκ Θ.,
Θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός.
Πέπλοι ὦ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,
Λύκην ἔδαπτον σάρκα τ' δυσδαίμον Θ.
Φεύγει δ' ἀναΐξασ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
Σείουσα χαίτην, κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
Ῥίπτουσα θέλουσα κίφανον· ἀλλ' ἀρηρότως
Σωφρονικὰ χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
Ἔσῳσε, μᾶλλον δεινὸν ἐλάμπετο.
Πίπτει δ' ἐπ' ἔδρας συμφορᾷ νικωμένη,
Πλὴν τῷ τεκόντι κῶλα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλον ἦν κατάστασις,
Οὔτ' εὐπρεπὴς προσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρας
Ἔσταζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί·
Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκοις ἀπέρρεον·
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος Θ. δίγλῳ
Νεκρῷ. τύχην γὰρ εἶχεν διδάσκαλον.
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
Ἄφνω προσέλθων δῶμα, προσπίπτει νεκρῷ,
Ὠμωξέ δ' εὐθὺς, κ) περιπτύξας χέρας
Κύνει, προσαυδᾶν παῖδ'· ὦ δύστηνε παῖ,
Τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
Τίς τ' γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
Τίθησιν; οἴμοι, συνθανοῦμαί σοι, τέκνον.

Ἐκ

Jam verò *Morbus* tollens celerem pedem
Velut Equus velox curſus metam attigit;
Quum illa ex mutâ & quæ clauſerat oculos,
Graviter ingemiſcens miſera excitabatur:
Nam duplex malum infeſtabat eam.
Aurea quidem corona capiti impoſita,
Emittebat mirabilem vorticem ignis omnia devorantis:
Pepli verò tenues, tuorum liberorum dona,
Devorabant candidam carnem infelicis.
Ipſa verò inflammata fugiebat, ſurgens de ſolio,
Concutiens crines & caput huc & illuc,
Volens abjicere coronam: ſed firmiter
Vinculum continebat aurum: ignis verò poſtquam comam
Concuſſit, magis, *atque adeò* bis tantum emicuit.
Ipſa verò victa malo cadit in terram,
Et à nemine potuit facilè agnoſci præterquam à patre.
Nec oculorum enim clarus erat ſtatus,
Nec liberalis facies: ſanguis verò ex ſummo
Capite ſtillabat mixtus igni,
Et caro ex oſſibus, ſicut piceæ lacrymæ,
Per genas defluebat arcanis illis pharmacis,
Horrendum ſpectaculum: omnes verò metuebant attingere
Cadaver. Fortunam enim habebamus magiſtram.
Sed infelix pater ignoratione mali,
Statim ingreſſus domum, irruit in eam jam mortuam,
Et ſtatim cœpit ejulare, & manibus circundans *eam*,
Oſculabatur, his *eam* compellans: O miſera filia,
Quis Deorum tam turpitèr te perdidit?
Quis *me* ſenem ſilicernium orbatum te
Facit? hei mihi! Utinam tecum moriar, filia.

Ἐπεὶ δ' θρηΐων τε γόων ἐπαύσατο,
Χρήζων γεραιὰν ἐξαναστῆσαι δέμας,
Πειστέον, ὥστε ποταὸς ἔρνεσιν δάφνης
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.
Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
Ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δ' ὑπὸς βίαν ἄγοι,
Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέστη, τῆς μενοινῆς ὁ δύσμορος.
Ψυχῇ· κακῶς γὰρ εἶπέ τ' ἦν ὑπέρτερος.
Κεῖνται δ' νεκροὶ, παῖς τε, τῆς γέρων πατὴρ,
Πέλας· πόθεινὰ δακρύοισι συμφορά.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
" Τὰ θνητὰ δ' ἐγὼ νῷ πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν·
" Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν,
" Δοκοῦντας εἶναι, τῆς μεριμνητὰς λόγων,
" Τοῦτο μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
" Θνητῷ γὰρ οὐδεὶς ἔστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
" Ὄλβου δ' ὑπερρύεντος, εὐτυχέστερος
" Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν ἦν.
Χο. Ἔοικ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
Ὦ τλῆμον, ὡς σε συμφορᾶν οἰκτίρομεν
Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς ἅδου δόμους
Οἴχῃ γάμων ἕκατι τῷδ' Ἰάσονος.
Μή. Φίλαι, δέδοκται τοῦργον, ὡς τάχιστά μοι
Παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
Καὶ μὴ σχολαίῳ ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα
Ἄλλῃ φονεῦσαι, δυσμενεστέρᾳ χερί.
Παντως σφε ἀνάγκη καθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,

Ἡμεῖς

Postquam autem lamentationum & luctuum finem fecit,
Volens senile excitare corpus,
Adhæsit, sicut hedera ramis lauri,
Tenuibus peplis. erat autem horribilis lucta.
Ipse enim volebat excitare genu,
Ipsa verò retrahebat: si verò per vim trahebat,
Senilem carnem divellebat ab ossibus.
Tandem verò defecit, & infelix dimisit
Animam: non enim amplius malo erat superior.
Jacent autem mortui, filiáque, & senex pater, *alter*
Prope *alterum*; digna lacrymis calamitas.
Quare mihi tu quidem è medio recedas *audito hoc* sermone:
Cognoscès enim ipsa mulctæ *in te* reversionem.
Res verò mortalium non nunc primùm arbitror umbram *esse:*
Neque trepidans dixerim, illos, qui de mortalibus sapientes
Videntur esse, & indagatores *artificésque* sermonum,
Hos maximè stultos esse judicandos.
Nemo enim mortalium est beatus vir:
Opibus verò affluentibus, fortunatior
Alio fieri potest alius; beatus verò nequaquam.
Videtur Deum multa hoc die
Mala congesturus justè in Jasonem.
O misera, quàm miseramur tuam calamitatem
Filia Creontis, quæ in Plutonis domos
Vadis propter nuptias Jasonis.
Med. O amicæ, decretum est hoc negotium, quamprium mihi
Liberos occidenti discedere ex hàc terrâ,
Neque cunctando prodere liberos
Ut interficiantur ab *alio* infestore manu.
Omninò necesse est eos mori: quia verò id oportet,

Nos

Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Ἀλλ' εἶ, ὁπλίζου καρδία· τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πρᾶσσειν κακά;
Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λάβε ξίφη,
Λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
Καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν.
Κἄπειτα θρήνει. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυσνοίας δ' ἐγὼ γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚ.

Στροφή.

Χο. Ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφανὴς αὐγὰς
Ἀελίου, καθορᾶτε, εἴδετε τὰν
Ὁλομέναν γυναῖκα, φρὶν φοινίαν
Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
Γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν
Δ' αἷμα πῖνειν φόβος ἐπ' ἀνέρων.
Ἀλλά τιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν,
Τάλαιναν τ' ἐρινὺν ἐπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθη ἔρρει σὰ τέκνων,
Καὶ μάταν γόνος φίλιον τέκεσ' ὦ

Κυανέ-

Nos occidemus *eos*, qui etiam procreavimus.
Sed age, ô cor armeris: quid cunctamur
Mala dira, & necessaria facere?
Age ô misera manus mea, arripe gladium,
Corripe, valde ad tristem metam vitæ,
Et ne sis ignava, neque memineris liberorum,
O carissima, quòd *eos* pepereris! sed hoc saltem
Brevi die obliviscaris filiorum tuorum.
Posteà verò luge: etsi enim occideris eos, tamen
Cari fuerunt, sed ego infelix *sum* mulier.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Iò terra, & omnia illustrans radius
Solis, aspicite, videte illam
Perditam mulierem, priusquam cruentam
Liberis admoveat manum, quæ cædem ipsa patrabit:
Tu enim ex aureo
Genere orti sunt; Deorum
Autem sanguinem nefas *est* cadere ab hominibus.
Quamobrem ipsam, ô divinum lumen, coerce,
Compesce, expelle ex ædibus cruentam
Miserámque furiam à malis dæmonibus *agitatam*.

Antistrophe.

Frustrà labor perit liberorum,
Et frustrà peperisti charum genus, ô tu

Κυανέων λιπῦσα Συμπληγάδων
Πετρῶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν
Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος περαιτέρω πνεῖ,
Καὶ δυσμόλυπος θρόνος ἀμείβει;
Χαλκᾶ γὰρ βεβῶτες ὁμαλῶς μάσμα-
τ' ὄπα γαίαν αὐτοφόνταισι ξυνοί-
δα θεόθεν πνέοντ' ὄπι δόμοις ἄχη.
Παῖς. Οἴμοι, τί δράσω, ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;
Ἕτε. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γάρ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Ἀκούεις βοάν, ἀκούεις, τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακόλυκες γυνά.
Παρέλθω δόμους· ἀρῆξαι φόνου
Δοκεῖ μοι τέκνοις.
Παι. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ', ἐν δέοντι γὰρ
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
Χο. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἔπαθε πέτρᾳ, ἢ σι-
δήρῳ, ἅ τις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
Ἄροτον αὐτόχειρα μοίρᾳ κτενεῖς.
Μίαν δὴ κλύω, μίαν τλῆ πάρος
Γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη.
Πίπτει δ' ἁ τάλαινα εἰς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυσεβεῖ,
Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα.
Δυοῖν ἓν παίδοιν ξυμφανεῖσ', ἀπόλλυ.

Quæ reliquisti Cyaneárum Symplegadum
scopulorum inhospitalissimum ingressum.
Infelix *tu*, Quid tibi animi
Accedit gravis indignatio,
Et *ei* succedit hostilis cædes? 1270
Noxia enim *sunt* hominibus in cognatos piacula in
Homicidis scio [terrâ.
Divinitus immitti mala in domum.
. Heu quid faciam, quò effugiam manus matris?
Nescio, charissime frater; perimus enim. 1275

MONOSTROPHICA.

Audis clamorem, audis, liberos?
misera, ô mulier infelix,
ccedam domum; depellere necem
liberis videtur mihi.
. Ita per deos ferte opem, opportunè enim *fe-*
retis: 1280
uia sumus jam prope retia gladii.
O misera, quàm es saxum, aut fer-
m, quæ liberorum, quos peperisti,
rugem parricidiali modo occîdes?
am hactenus audio, unam *tantum* de priscis 1285
ulierem injecisse manum caris liberis,
furentem divinitùs, quando Jovis illa
onjux ipsam emisit extra domum in exilium.
isera verò cadit in mare propter cædem
piam liberorum, 1290
dem supra marinum littus extendens.
oriens verò cum duobus filiis, periit.

Τί δή ποτ' ἦν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
" Ὦ γυναικῶν λέχθ' πολύπονον,
" Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά;

Ἰαμβοί.

Ἰά. Γυναῖκες, αἱ τῆσδ' ἐγγὺς ἕσταλε στέγης,
Ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δεῖν' εἰργασμένη
Μήδεια πῖσιν, ἢ μεθέσπικεν φυγῇ;
Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
Ἢ πλευρὸν ἅρμα σῶμ' ἐς αἰθέρ' βάθρ',
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκλω.
Πέποιθ', ἀποκλείσασα κηρύσσειν χθονὸς,
Ἀθῶθ' αὐτὴ τῆσδε φεύξεσθαι δόμων;
Ἀλλ' ὑ γὸ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων ἔχοι
Κείνῳ μ', ὃς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
Ἐμοῦ γ' παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
Μή μοι τὶ δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
Μητρῷον ἐκπεφόβηνται ἀνόσιον φόνον.
Χο. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ', οἷ κακῶν ἐλήλυθας
Ἰᾶσον· ὑ γὸ τόσ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
Ἰά. Τί δ' ἔξιν; ἦπου κἀμὲ ἐκκλείσαι θέλῃ;
Χο. Παῖδες πεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
Ἰά. Οἴ μοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας γύναι
Χο. Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δή.
Ἰά. Πῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων
Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
Ἰά. Χαλᾶτε κλῆδας, ὡς τάχιστα πρόσπολοι·
Ἐκλύεθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
Τέκν' μὲν θανόντας, τὴν δ' ἐμὴν τίσω δίκλω.

M

Quidnam igitur poteſt accidere triſtius?
O mulierum conjugia ærumnoſa,
Quanta hominibus mala jam attuliſtis?

Jaſon.

Mulieres, quæ ſtatis prope hanc domum,
Num in ædibus *eſt* illa quæ facinus hoc atrox commiſit
Medæa hiſce, an hinc ſe proripuit fuga?
Oportet enim ipſam aut abſcondi ſub terrâ,
Aut attollere volatile corpus in aëris vaſtitatem,
Niſi regum domui det pœnas. [terræ,
Num confidit, cùm interfecerit principes *hujus*
Se poſſe impunitam aufugere ex his ædibus?
Sed non tam ipſius, quàm liberorum curam gero:
Illam enim, quos *malis* affecit, tractabunt malè:
Meorum verò liberorum veni ut ſervarem vitam,
Nè aliquid mihi faciant *Creontis* cognati,
Vindicantes injuſtam cædem à Matre *eorum perpetratam.*

Cho. O infelix, neſcis quò malorum veneris,
Jaſon: nam non dixiſſes hæc verba.
Ja. Quid eſt, an vult etiam me occidere?
Cho. Liberi tui manu matris perierunt.
Ja. Heu quid dicis? quàm me perdidiſti mulier!
Cho. Cogita igitur tanquam de mortuis liberis tuis.
Ja. Ubinam eos interfecit, intuſne, an extra domum?
Cho. Aperi fores, & videbis cædem tuorum liberorum.
Ja. Laxate ſeras quàm celerrimè, miniſtri, [rum.
Solvite repagula, ut videam geminum malum,
Hos *liberos* interfectos, & ut illam puniam.

Μή. Τί τάσδε κιυεῖς καὐναμοχλεύεις πύλας,
Νεκρὲς ἐρθυνῶν, κἀμὲ τ' εἰργασμένην;
Παῦσαι πόνου τῶδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
Λέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσῃς ποτέ·
Τοιόνδ' ὄχημα παῖδος Ἡλίου πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
Ιά. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
Θεοῖς τε, κἀμοί, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ἔτλης, τεκοῦσα, κἀμὲ παῖδ' ἀπώλεσας.
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέσταιον.
Ὀλοῖ'. ἐγὼ μὲν νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σε, βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἑλλὰν' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε, καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
Τὸ καλλίπωλον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
Ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Πρὸς ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τέκνα μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλλὰς γυνὴ
Ἔτλη πόσ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
Γῆμαί σε, κἠσθλὸν ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
Λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τὴν Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
Ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
Ἔρρ' αἰσχροποιέ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.

Med. Quid haſce moves, & vectibus removes portas,
Quærens mortuos, & me quæ *cædem* patravi?
Deſiſte ab hoc labore; ſi verò tibi me opus eſt,
Dic ſi quid vis. Nunquam verò manu *me* attinges:
Talem currum Sol pater patris
Dat nobis, propugnaculum contra manum hoſtilem.

Ja. O ſcelus, ô maximè inviſa mulier
Diis, & mihi, & univerſo mortalium generi,
Quæ tuis liberis injicere gladium [didiſti:
Auſa es, quos peperiſti, & me filiis orbatum per-
Et cùm hæc feceris, tamen ſolem aſpicis,
Et terram, *quæ* auſa *es* rem impiiſſimam.
Pereas. Ego vero nunc *primùm* ſapio, tunc non ſa-
Cùm te ex domo, & terrâ barbarâ [piens,
Duxi in domum Græcam, magnum malum,
Et patris & terræ, quæ te nutrivit, proditricem.

Dii verò immiſerant in me tuum malum dæmonem;
Nam occiſo jam tuo fratre *Abſyrto*, quocum ſimul educata es, [proram.
Conſcendiſti navem Argo, habentem pulchram
Hæc quidem ſunt tua initia. Inde verò nupta
Huic viro, *i. e. mihi*, & cùm pepereris mihi liberos,
Propter lectum, & *alias* nuptias eos perdidiſti.
Nulla eſt Græca mulier, quæ hoc
Unquam auſa eſſet: præ quibus ego te dignam duxi,
Quam ducerem, connubium infeſtum, & mihi perniciosum,
Leænam, non mulierem, Tyrrhenâ
Scyllâ ſæviorem naturam habentem.
Verùm nequaquam te plurimis conviciis
Pungerem: talis confidentia tibi innata eſt.
Pereas tu venefica, & cæde liberorum polluta.

Me

Ἐμοὶ γὰρ ἢ τὸν ἐμὸν δαίμονα αἰάζειν πάρα·
Ὃς ὅτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα, καλέσθρεψάμην,
Ἔξω πεφυκὼς ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
Μή. Ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, πάμ' ἀλιμάσκτως λέχη,
Τερπνὸν διάγειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,
Οὐδ' ἡ τύραννος, οὐδ' ὁ σοὶ πεφθεὶς γάμοις
Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα, κἂν λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον.
Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
Ιά. Καὐτή γε λυπῇ, κἀκῶν κοινωνὸς εἶ.
Μή. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
Ιά. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
Μή. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
Ιά. Οὐ τοίνυν ἡ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
Μή. Ἀλλ' ὕβρις, οἵτε σοὶ νεοδμῶτες γάμοι.
Ιά. Λέχους σφε κἠξίωσας ἕνεκα κλαυσεῖν;
Μή. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
Ιά. Ἥτις γε σώφρων· σοὶ δ' πάντ' ὀξὺν κακά.
Μή. Οἶδ' οὐκ ἔτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
Ιά. Οἵδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάσορες.
Μή. Ἴσασιν, ὅστις ἧρξε πημονῆς, θεοί.
Ιά. Ἴσασι δῆτα σὸν ἀπόπτυστον φρένα.
Μή. Στυγῇ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
Ιά. Καὶ μὴν ἐγώ σοῦ· ῥᾴδιοί γ' ἀπαλλαγαί.
Μή. Πῶς δῆτα; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλ

Me verò decet lugere meum fatum:
Qui neque novis nuptiis fruar,
Nec liberos, quos genui, & educavi,
Habebo, ut alloquar vivos, ſed amiſi.
Med. Profectò prolixam orationem haberem, & huic contrariam
Orationi, niſi Jupiter pater ſciret,
Qualia beneficia à me acceperis, & quæ tu viciſſim feceris.
Tu verò non debebas, meo connubio contempto,
Jucundam vitam agere, inſultans mihi.
Neque puella regia, neque qui tibi eam in matrimonium collocavit
Creon, impunè *debebat* me ejicere ex hâc terrâ.
Quamobrem, ſi libet, voca me leænam,
Et Scyllam, quæ in Tyrrheno ſolo habitavit.
Tuum enim, ut convenit, cor viciſſim ſauciavi.
a. Tu quoque doles, & particeps es malorum.
Med. Bene ſcito. Juvat autem dolor, ſi tu *me* non irrideas.
a. O liberi, quàm malam matrem habuiſtis.
Med. O liberi, quàm periiſtis propter patris cupidi-
a. Tamen mea manus non perdidit eos. [tatem.
Med. Sed injuria, & novæ tuæ nuptiæ.
a. An tu voluiſti propter nuptias eos occidere?
Med. An tu hoc exiguum malum eſſe putas mulieri?
a. Quæ quidem modeſta ſit: tibi verò omnia ſunt mala.
Med. Sed hi ſunt mortui: hoc enim te mordebit.
a. Iſti verò ſunt, hei mihi, tuo capiti dæmones infeſti.
Med. Dii nôrunt, quis cœperit hoc malum.
a. Nôrunt ſanè tuum abominabilem animum.
Med. Odioſus es *mihi*, amarulentumque tuum ſermonem odi.
a. Et ego tuum. Facilis eſt Diſceſſio *& Separatio.*
Med. Quomodo igitur? quid faciam? vehementer enim & ego cupio.

Ja-

Ἰά. Θάψαι νεκρὸς μοι τόνδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
Μή. Οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
Φέρουσ' ἐς Ἥρας πέμψαι ἀκραίας θεᾶς,
Ὡς μή τις αὐτὸς πολεμίων καθυβρίσῃ,
Τύμβους ἀνασπῶν. γῇ δ' ὑπὸ τῇδε Σισύφου
Σεμνοὶ ἑορτοὶ, καὶ τέλη πρυτάνεων
Τολοιπὸν αἰεὶ τόνδε δυσεβῆ φόνον.
Αὐτὴ δ' ἰοῦσα εἶμι Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
Σὺ δ', ὥστερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κόραν σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
Πικρὰς τελοῦσα τῷδε μισθοὺς ἰδὼν γάμων.

Ἀνάπαιστοι.

Ἰά. Ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη.
Μή. Τίς δὲ κλύει σε θεὸς ἢ δαίμων,
Τὸν ξενοδόκον καὶ ξυναπάτην;
Ἰά. Φεῦ, φεῦ, μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
Μή. Στεῖχε πρὸς οἶκους, καὶ θάπτου τὸν ἄλοχον.
Ἰά. Στείχω δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
Μή. Οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γήρας.
Ἰά. Ὦ τέκνα φίλτατα. Μ. Μητέρι γε, σοὶ δ' οὔ.
Ἰά. Καὶ πῶς ἔκτας; Μ. Πημαίνουσα σέ.
Ἰά. Αἰαῖ, αἰαῖ· φίλιον χρήζω στόμα θεῖναι
Παίδων ὁ τάλας προσπολύξασθαι.
Μή. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ,
Τότ' ἀπωσάμενος. Ἰά. Δός μοι πρὸς θεῶν μαλακὸν χρωτὸς φαῦσαι τέκνων.

Μή

Sine me hos mortuos ſepelire, & lugere.
Med. Nequaquam, quia ego ſepeliam eos hâc manu,
Ferens in locum Junonis deæ Acrææ, *i.e. arcium cu-*
Nè quis hoſtium eos contumeliâ afficiat, [*ſtodis,*
Sepulchrum revellens. In hâc porrò terrâ Siſyphi
Conſtituam præclarum feſtum, & ſacrificia
Deinceps pro iſtâ impia cæde.
Ego verò vado in terram Erechthei,
Habitatura *cum* Ægeo *filio* Pandionis.
Tu verò, quemadmodum convenit, malus malè
morieris,
Percuſſus caput tuum reliquiis *navis* Argûs,
Ubi videris miſerum exitum mearum nuptiarum.

Jaſon.

Sed te Erinnys perdat *cæſorum* filiorum *cauſâ,*
Cædiſque vindex Juſtitia.
Med. Quis verò deus, aut dæmon audiret te
Perjurum, & deceptorem-hoſpitum ?
Hei hei ſceleſtâ, & interfectrix-liberorum !
Med. Vade domum, & ſepelias uxorem *tuam.*
Vado, orbatus duobus pueris.
Med. Nondum lamentaris *ſatis* ; expecta & ſenectam.
O cariſſimi liberi. *M.* Matri quidem, tibi verò
nequaquam.
Et tamen *eos* occidiſti ? *M.* Ut tibi nocerem.
Heu heu, cupio carum os
Miſer ego liberis admovere.
Med. Nunc ipſos alloqueris, nunc ſalutas,
Tunc repellens. *Ja.* Da mihi per deos
Ut poſſim attingere tenerum corpus liberorum.

Μή. Οὐκ ἔστι· μάτην λόγος ἔρριπται.
Ιά. Ζεῦ, ταῦτ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμε-
θ', οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
Ἀλλ' ὅπόσον γῆν πάρα κἀμὶ δύναμίαι,
Τάδε θρηνῶ, κἀπιθοάζω
Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὡς μοι
Τέκνα κτείνασ', ἀποκωλύεις
Ψαῦσαί τε χερῶν, θάψαι τε νεκρὺς,
Οὓς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Πρὸς σοῦ φθιμένους ὁρᾶσθαι.
Χο. "Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ,
"Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί,
"Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
"Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Εὐριπίδου Μηδείας Τέλος.

Med. Non licet: fruſtrà à *te hæc* verba ſunt projecta.

Ja. O Jupiter, audis hæc, quomodo repellimur, & qualia patimur ab execrandâ
Et interfectrice liberorum hâc leænâ?
Sed quantum ſaltem licet, & poſſum,
Hæc lamentor, & concitus feror,
Obteſtans deos, quòd me
Liberos, quos necâſti, prohibes
Attingere manibus, & ſepelire mortuos.
Quos (*utinam*) nunquam ego qui genui, debuiſſem
A te perditos aſpicere.

Ch. " Multarum *rerum* Jupiter *eſt* diſpenſator in cœlo,
" Multáque præter ſpem perficiunt Dii,
" Et ſperata non fiunt,
" Eorum verò, quæ non ſperantur, Deus exitum invenit.
Talis evaſit hæc res. *Talem eventum eſt ſortita.*

Euripidis Medææ Finis.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ

Ἐτεοκλῆς παραλαβὼν τὴν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τὸν μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνείκην· φυγὰς δὲ ἐκεῖθεν εἰς Ἄργος παραγίνεται, ἔγημε δὲ θυγατέρα τὴν βασιλέως Ἀδράστου· κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, πείσας τὸν πενθερὸν, συνήθροισεν ἀξιόλογον στρατὸν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ εἰς Θήβας ἐλήλυθεν· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη, ἐποίησεν αὐτὸν ἀπροσδόκητον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς ἀρχῆς. διανοηθεῖσα δὲ τὸν τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη σωσαγαγεῖν τὰ τέκνα ἐκ πολέμου πρὸς φιλίαν. Πολυνείκης δὲ, ὡς πρὸς πόλεμον λοιπὸν παρεσκευάσμενος, ἀνεχώρησε τῆς πόλεως. ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος Μενοικεὺς σφάγιον Ἄρει γένηται· ὁ μὲν ἓν Κρέων ἠρνήσατο ἐπιδοῦναι τῇ πόλει τὴν παῖδα, ὁ δὲ νεανίσκος ἐβούλετο· καὶ τὸν παῖδα αὐτὸς φυγὴν τῶν χρημάτων ἑκόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. καὶ δὴ καὶ ἔπραξε. Θηβαῖοι δὲ τοὺς στρατηγοὺς τῶν Ἀργείων ἔσφαξαν Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες, ἀνεῖλον ἀλλήλους. ἡ δὲ ἐν μήτηρ αὐτῶν εὑροῦσα τοὺς ἀμφοτέρους τοὺς υἱοὺς, ἑαυτὴν κατέσφαξεν ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς Κρέων παρέλαβε τὴν βασιλείαν. οἵ τε Ἀργεῖοι ἡττηθέντες τῇ μάχῃ, ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δυσχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῆς Καδμείας τοὺς πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν. Πολυνείκους δὲ ἀκήδευτον ἔρριψεν. Οἰδίπους δὲ φυγάδα τὸν παῖδα ἀπέπεμψεν, ἐφ' ὧν μὲν ὑ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογισάμενος ποίησας, οὐδὲ περὶ τὴν δυσυχίαν ἐλεήσας.

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ.

Περιπαθῶς ἄγαν αἱ Φοίνισσαι τὴν τραγῳδίαν. ἀπωλέσθη γὰρ ὁ Κρέοντος υἱὸς ὑπὸ τοῦ τείχους ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανών. ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὑπ' ἀλλήλων. καὶ Ἰοκάστη ἡ μήτηρ αὐτῶν, ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ἐν τοῖς παισὶ καὶ οἱ ἐπὶ Θήβας στρατεύσαντες Ἀργεῖοι ἀπολοντο· καὶ ἄταφος Πολυνείκης πρόκειται. καὶ Οἰδίπους τὸν παῖδα ἐκβάλλει καὶ σὺν αὐτῷ ἡ θυγάτηρ Ἀντιγόνη. Ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα πολυπρόσωπον, καὶ γνωσθὲν πολλῶν μεσὸν καὶ καλῶν. ὁ χορὸς ἐκ τῶν φοινισσῶν παρθένων (ὅθεν καὶ τὸ δρᾶμα ἐπεκλήθη) τῶν ἐκ τῆς Πανελλαιτύρου.

Ἐστ

ARGUMENTUM
PHOENISSARUM.

Eteocles accepto regno *Thebarum*, privat parte fratrem ſuum *Polynicem*. Exul ille *Argos cùm veniſſet*, duxit filiam regis *Adraſti*. Cupiens autem redire in patriam, perſuaſo ſocero, congregavit magnum exercitum contra trem, & ad *Thebas* venit: mater ejus *Focaſta* effecit, ut fide tâ, in urbem veniret, & diſceptaret prius cùm fratre de jure gni. Terribiliter ſe gerente *Eteocle* propter tyrannidem, ma- *Focaſta* filios in concordiam recomponere non potuit. Qua- *Polynices* in reliquum tanquam ad bellum ſe comparans, urexceſſit. Vaticinatur *Tireſias*, victoriam propoſitam eſſe *Thebis*, ſi filius *Creontis Menœceus Marti* ſacrificaretur. *Creon* verò datum filium civitati inficiatur: juvenis tamen voluit, h. datis pecuniis ad fugam inſtruendam, mortem ſibi conſcivit, negotium peregit. Inde *Thebani* duces *Argivorum* interfece- t. *Eteocles* verò & *Polynices* ſingulari certamine congreſſi, cidârunt ſe mutuò. Mater eorum inveniens mortuos filios, ipſi mortem conſcivit. Ejus autem frater *Creon* regnum epit, & *Argivi*, ſuperati in pugnâ, ceſſerunt. *Creon* ægrè ens, hoſtes, qui ſub *Cadmeam* occubuerant, reddere ad ſeturam negat. *Polynicem* quoque inhumatum abjecit, *Oedi-* verò miſit in exilium: in aliquibus haud ſervans humalegem, in aliquibus iram ſequens, neque miſeratus calatem eorum.

ELOGIUM VETUS.

Lena eſt animi motuum *Phœniſſæ* Tragœdia. Moritur enim filius *Creontis*, pro civitate de muro præceps actus: mortui & fratres duo mutuâ cæde: & mater eorum *Focaſta* ſem interfecit ſuper filios: & *Argivi*, qui adverſus *Thebas* erant exercitum, occidunt: & inſepultus *Polynices* projici- & *Oedipus* è patriâ ejicitur, & cum eo filia *Antigone*. ula hæc habet multas perſonas. & plena eſt multis ac prætibus ſententiis. *Chorus* conſtat ex *Phœniſſis* mulieribus, le & Fabulæ nomen) de veteri *Tyro* oriundis.

Hoc

Ἔστι μὲν τὸ σκωπτικοῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα, ἐπεὶ καὶ πάνυ πληρωματικόν. ἤτε ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωρῆσα, μίαν ἔτι ἔστι δρᾶμα. καὶ ὑποπτοῦ Πολυνείκης ἀδελφὸς ἕνεκα τ ἐξαγίνεται. ἔτι ἐπὶ πᾶσι μεθ' ὧδῆς ἀπολέχθη φυγαδευόμενο Οἰδίπους, περιέρριπται διαλεκτῷ.

Χρησμὸς δόθεὶς Λαΐῳ τῷ Θηβαίῳ.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον υἱόν. ἀτὰρ σε πεπρωμένον ὄρθι,
Σῷ παιδὸς χείρεσι λιπεῖν φάος. ὡς γὰρ ἔνισπε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συγερασῖς ἀρασῖσι πιθήσας.
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν, ὅθ' νύξατό σοι τάδε πάντα.

Τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός.

Ἔστι δίπων ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπον, ἠδὲ μία φωνὴ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δ' φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἕρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείοσιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτῷ.

Hoc Poëma pulchrum eſt in apparatu ſcenico, quia multa
bet additamenta. *Antigone* de mœnibus ſpectans, non eſt
rs fabulæ: & fide datâ, *Polynices* fruſtrà in urbem venit.
per hæc omnia *Oedipus* loquaci carmine in exilium miſſus,
jicitur ſupervacué.

Oraculum Laïo Thebano datum.

OPtas Labdacide natorum ſtirpe beari:
Natum nempe dabo, ſed nati occumbere dextrâ
Fatale tibi. Jovis hoc invicta Voluntas
nceſſit Pelopi, quam rapti injuria Nati
pulit has diris à te depoſcere pœnas.

Ænigma Sphingis.

UNum nomen habens quadrupeſque, bipeſque, tripeſque;
Naturam pariter mutato nomine mutat,
maris & terræ cœlíque animantibus unum:
ratíque licet, pedibus cum pluribus inſtat,
n magis atque magis celerandi amittere vires.

PER-

Τὰ τῦ Δράματος ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ Φοινισσῶν παρθένων.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἕτερος ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Περιλαμβάνει δὲ ἡ Ἰοκάστη.

PERSONÆ hujus Fabulæ sunt hæ,

JOCASTA.

SENEX Educator Antigones.

ANTIGONE.

CHORUS ex Phœnissis virginibus.

POLYNICES.

ETEOCLES.

CREON.

MENOECEUS.

TIRESIAS.

NUNCIUS.

Alter NUNCIUS.

OEDIPUS.

Prologum autem agit Jocasta.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Ἰαμβοί.

Ιοκ. Ὦ Τλὼ ἐν ἄτροις θεσμὸν τέμνων ὁδὸν,
Καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφρ
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἰλίσσων φλόγα·
Ὡς δυσυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
Ἀκτῖν' ἐφῆκας, Καδμ. ἥνικ' ἦλθε γλῶ
Τλώδ', ἐκλιπὼν Φοινισσαν ἀναλίαν χθόνα,
Ὃς παῖδα γήμας Κύπριδ. Ἁρμονίαν π
Πολύδωρον ἐξέφυσε· τῶδε, Λάβδακον
Φῶτα λέγουσιν· ἐκ δ' τῶδε, Λάϊον.
Ἐγὼ δ' παῖς μὲν κληζομαι Μενοικέως,
Κρέων τ' ἀδελφὸς μαθὼν ἐκ μιᾶς ἔφυ.
Καλοῦσι δ' Ἰοκάστη με· τῶτο γὰρ πατὴρ
Ἔθετο. γαμεῖ δ' Λάϊός μ'. ἐπεὶ δ' ἄπαις
Ἦν, χρόνια λέκτρα πάρ' ἔχων ἐν δώμασι
Ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιλεῖ θ' ἅμα
Παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν.
Ὃδ' εἶπεν· ὦ Θήβαισιν δύϊππος ἄναξ,
Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχα δαιμόνων βίᾳ.
Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς,
Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.

JOCASTA.

OQui ſecas viam cœli in aſtris,
Et in aureâ ſede ſede,
Sol, volvens flammam celeribus equis:
Quàm infelicem Thebanis eo tum die
Radium immiſiſti, quando Cadmus venit in terram
Hanc, relinquens Phœniciam terram maritimam.
Qui quondam ducens Harmoniam filiam Veneris,
Polydorum genuit: ex hoc Labdacum
Dicunt natum: ex eo verò Laium.
Ego verò vocor filia Menœcei:
Et Creon frater natus eſt ex eadem matre.
Vocant verò me Jocaſtam, (hoc enim nomen pater
Indidit) duxit verò me Laius: cùm autem ſine liberis
Eſſet, diu habens connubium meum in domo,
Veniens interrogat Phœbum, & poſcit ſimul
Liberorum in ædibus maſculorum communem prolem.
Ille reſpondit ei: O rex equeſtrium Thebarum,
Nè ſemina liberorum ſulcum invitis diis:
Si enim genueris filium, interficiet te ille qui ſatus fuerit,
Et tota domus tua ibit per ſanguinem.

Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν,
Ἔσωσεν ἡμῖν παῖδα· κ᾽ σωτήρας βρέφος,
Γυὸς παμπλάκτημα, τῷ θεῷ τε τ᾽ φάτιν,
Λειμῶν᾽ ἐς Ἥρας, κ᾽ Κιθαιρώνος λέπας
Δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,
Σφυρῶν διαιρεᾶ πίτνεα ἀγκάλας μέσον.
Ὅθεν νιν Ἕλλας ὠνόμαζεν Οἰδίπυν.
Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱππόβουκόλοι,
Φέρουσ᾽ ἐς οἴκους· εἰς τε δεσποίνης χέρας
Ἔθηκαν· ἡ δ᾽, ἃ τ᾽ ἐμὸν ὠδίνων πόνον
Μαζοῖς ὑφεῖτο, κ᾽ πίσιν πείθει τεκεῖν.
Ἦδη δ᾽ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανθρέμμυος.
Παῖς οὐμός, ἦ γνὰς, ἦ πνος· μαθὼν πάρα
Ἧς εἶχε, τὸς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
Πρὸς δῶμα Φοίβου, Λαΐου δ᾽ οὐμὸς πόσις,
Τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστόων μαθεῖν
Εἰ μηκέτ᾽ εἴη. Καὶ ξυναντᾷ πετον πόδα
Ἐς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος χιτῆς ὁδῷ.
Καί νιν κελεύει Λαΐου πρόπολος τις,
Ὦ ξεῖνε, τυράννοις ἐκποδὼν μελήσασα·
Ὁ δ᾽ ἁρπάσας ἵππους θ᾽, μέγα φρονῶν· πῶλοι δέ νιν
Χηλαῖς τένοντας ἐξεφόνισαν ποδῶν.
Ὅθεν, (τί πάσχω τ᾽ κακῶν με δεῖ λέγειν;)
Παῖς πατέρα κτείνει, λαβὼν ὀχήματα,
Πολύβῳ πρὸ δόμων δίδωσιν. ὡς δ᾽ ἐπεζάρξ
Σφίγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν, ἐμὸς τ᾽ σὺκ ἦν πόσις,
Κρέων ἀδελφὸς πάμα κηρύσσει λέχη·
Ὅσις σοφὸς κἀνίγμα παρθένος μάθοι,
Τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα, τυγχάνει δέ πως
Αἴνιγμ᾽ ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθών.

Ὅθεν

Ille verò dans se voluptati, & concedens insaniæ Bacchi,
Seminavit nobis filium: & cùm seminàsset infan-
Agnoscens erratum, & Dei oraculum, [tem,
In pratum Junonis, & Promontorium Cithæronis
Dat pastoribus exponi puerum,
Fodiens ferreos aculeos per talos medios:
Undè ipsum Græcia vocat Oedipum.
Polybi verò pastores equorum accipientes puerum,
Ferunt domum, & in manus dominæ
Posuerunt: ipsa verò mei puerperii laborem, (*i.e.* filium) [risse.
Uberibus submisit, & suo viro persuadet se pepe-
am verò vir factus, cùm genæ inciperent flavescere
Filio meo, aut animadvertens ipse, aut admonitus
Ivit, volens explorare parentes, [ab aliquo
Ad domum Apollinis, & Laius *eôdem* meus mari-
tus,
Quærens cognoscere expositum filium,
An non esset superstes. Et *fortè* conjungunt pedem
Ambo in idem loci in Phocidis bivio.
Et auriga Laii compellat eum,
O hospes, Tyrannis de viâ decedito.
Ille serpebat humi sine voce, sed animum excelsum gerens: equi verò eum
Ungulis rubefecerunt sanguine extremos pedum tendines, [cere?)
Unde (sed quid opus est aliena à meis malis di-
Filius meus patrem suum occidit; & accipiens currus
Dat nutritio Polybo. Postquam verò infestabat
Sphinx rapinis urbem, extincto meo marito,
Creon frater præconium facit de connubio meo:
Cuisquis posset exponere ænigma sapientis virginis,
Se daturum esse huic connubium: exponit fortè
Sphingis ænigma filius meus Oedipus.

Unde

Ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταμαι,
Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.
Γαμεῖ δ' ἣ τεκοῦσαν, σὸν εἰδὼς πάλαι,
Οὐδ' ἡ τεκοῦσα, παιδὶ συγκοιμωμένη.
Τίκτω δ' παῖδας παιδί, δύο μὲν ἄῤῥενας,
Ἐτεοκλέα, κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν,
Κόρας τε διττάς. Τὴν μὲν Ἰσμήνου πατρὸς
Ὠνόμασε, τὴν δ' ἐμὴν Ἀντιγόνην ἐγώ.
Μαθὼν δὲ πάμπαν λέκτρα μητρώων γάμων,
Ὃ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα,
Εἰς ὄμμα θ' αὑτῷ δεινὸν ἐμβάλλῃ φόνον,
Χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάξας κόρας.
Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμοῖς σκιάζεται,
Κλεῖθρον ἔκρυψαν πατρὸς, ἵν' ἀμνήμων τύχῃ
Γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.
Ζῶν δ' ἔς τ' ἐν οἴκοις· πρὸς δὲ τ' τύχης νοσῶν
Ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα δαΐαν ἔχειν τόδε.
Τῶνδ' εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τελεσφόρους
Ἀρὰς θεοὶ κραίνωσιν, οἰκέντων ὁμοῦ,
Ξυμβάντ' ἔταξαν, τὸν νεώτερον πάρος
Φεύγειν ἐκεῖνα τήνδε Πολυνείκους χθόνα·
Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς,
Ἐνιαυτὸν· ἀλλάσσοντ' ἐπεὶ δ' ὅπῃ ζυγοῖς
Καθέζετ' ἀρχῆς, ὁ μελλίσας θρόνων,
Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκους χθονὸς
Ὃς δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν
Πολλοὺς ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων, ἄγει.
Ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε
Παγᾷ δ' ἀπαιλεῖ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.

Unde dominus hujus terræ factus est;
Et accipit sceptra hujus terræ, *tanquam* præmium *sapientiæ.*
Indè ducit matrem ignorans miser,
Nec sciebat mater se cum filio concumbere.
Pario verò pueros meo filio: duos quidem mares,
Eteoclem, & clarum Polynicen,
Et duas filias, alteram Ismenem pater
Vocavit, alteram majorem natu, ego Antigonem.
Cùm agnovisset autem, se maritum esse matris
Oedipus, sustinens omnia mala,
Eruit sibi oculos suos,
Aureis acubus cruentans pupulas.
Postquam autem filiorum meorum genæ teguntur *barbâ*, [tur hæc calamitas,
Abdiderunt patrem intra claustrum, ne spargere-
Quæ ut celaretur, habebat opus multis artificiis.
Adhuc vivit domi: æger autem animo propter hanc calamitatem,
Diris devovet liberos execrandis,
Ut dividant hanc domum acuto ferro.
Filii mei verò incidentes in metum, nè ratas
Diras illas dii perficerent, si habitarent simul,
Paciscentes constituerunt ut junior Polynices prior
Sponte exularet hâc terra:
Eteocles verò manens, sceptra terræ teneret,
Per vices mutantes annum. Postquam autem in throno
Regni consedit, non discedit ex regno,
Sed extrudit exulem Polynicen ex hâc terrâ.
Ille verò Argos veniens, junctus affinitate Adrasto,
Magnum conscribens exercitum Argivorum adducit: [portarum,
Et veniens ad ipsa hæc Thebana mœnia septem-
Repetit paternum regnum, & partem terræ.

Ego

Ἐγὼ δ' ἔρημν λύσω, κατάσπονδον μολεῖν
Ἔπφδα παιδὶ παῖδα, πρὶν φαῦσαι δορός.
Ἥξειν δ' ὁ πεμφθεὶς φησιν αὐτὸν ἄγγελος.
Ἀλλ', ὦ φαεινὰς ἱερανῦ ναίων πτύχας
Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς· δὸς γὰ ξύμβασιν τέκνοις.
" Χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκα, σὺν ἐᾷν βροτὼ
" Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυσχερῆ καθεσάναι.

Παι. Ὦ κλεινὸν οἶκος Ἀνζιόνη θάλος παλεὶ,
Ἐπεί σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
Μεθῆκε, μελάθρων δ' ἐς διῆρες ἔχαλον,
Στρατόμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱκεσίαισι σαῖς,
Ἔπιχες, ὡς ἂν πρὸς ξεροῦ πόσιν σέβον,
Μή τις πολιτῶν ἐν τείβῳ φαντάζεται,
Κἀμοὶ μὲ ἔλθοι φαῦλος· ὡς δ' ἅλῳ φόνος,
Σοὶ δ' ὡς ἀνάσσῃ. πάντα δ' ἐξειδὼς, φράσω,
Ἃτ' εἶδον, εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα,
Σπουδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
Ἐνθέν δ' ἐκεῖσε. δεῦρό τ' αὖ κείνου πάρα.
Ἀλλ' ὅπως ἀσῶν τοῖσδε χείμπεται δόμοις,
Κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί·
Σκῶπτε δ' ἐς πεδία, κῆ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰς,
Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων στρατόμ' ὅσον.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ ά.

Ἀν. Ὄρσεν νῦν ὄρσεν γεραιὰν
Νέᾳ χερὶ ἀπὸ κλιμάκων
Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων.

Ego verò ut controverſias dirimerem ſuaſi filio *Polynici*,
Ut fide data veniret ad fratrem, priuſquam ad arma venirent:
Nuncius miſſus ait eum venturum eſſe.
At O inhabitans lucida convexa cœli
Jupiter, ſerva nos, da pacem liberis.
Oportet enim *te*, ſiquidem curas res mortalium, non ſinere
Eundem hominem ſemper eſſe miſerum.
O Antigone egregium germen patris in domo,
Poſtquam te mater gynæceum relinquere
Permiſit, & in extremam contignationem domûs *aſcendiſti*,
Videas exercitum Argivorum *propter* preces tuas:
Expecta, ante dum ſpeculor viam,
Ne quis civium in via appareat,
Et mihi ut ſervo veniat mala reprehenſio,
Ibique tanquam reginæ: cùm verò explorave-rim omnia, dicam
Et quæ vidi & quæ audivi ab Argivis;
Quando veni ferens fratri tuo fidem publicam
Hinc illuc, & huc rurſus ab illo.
Sed nemo civium appropinquat his ædibus;
Scande pedibus veteres ſcalas ex cedro *factas*:
Et ſpecta campos propter Iſmenum fluvium,
Dircesque fontem, quantus exercitus hoſtium.

ANOMOIOSTROPHA.

Strophe 1.

Porrige nunc, porrige ſenilem
Juveni manum de gradibus,
Sublevans veſtigium pedis.

Παι. Ἰδ᾽, ξυάπτων παρθέν᾽· εἰς καιρὸν δ᾽ ἔβη
Κινύμβιον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν
Στράτευμα, χωρίζουσι δ᾽ ἀλλήλων λόχους.

Στροφὴ β᾽.

Ἀν. Ἰὼ πότνια παῖ Λατῦς
Ἑκάτα, κατάχαλκον ἅπαν
Πεδίον ἀσράπτει.
Παι. Οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθό
Πολλοῖς μὲ ἵπποις, μυρίοις δ᾽ ὅπλοις βρέμ

Στροφὴ γ᾽.

Ἀν. Ἆρα πύλαι κλείθροις,
Χαλκήλατά τ᾽ ἔμβολα
Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις
Τείχεος ἥρμοσται;
Παι. Θάρσει· πάγ᾽ ἔνδον, ἀσφαλῶς ἔχει πόλ
Ἀλλ᾽ εἰσόρα τὰ πρῶτον, εἰ βούλει μαθεῖν.

Στροφὴ δ᾽.

Ἀν. Τίς ἔτος ὁ λευκολόφας,
Πέπαρ ὃς ἀγῆται στρατῷ,
Πάγχαλκον ἀσπίδ᾽ ἀμφὶ
Βραχίονι κυρίζων;
Παι. Λοχαγός, ὦ δέσποινα. Α. Τίς; πόθεν γένος;
Αὔδασον, ὦ γεραιὲ, τίς ὀνομάζεται;
Γαι. Οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος,

. Ecce junge manum virgo, oportunè aſcendiſti,
Exercitus enim Græcorum jam movetur,
Jam ſeparant à ſe invicem cohortes.

Strophe 2.

. O veneranda filia Latonæ
Hecate, æneus totus
Campus fulget.
. Non ſegnitèr enim venit in hanc terram Polynices,
Sed inſtructus magno equitatu, & multis clypeis ſtrepens.

Strophe 3.

. Nunquid portæ clauſtris,
Eneique vectes
Saxeis Amphionis operibus
Juncti ſunt muris?
. Confide: quod interiora attinet, benè munita eſt urbs.
Sed vide primum, ſi vis ſcire quis ſit.

Strophe. 2.

. Quis eſt ille fulgenti cono,
Qui antecedit exercitum,
Eneum clypeum circa
Brachium leviter gerens?
. Dux eſt, ô domina. *A.* Quiſnam? Unde natus?
Dic, ô ſenex, quomodo nominatur?
Hic Mycenæus quidem dicitur genere,

Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ.

Στροφὴ ε'.

Ἀν. Ἔ ἔ ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς
Εἰσιδεῖν, γίγαντι
Γηγενέτᾳ προσόμοιος,
Ἀστεροπὰς ἐν γεραιφάτοις, ἀχὶ
Πεύκας φορεῖ ἀμερίων χέρνᾳ.
Παι. Τόνδ' ἐξαμείβοντ' ἀχ' ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ
Λοχαγόν; Α. Ἄλλος ἄλλος ὅδε τυγχάνων πρόπας
Τίς δ' ἔστιν ἔτος; Π. Γαῖς μὲ Οἰνέως ἔφυ
Τυδεύς, Ἄρεως δ' Αἰτωλὸν ἐν ξένοις ἔχει.

Στροφὴ ς'.

Ἀν. Οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκους, ὦ γέρον,
Αὐτοκασιγνήτας νύμφας
Ὁμόγαμος κυρεῖ;
Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος.
Παι. Σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοί, τέκνον,
Λόγχαις τ' ἀκοντισῆρες δυσοχώτατοι.
Ἀν. Σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰδάνη σαφῶς τάδε
Παι. Σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
Σπουδᾷ ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
Ἃ προσδεδορκώς, οἶδα τὰς ὡπλισμένους.

Στροφὴ ζ'.

Ἀν. Τίς δ' ἔστος ἀμφὶ μνῆμα τῇ Ζήθου πέ

Κα

Habitat verò ad Lernæam paludem, rex Hippomedon.

Strophe 5.

An. Heu, quàm ſuperbus, quàm terribilis
Aſpectu, Giganti
Terrigenæ ſimilis:
Sideris inſtar vultu ſplendens in pictâ veſte, non
Conveniens mortali generi.
Sen. Non vides illum, qui præterit Dirces aquam,
Ducem? *An.* Alius alius eſt hic armorum modus:
Quis verò eſt iſte? *Sen.* Filius quidem Oenei eſt
Tydeus, Martem verò Ætolum in pectore habet.

Strophe 6.

An. Iſténe Polynicis, ô ſenex,
Sororis ſponſæ
Maritus eſt?
Quàm alieno colore armorum, ſemibarbarus!
Sen. Sunt enim clypeati omnes Ætoli, O filia,
Et jaculatores, haſtis benè collimantes.
An. Tu verò, O ſenex, quomodo ſcis certò hæc?
Sen. Videns ſigna clypeorum tunc notavi,
Quando veni, fidem publicam ferens tuo fratri,
Quæ intuens, novi armatos.

Strophe 7.

An. Quis verò iſte, qui circa monumentum Zethi tranſit

Coma-

Καταβόσρυχθ., ὄμμασι
Γοργός τ' εἰπεῖν, νεανίας;
Παι. Λοχαγός. Α. Ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ
Πάνοπλθ. ἀμφέπῃ.
Παι. Ὅδ' ἦν Παρθενοπαίθ., Ἀλαλάντης γόνθ.

Στροφὴ ἡ.

Ἀν. Ἀλλά νιν ἀ κατ' ὄρη μᾶτερθ.
Ἄρτεμις ἱεμένα, τόξοις δαμάσασ' ὀ-
λέσειεν, ὃς ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.
Παι. Εἶπ τάδ', ὦ παῖ, σὺν δίκῃ δ' ἤκουσι γλῶ-
"Ω, κ' δέδοικα, μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς λτεοί.

Στροφὴ θ'.

Ἀν. Πῦ πῦ δ' ὃς ἐμὸι
Μιᾶς ἐγένετ' ἐκ μᾶτέρθ.
Πολυπόνῳ μοίρᾳ;
Ὦ φίλατ', εἰπὲ, πῦ 'στι Πολυνείκης, γέρον.
Παι. Ἐκεῖνθ. ἐπὶ παρθένων τάφῳ πέλας
Νιόβης, Ἀδράστῳ πλησίον ὠδάκαλεῖ.
Ὁρᾷς; Α. Ὁρῶ δῆτ' ἀ σαφῶς· ὁρῶ δέ πως
Μορφῆς τύπωμα, σέρνα τ' ἐξεικασμένα.

Στροφὴ ι'.

Ἀνεμώκηθ εἶθε δρόμῳ νεφέλας
Ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρθ.
Πρὸς ἐμὸν ὁμοκλήτορα.

Περ

Comatus, oculis
Terribilis, & aſpectu juvenis?
Sen. *Eſt* dux. *An.* Quanta multitudo ipſum ſequens
Armata circundat.
Sen. Hic eſt Parthenopæus, Atalantæ filius.

Strophe 8.

An. Sed eum per montes cum matre *ejus Atalantâ*
Properans Diana, telis domans per-
dat, qui adverſus meam urbem venit eam ex-
pugnaturus.
Sen. Sint hæc, O filia, jura tamen veniunt in hanc
terram.
Idcirco etiam metuo, ne rectè *nos* conſiderent dii.

Strophe 9.

An. Ubi eſt ille qui mecum
Unà natus eſt ex matre
Laborioſo fato?
O cariſſime ſenex, dic ubi ſit Polynices.
Sen. Ille prope ſepulchrum ſeptem virginum
Niobes, ſtat prope Adraſtum *Socerum*.
Vides? *An.* Video, ſed non ſatis clarè; video ta-
men aliquo modo
Simulacrum formæ ipſius, & pectus adumbratum.

Strophe 10.

Velocis utinam curſum nubis
Pedibus conficere poſſem per aërem
Ad meum fratrem.

Brachia

Περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ
Βάλλοιμι, χρόνῳ φυγάδα μέλεον.
Ὡς ὅπλοισι χρυσέοισιν διῶρεπὴς, γέρον,
Ἑῴαις ὄμμια φλεγέθων
Βολαῖς ἀελίου.

Παι. Ἧξει δόμους τόσδ', ὥστέ σ' ἐκπλῆσαι χαρᾶς
Ἐναντίος. Αν. Οὗτος δ', ὦ γεραιὲ, τίς; πόθεν κυρεῖ;
Ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστρεφεῖ βεβώς;

Παι. Ὁ μάντις Ἀμφιάρεως, ὦ δέσποιν', ὅδε·
Σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαίμαλοι ῥοαί.

Στροφὴ ιά.

Αν. Ὦ λιπαρόζωνοι θύγατερ
Ἀελίου σελαναία,
Χρυσεόπωλον φέγγος,
Ὡς ἀτρεμέα κέλευθα
Καὶ σώφρονα πώλοις
Μεταφέρων, ἰθύνει.
Πῶς δ' ὃς τὰ δεινὰ τῆσδ' ἐρυθρίζει πόλει
Καπανεύς;

Παι. Ἐκεῖνος ἐπὰ πρόσωπα τεκμαίρεσθ'
Πύργων, ἄνω τε κἀκάτω τείχη μελέων.

Στροφὴ ιβ'.

Αν. Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς
Βαρύβρομοι βρονταὶ,
Κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν,
" Σύ τοι μεγαλαυχίαν ἀφανίσεις

" Κομ

Brachia enim circum collum amiciſſimum
Jacerem, longo tempore exulem miſerum.
Armis aureis quàm decorus eſt, O ſenex,
Matutini fulgurans ſicut
Radii ſolis.
n. Veniet ad hanc domum, ut te expleat gaudio,
Fide publicâ acceptâ. *An.* Iſte verò, O ſenex,
quis eſt? Unde ortus eſt?
Qui currum candidum gubernat, cui inſidet?
n. Eſt vates *Amphiarus*, O domina, hic:
Victimæ verò cum eo, & libationes fluentes in
terram ſanguinis avaram.

Strophe 11.

n. O ſplendidam zonam habentis filia
Solis Luna,
Aureo circulo decorum lumen,
Quàm placidos ſtimulos,
Et modeſtos equis
Inferens, gubernat *currum*.
Ubi verò eſt qui atrocia inſolentèr minatur huic
urbi
Capaneus?
n. Iſte conſiderat aditus ſeptem
Turrium, ſurſum ac deorſum muros metiens.

Strophe 12.

n. O Nemeſis, & Jovis
Graviter ſonantia tonitrua,
Et ignis fulminis caliginoſi,
Tu ſuperbiam immodicam

" Κομίζεις. ὁ δ' ὅξιν, αἰχμαλωτίδας
" Ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισι,
Λερναίᾳ τε δώσειν Τειρύνθι,
Ποσειδωνείοις Ἀμυμωνείοις ὕδασι
Δουλείαν ῥιπτάλων; μήπολε
Μήπολε τάνδ' ὦ πότνια, χρυσεοδόρυχον
Ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι,
Δουλοσύναν πλαίων.

Παι. Ὦ τέκνον, εἴσω δῶμα, ἐς κύτ' ἔγας
Ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθεν
Εἰς πέρψιν ἦλθες, ὧν ἔχρηζες εἰσιδεῖν.
Ὄχλος γέ, ὡς παραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν,
Χωρεῖ γυναικῶν ῥεῦς δόμους τυραννικούς.
" Φιλόψογον γὰρ χρῆμα πλείων ἔφυ·
" Σμικρὰς τ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
" Πλείους ἐπεισφέρουσιν. ἡδονὴ δέ τις
Γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Τύριον οἶδμα λιπῶσ', ἔβαν
(Ἀφροδίνια Λοξίᾳ
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου
Φοίβῳ, δέλα μελάθρων,
Ἵν' ἐπὶ δειράσι νιφοβόλοις
Παρνασσὸς καπνάθλων)
Ἰόνιον κύτ' πόντον
Ἐλάτᾳ πλώσασα, ῥειθ-

ρύ

Sedas: hícne eſt, captas
Qui *minatur* armis ſe Thebanas mulieres ad Mycenas
Ducturum, & ad *Lernæam Trienam*
Ad aquas Neptunias Amymones,
Conjiciens eas in ſervitutem? Nunquam,
Nunquam hanc, O veneranda, auro capillos revincta,
O Jovis filia Diana,
Servitutem ſuſtineam.
en. Ingredere in domum, O filia, & in contignatione
In gynæceo maneas tuo: poſtquam deſiderii tui
Ad delectationem veniſti, eorum quæ cupiebas videre.
Cœtus enim (poſtquam tumultus urbem ingreſſus eſt)
Mulierum venit ad domum regiam.
Calumnioſum enim eſt muliebre genus:
Et cùm parvas occaſiones ſermonis accipiunt,
Plures addunt. Voluptas verò quædam
Mulieribus eſt, ut nihil ſani inter ſe diçant.

EPODICA.

Strophe.

ho. Relinquens Tyrium mare, veni
(Primitiæ ſpoliorum Loxiæ
Phœniſſà ex inſulà
Phœbo, miniſtra aulæ,
Ubi ſub jugis nivoſi
Parnaſſi habito)
Ionium per mare
Remo navigans, maritimos

ῥύτων ὑπὲρ ἀκροπίσων
Πεδίων Σικελίας,
Ζεφύρῳ πνοαῖς ἱπποδύσαν|θ. ἐν ὑγρανῷ
Κάλλιστον κελάδημα.

Ἀντιστροφή.

Πόλεως ἐκπροχειθεῖσ' ἐμᾶς
Καλλιστόμαλα Λοξία,
Καδμείων δ' ἔμολον γᾶν,
Κλεινῶν Ἀγιωνιδᾶν,
Ὁμοχμεῖς ὅτι Λαΐου
Περιφθεῖσ' ἐνταῦθε πύργους.
Ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσοδύκτοις
Φοίβῳ λάτρις χθόμαν.
Ἔπι ᾗ Κασταλίας ὕδωρ
Ἐπιμένει με, κόμας ἐμὰς
Δοῦσαν, παρθένιον χλιδάν,
Φοιβείαισι λατρείαις.

Ἐπῳδός.

Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς
Δικόρυφον σέλας, ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων, Διονύσου οἶνα θ',
Ἃ καταμέλιον ζάζεις τὸν
Πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν.
Ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντ|θ.,
Οὔρειαί τε σκοπαὶ θεῶν,
Νιφόβολόν τ' ὄρ|θ. ἱερὸν

Ἐλά

mos juxta ſteriles
Campos *Siciliæ*,
Zephyri flatibus ſpirantis in cœlo
Pulcherrimum ſtridorem.

Antiſtrophe.

Urbe electa ex meâ
Ut eſſem pulcherrimum donum Apollini,
Cadmeam veni in terram,
Inclytorum liberorum Agenoris,
Cognatas ad Laii
Miſſa huc turres.
Similitèr autem ſtatuis ex auro factis
Phœbo miniſtra ſum facta.
Præterea verò Caſtalii fontis aqua
Expectat me, comas meas
Ut riget, virginum delicias,
In ſacrificio Phœbi.

Epodus.

O ſplendens petra ignis
Duorum verticum lumine, ſupra cacumen
Bacchi, & tu, ô Bacchi vitis,
Quæ quotidianum exſtillas *potum*,
Fœcundum Vitis florentis producens botrum.
O divina antra draconis,
Montanæque ſpeculæ deorum,
Nivoſúmque montem ſacrum

Circum-

Ἑλίσσων ἀθανάτας θεῦ
Χορούς, ἡμοίμαν ἄφοβ',
Παρὰ μεσόμφαλα γύαλα
Φοίβου, Δίρκαν προλιπῦσα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Νῦν δέ μοι περὶ τειχέων
Θοερὸς μολὼν Ἄρης,
Αἷμα δαΐον φλέγει
Τᾶδε, ὃ μὴ τύχοι, πόλει·
" Κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη.
Κοινὰ ἰᾷ, εἴ τι πείσεθ'
Ἐπάπυργα ἄδε γᾶ,
Φοινίσσᾳ χώρᾳ Φεῦ, φεῦ.
Κοινὸν αἷμα, κοιναὶ τέκεα
Τᾶς κεραυνόφορος πέφυκεν Ἰοῦς·
Ὧν μέτεσί μοι πόνων.

Ἀντιστροφή.

Ἀμφὶ ἰὼ πόλιν νέρθ'
Ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει,
Σχῆμα φοινίου μάχης,
Ἂν Ἄρης πάλλ' οἴσεται
Παισὶν Οἰδίπου φέρων
Πημονὰν Ἐριννύων.
Ἄργ' ὦ Πελασγικὸν,

Circumdans immortalis Deæ, ſc. *Dianæ*,
Chorus, utinam ſim ſine metu
In medio umbilico latebrarum
Phœbi, relicta Dirce.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Nunc verò mihi ante mœnia
Impetuoſus profectus Mars,
Sanguinem hoſtilem incendit
Huic, quod utinam nè accidat urbi:
Communes enim ſunt amicorum dolores.
Communes etiam ſunt, ſi quid patiatur
Septem munita turribus hæc terra,
Phœniſſæ regioni. Eheu, heu.
Communis ſanguis, communes liberi
Cornigeræ ſunt Iûs:
Quorum laborum ego ſum particeps.

Antiſtrophe.

Circum urbem autem nubes
Clypeorum denſa fulget,
Species cruentæ pugnæ,
Quam Mars mox afferet
Filiis Oedipi, ferens
Noxam ab Erinnybus.
Argos ô Pelaſgicum,

Δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν,
Καὶ τὸ θεόθεν. ὃ γὰρ ἄδικον
Εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλον ὁρμᾷ
Παῖς, ὃς μετέρχεται δόμους.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Ἰαμβοί.

Πολ. ΤΑ' μὲ πυλωρῶν κλεῖθρά μ' εἰσδέξαι
Δι' εὐπετείας, τειχέων εἴσω μολεῖν
Ὃ γὰρ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω
Λαβόντες, ὑ μελῶσ' ἀναίμακτον χέρα.
Ὧν ὕνεκ' ἄμμα παντὰχῇ διοιστέον,
Κἀκεῖσε χὠ δεῦρο, μὴ δόλῳ τις ᾖ.
Ὡπλισμένῳ γὰρ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
Τὰ πὶς' ἐμαυτῷ τῦ θράσος παρέξομαι.
Ὠὴ, τίς ὅτῳ; ἦ κτύπον φοβούμεθα;
" Ἄπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεσθ',
" Ὅταν δι' ἐχθρᾶς πὺς ἀμείβηται χθονός.
Πέποιθα μέν τοι μαλερὸ, κὐ πέποιθ' ἅμα,
Ἤ τις μ' ἔπεμψε δεῦρ' ὑποστονδον μολεῖν.
Ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμοι γὰρ ἐχάραι
Πέλας πάρεισι, κὐκ ἔρημα δώματα.
Φέρ', ἐς σκοπείνας ἀμβολὰς μελῶ ξίφῳ,
Καὶ πάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐρεσσᾶσιν δόμοις.
Ξέναι γυναῖκες, εἶπατ', ἐκ ποίας πάτρας
Ἑλλωικῇσι δώμασιν πελάζετε;

Χο. Φοίνισσα· μὴ γῆ παλεῖς, ἦ θρέψασά μ'.

Ἀ

Metuo tuum robur,
Et divinam vindictam. Non enim injuſtum
Ad certamen hoc armatus ruit
Filius, qui ſuam repetit domum.

POLYNICES, CHORUS, JOCASTA, ETEOCLES.

POLYNICES. CLauſtra quidem janitorum me receperunt
Facilè, ut venirem in urbem.
Propter quod etiam metuo, nè me intra retia
Accipientes, non dimittant ſine cæde corpus.
Quapropter circumferendi ſunt undique oculi
Huc & illuc, nè quis ſit dolus.
Armatus verò manum hoc enſe,
Fiduciam mihi ipſi confidentiæ præbebo.
Ohe quid iſtuc eſt? an verò ſtrepitum metuo?
Nam cuncta *quamvis* fortibus periculoſa videntur,
Quando per hoſtilem pes incedit terram.
Confiſus ſum matri (& tamen non planè confido)
Quæ mihi perſuaſit, ut ſub fide huc venirem.
Sed propè eſt Defenſio: foci enim altarium
Propè adſunt, & non deſertæ domus.
Age dimittam gladium in obſcuram vaginam,
Et has interrogabo, quænam aſtent ædibus.
Peregrinæ mulieres, dicite, quânam ex patriâ
Acceditis ad Græcas domos?
CHORUS. Terra quidem Phœniſſa patria aluit me:

Ἀγήνορ. Ὦ παῖδες ὑπὲκ παίδων δορὸς
Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
Μέλλων δ' πέμψειν μ' Οἰδίπους κλεινὸς γόνῳ
Μανίεια σεμνὰ, λοξίᾳ τ' ἐπ' ἐχάρας,
Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.
Σὺ δ' ἀτάμειψαί μ', ὅστις ὢν ἐλήλυθας
Ἐπάσομεν πύργωμα Θηβαίας χθονός;

Πολ. Πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Δαΐου·
Ἐπίκλε δ' Ἰοκάστη με, παῖς Μενοικέως.
Καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Ὦ συγγένεια τῆσδ' Ἀγήνορος τέκνων,
Ἐμῆς τυράννων, ὧν ἀπεσάλην ὕπο,
Γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω
Σ' ἄναξ, τ' οἴκοθεν νόμον σέβουσα
Ἔβας, ἔβας, ὦ χρόνῳ γᾶν παλρῶαν.
Ἰὼ, ἰὼ, πότνια, μήλε προδόμου,
Ἀναπέτασον πύλας,
Κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδε; μᾶτερ, τί μέλλεις
Ὑπόρροφα μέλαθρα
Περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου;

Ιο. Φοίνισσαν, ὦ νεάνιδες, βοᾶν ἔσω
Δόμων κλύουσα τῆσδε,
Γηραιῷ τροφεῦσιν
Ἕλκω ποδὶ βάσιν. ἰὼ, τέκνον, χρόνῳ
Σὸν ὄμμα, μυρίαις ἐν ἁμέραις προσείδον,
Ἀμφίβαλλε μασὸν ὠλέναισι μαλερὸς,
Παρηΐδων τ' ὄρεγμα,

Βοσ

Agenoris verò nepotes ex ſpoliis
Miſerunt me huc Phœbo primitias:
Cumque eſſet me miſſurus Oedipi filius inclytus
Ad venerandum oraculum, & aras Apollinis,
Intereà Argivi duxerunt exercitum ad urbem.
Tu verò viciſſim reſponde mihi, quiſnam ſis, qui venis
Ad Thebas urbem turritam ſeptem-portarum?
Pol. Pater mihi quidem eſt Oedipus Laii filius,
Peperit verò me Jocaſte filia Menœcei,
Vocátque me Polynicem Thebanus populus.

MONOSTROPHICA.

Ant. O cognatio filiorum Agenoris,
Meorum dominorum, à quibus miſſa ſum,
Procumbo ad genua
Tibi, ô rex, colens legem patriam.
Veniſti, veniſti tandem poſt longum tempus in terram patriam.
Heus, heus, veneranda Domina, venias extra ædes,
Aperi portas,
Num audis, hunc ô *tu* quæ peperiſti? Mater, quid cunctaris
Excelſa atria
Tranſire, & amplecti ulnis filium?
O puellæ, vocem Phœniſſam intra
Ædes iſtas audiens,
Vetulo tremulum
Inceſſum pede impello. O fili, poſt longum intervallum
Poſt multos dies aſpicio oculum tuum.
Amplectere ubera matris brachiis tuis,
Genáſque cupitas,

Βοερύχων τε κυανόχρωτα χαίτας
Πλόκαμον, σιάζων δέεσιν ἐμάν·
Ἰὼ, Ἰὼ, μόλις φανεὶς
Ἄελπτα καὶ δόκητα μαλερὸς ὠλέναις. τί φῶ σε
πῶς ὦ παῖ
Καὶ χερσὶ, κἠμμασι, πολυέλικτον ἀδονὰν
Ἔκεισε κἠτὸ δεῦρο διχορδύσασα, τέρψιν
Παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν; ἰὼ, τέκνον,
Ἔρημον πατρῷον ἔλιπες δόμον,
Φυγὰς ἀποσαλεὶς ὁμαίμων λώβᾳ.
Ἢ ποθεινὸς φίλοις;
Ἢ ποθεινὸς Θήβαις;
Ὀδυρτὸν ἐμάν τε λυκόχρωτα κείρομαι,
Δακρυόεσσαν ἰεῖσα πενθήμονα, κόμαν,
Ἀπὸ πλόκων φαρέων λυκῶν, τέκνον.
Δυσόρφναια δ' ἀμφιτύχη τάδε σκόπ'
Ἀμείβομαι· ὁ δ' ἐν δώμασι πρέσβυς
Ὀμμαλοσερὴς, ἀπήνας ὁμοπτέρυξ,
Τᾶς ἀποζυγείσας δόμων, πόθον ἀμφιδάκρυτον
Αἰεὶ κατέχων, ἀνίησε μὲν ξίφος
Ἐπ' αὐτοχειρά τε σφαγὰν,
Ὑπὲρ τέραμνά τ' ἀγχόνας,
Στενάζων ἀρὰς τέκνοις.
Σιὼ ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων,
Αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται.
Σὲ δ', ὦ τέκνον, κἠ γάμοισι δὴ κλύω
Ζυγέντα, παιδοποιὸν ἀδονὰν
Ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν.
Ἄλαστα μαλερὰ τάδε,

Λα

Comæque cæruleam *ad meos* capillos
Cæsariem *applica*, obumbrans collum meum.
Io, Io, vix apparens
Præter spem, & præter opinionem in matris brachiis. Quomodo compellam te? quomodo omnia *habeo*,
Et manibus & capillis multiplicem voluptatem,
Huc & illuc inambulans, & delectationem
Veteris gaudii accipiam? O fili,
Reliquisti paternam domum desertam,
Exul missus fratris injuriâ.
Quàm desideratus amicis?
Quàm desideratus Thebis?
Unde rasi canos meos,
(Lacrymosam emittens vocem) capillos,
Et non induta sum candidis vestibus, ô fili.
Atras verò & squalidas has tenebris ædes
Incolo: senex verò in domo
Excæcatus, juge (*fraterni*) comparis
Ejus, quod disjunctum est à suâ familiâ, desiderium lacrymosum
Semper habens, insiliit in gladium,
Inque manu propriâ factam cædem,
Sublimésque laqueos,
Cum gemitu proferens execrationes in suos liberos.
Cum vociferationibus autem querelarum
Semper in tenebris occultatur.
Te verò, ô fili, audio connubio
Conjunctum, conjugalem voluptatem
Habere in externâ terrâ,
Peregrinámque affinitatem curare.
Hæc sunt intolerabilia matri,

Λαΐφ τε τῷ παλαιχθεῖ,
Γάμων ἐπακτὰν ἄταν.
Ἐγὼ δ' ὅτέ σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
Νόμιμον ἐν γάμοις,
Ὡς πρέπῃ μαλερὰ μακαρία.
Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκπεύθη
Λευκοφόρῳ χλιδᾷς.
Ἀνὰ δ' Θηβαίαν πόλιν
Ἐσιγάθη σᾶς εἰσόδου νύμφας.
Ὀλοῖο τάδ', εἴτε σίδαρος,
Εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος,
Εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
Δώμασιν Οἰδιπόδαο·
Πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τὸ δ' ἄχη.

Ἰαμβοί.

Χορ. " Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναί·
" Καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.
Πολ. Μᾶτερ, φρονῶν εὖ, κἀ φρονῶν, ἀφικόμαν
Ἐχθρὰς ἐς ἄνδρας· " Ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
" Παλείδος ἐρᾷν ἅπαντας· ὃς δ' ἄλλως λέγει,
" Λόγοισι χαίρει, τἄ γ' ἐν νεῷ σκεῖσ' ἔχει.
Οὕτω γὰρ ταρβῶ εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,
Μή πις δόλῳ με φωτὸς καστγνήτου κτάνῃ,
Ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος
Κυκλῶν περίσκοπον ἦλθον. ἓν δέ μ' ὠφελεῖ,
Σαωνδαί τε, καὶ σὴ πίστις, ἥ μ' εἰσήγαγε
Τείχη πατρῷα. πολύδακρυς δ' ἀφικόμην
Χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα, καὶ βωμοὺς θεῶν,

Γυμ

Et Laio avo tuo,
Nuptiarum externam & *adventitiam* noxam:
Ego verò neque lumen ignis accendi tibi
Legitimum in nuptiis,
Ut decet matrem beatam.
Nec Iſmenus curavit Hymenæum,
Qui ex balneis conſtat deliciarum.
Per Thebanam verò urbem
Præteritus eſt ſilentio ingreſſus tuæ ſponſæ.
Pereant iſta, ſive ferrum,
Sive diſſidium, ſive pater tuus in causâ eſt,
Sive fatum petulanter traduxit
Domum Oedipi:
Ad me enim veniunt dolores horum malorum.

Chorus.

Graves ſunt mulieribus, qui cum dolore eduntur partus.
Ac totum genus muliebre amans eſt liberorum.
Al. Mater, benè & non benè cogitans, veni
Ad viros inimicos. " Sed neceſſe eſt
Omnes amare patriam: qui verò aliter dicit,
Verbis delectatur, mentem verò illic habet.
Eò autem metûs & ad timorem veni,
Nè quis dolus à fratre me occidat,
Ut habens manum armatam gladio per urbem
Venerim circumferens vultum. Unum verò me juvat,
Induciæ & tua fides, quæ me introduxit
Intra mœnia paterna: veni verò multum lacrymans,
Poſt longum tempus videns aulam & aras deorum,

Et

Γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνελαύνω, Δίρκης θ' ὕδα
Ὧν ὃ δικαίως ἀπελαθεὶς, ξένην πόλιν
Ναίω, δι' ὅσων ὄμμ' ἔχων δακρυρροῦν.
Ἀλλ' ὀκνῶ γὰρ ἄλγος ἄλγ. αὖ σε δέρκομαι,
Κάρα ξυρηκὲς, κἀπέπλους μελαγχίμους
Ἔχουσαν, οἵ μοι πῶς ἐμοῖς ἐγὼ κακῶν.
" Ὡς δεινὸν ἔχθος, μᾶτερ, οἰκείων φίλων,
" Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς ἁλλαγάς.
Τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ,
Σκότον δεδορκώς; πῖ ἢ κασίγνητοι δύο;
Ἦ που σέβουσι τλήμονες φυγὰς ἐμάς;
Ιο. Κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γέν.
Οὕτω γὰρ ἤρξατ', ἄνομα μὴ τεκεῖν ἐμὲ,
Κακῶς ἢ γῆμαι πατέρα σὸν, φῦναί τε σέ.
" Ἀτὰρ τί ταῦτα; Δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
Ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σοὶ δάκω φρένα,
Δέδοικ', ἃ χρήζω. διὰ πόθου δ' ἐλήλυθας.
Πο. Ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδοὺς λίπῃς.
Ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοὶ, μᾶτερ, φίλα.
Ιο. Καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον, ὧν χρήζω τυχεῖν.
" Τί, Τὸ σέρεσθαι παῖδά θ., ἢ κακὸν μέγα;
Πο. Μέγιστον· ἔργῳ δ' ὄψι μεῖζον, ἢ λόγῳ.
Ιο. Τίς ὁ πρόπ. αὐτῷ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;
Πο. Ἐν ᾧ μέγιστον, οὐκ ἔχει παῤῥησίαν.
Ιο. Δέλω τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἃ τις φρονεῖ.
Πο. Τὰς τ' κρατούντων ἀμαθίας φέρει χρεών.
Ιο. Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συναισθέσθαι τοῖς μὴ σοφοῖς.
Πο. Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδ. ὥσχ' φύσιν δυσβουλίαν.
Ιο. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγ.
Πο. Καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.

Et gymnasia, in quibus nutritus sum, & aquam Dirces:
A quibus non justè pulsus, peregrinam urbem
Habito, habens aspectum per oculos lacrymantem?
Sed enim ob dolores meos dolorem te quoq; video,
Caput rasum, & vestes atratas
Habentem, Hei mihi propter mea mala.
Quàm misera res est, ô mater, odium inter domesticos;
Et quam difficilem habet reconciliationem!
Quid verò meus pater senex in ædibus agit,
Videns tenebras? quid etiam sorores duæ?
An non miseræ gemunt exilium meum!
. Aliquis Deus male perdit genus Oedipi.
Sic enim cœpit, ut ego parerem contra fas,
Et ut male duceret uxorem pater tuus, tuque nascereris.
Sed ista quorsum? ferre nos fatum decet.
Quomodo autem interrogem, (nè mordeam tuum animum,
Metuo) quæ volo: venis enim mihi desideratus.
. At exquirere nihil omittas.
Quæ enim tu vis, ea & mihi grata sunt, mater.
. Interrogo igitur primum, quæ volo consequi.
Magnum ne patriâ vivere extorrem malum?
. Maximum: re verò majus est, quam verbis.
. Quonam modo hoc? quid est usque adeò malum exulibus?
. Unum quidem est maximum, non habet *exul* libertatem dicendi.
. Servi est (quod dixisti) non loqui quæ sentias.
. Oportet ferre stultitias illorum, qui dominantur.
. Et hoc acerbum est, condesipere cum desipientibus.
Sed serviendum est obquæstum præter ingenium.
. At spes alunt exules, ut dicitur?
. Aspiciunt eæ pulchris oculis, cunctantur tamen.

Io. Οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάρησ' ὅσας κενάς;
Po. Ἔχουσιν Ἀφροδίτης τὴν ἡδεῖαν θεόν.
Io. Πόθεν δ' ἐδόσκου, πρὶν γάμοις δόρειν βίον;
Po. Ποτὲ μὲ ἐσ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.
Io. Φίλοι ἦ παλαιὸς ἢ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;
Po. Εὖ πράσσε· τὰ φίλων δ' οὐδέν, ἢν τις δυσχερὴς.
Io. Οὐδ' ἡ γενειὰς σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;
Po. Καλὸν τὸ μὴ ἔχειν. τὸ γῆρας οὐκ ἐδόσκε με.
Io. Ἡ παλαιὸς, ὡς ἔοικε, φίλταλον βροτοῖς;
Po. Οὐδ' ὀνομάσαι δύναιμ' ἄν, ὡς ὄζειν φίλον.
Io. Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ὀπίνοιαν ἔσχεθες;
Po. Ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμὸν ἴνα.
Io. Ποῖον; τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.
Po. Κάπρῳ, λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους.
Io. Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόμαθ' ἕνεκα μητέρι, τέκνον;
Po. Οὐκ οἶδ'. ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν ὡρὸς τὸ τύχον.
Io. Σοφὸς γὰρ ὁ θεός. τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος;
Po. Νυξ ἦν. Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς ὁμιλίαν.
Io. Κοίπας μαλδύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος;
Po. Ἦν ταῦτα. κἀπὰ γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
Io. Τίς ὅστις; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.
Po. Τυδεύς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι παλαιός.
Io. Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος ἤκασεν;
Po. Στεφάνης ἐς ἀλκὴν ἕνεκ' ἦλθομεν πέρι.
Io. Ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς συνῆκε θέσφατα;
Po. Καὶ δώκειν ἡμῖν δύο δυοῖν νεανίδας.
Io. Ἆρ' δύτυχεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἢ δυσχερεῖς;
Po. Οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ' ἡμέρας.
Io. Πῶς δ' ἐξέπεσας δεῦρό σοι στέγας πατρῴας;
Po. Διοσσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε,

Τυ-

Foc. Neque tempus oſtendit tibi eas eſſe inanes ?
Pol. Habent Venerem, ſuavem deam quandam.
Foc. Unde verò alebaris, priuſquam per nuptias invenires victum ?
Pol. Aliquando habebam in diem, aliquando non habebam.
Foc. Non juvabant te amici patris, & hoſpites ?
Pol. Feliciter rem gere; amicorum enim res in calamitatibus nihil ſunt.
Foc. Non extulit te nobilitas ad magnum gradum ?
Pol. Malum eſt nihil habere. Genus non aluit me.
Foc. Patria, ut videtur, cariſſima res mortalibus eſt.
Pol. Non quidem dicere poſſum, quam dulcis ſit.
Foc. Quomodo veniſti Argos ? quid conſilii habuiſti ?
Pol. Apollo Adraſto quoddam oraculum dedit.
Foc. Quale ? quid hoc dixiſti ? non poſſum intelligere.
Pol. Juſſit dare nuptum filias Apro & Leoni.
Foc. At tibi quænam ſocietas erat nominis beſtiarum, ô fili ?
Pol. Non ſcio, fatum me ad hanc fortunam vocabat.
Foc. Sapiens enim eſt Deus. Sed quomodo nactus es connubium ?
Pol. Nox erat, cùm veni ad porticus Adraſti.
Foc. *An* quærens cubile, ſicut exul errans ?
Pol. Hæc erat cauſa : deinde venit etiam alius exul.
Foc. Quis iſte ? quàm verò miſer & ille erat ?
Pol. Tydeus, quàm dicunt natum Oeneo patre.
Foc. Quare verò feris vos Adraſtus comparavit ?
Pol. Eo quòd venimus in certamen de ſtragulis.
Foc. Ibi filius Talai intellexit vaticinia ?
Pol. Et dedit nobis duobus duas puellas.
Foc. Suntne igitur felices aut infauſtæ nuptiæ ?
Pol. Non reprehendo nuptias ad hoc uſque tempus.
Foc. Quomodo perſuaſiſti huc te ſequi exercitum ?
Pol. Adraſtus juravit duobus generis hoc,

Τυδεΐ τι, καὐμοὶ, σύγαμος γάρ ἐστ' ἐμοὶ,
Ἄμφω καταξειν εἰς πάτραν· πρόθεν δ' ἐμέ.
Πολλοὶ γ' Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι
Πάρεισι, λυπεῖν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοὶ
Διδόντες· ὅπῃ γὰρ τὸν ἐμὸν στρατεύομαι
Πόλιν. Θεὸς δ' ἐπῶμοσ', ὡς ἀκουσίως
Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἡδάμην δόρυ.
Ἀλλ' εἰς σὲ τείνει τῆσδε διάλυσις κακῶν
Μᾶτερ, σφαλλάξασαν ὁμοφυεῖς φίλους,
Παῦσαι πόνων με, καὶ σέ, καὶ πᾶσαν πόλιν.
Πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθέν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ·
" Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι ξυμμάταια,
" Δύναμίν τε πλείω τοῦ ἐν ἀνθρώποις ἔχει.
Ἃ γὼ μεμάκα δεῦρο, μυρίαν ἄγων
Λόγχην. " Πένης γὰρ οὐδὲν εὐγλωσσος ἀνήρ.
Χο. Καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς εἰς σφαλλαγὰς ὁδὲ
Χωρεῖ· σὸν ἔργον, μᾶτερ Ἰοκάστη, λέγειν
Τοιάσδε μύθους, οἷς σφαλλάξεις τέκνα.
Επ. Μᾶτερ, πάρειμι· τὴν χάριν δέ σοι δίδως,
Ἦλθον. τί χρὴ δρᾶν; ἀρχέτω δέ μου λόγου.
Ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξιφηρεῖδας λόχων
Τάξων, ἐπέσχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σε
Κοινὰς βεβαίας, αἷς καταστονδον μολεῖν
Τόνδ' εἰσδέξω τειχέων, πείσασά με,
Ιοκ. Ἔπισχες. " Οὔπω τὸ ταχὺ τοῦ δίκαιον ἔσχ'
" Βεβαιοῖ γὰρ μῦθοι, πλεῖσον ἀνύσαι σοφόν.
Σχάσον γὰρ δεινὸν ὄμμα, καὶ θυμοῦ πνοάς.
Οὐ γὰρ τὸ λαμπρότατον εἰσορᾷς κάρα
Γοργοῦς, ἀδελφὸν εἰσορᾷς ἡκοντα σόν.
Σύ τ' ὦ πρόσωπον πρὸς καταγνητὸν στρέφε,

Πολυνί-

Tydeo & mihi, (hic enim eſt affinis meus)
Se reducturum utrumque in patriam, me verò prius.
Multi autem principes Danaorum & Mycenæorum
Adſunt, officium mihi triſte, ſed neceſſarium
Dantes: duco enim exercitum adverſus meam
Patriam. Deos autem juro, quòd invitus
Intuli bellum cariſſimis parentibus.
Sed ad te pertinet reconciliatio horum malorum,
O mater. ut reconciliatis caris fratribus,
Liberes à laboribus me,& te,& totam urbem.
Jam olim quidem celebratum eſt, ſed tamen dicam:
Opes hominibus ſunt honoratiſſimæ,
Summamque vim inter homines habent.
Quas ego propter huc venio, ducens multas
Haſtas: " Nam nobilis vir, ſi pauper ſit, nihil eſt.

Jo. Atqui Eteocles ad reconciliationem ipſe
Accedit: tui officii eſt, ô mater Jocaſte, dicere
Tales ſermones, quibus reconciliare poſſis filios.
Eo. Mater, adſum: dans verò tibi hanc gratiam,
Veni. Quid me facere oportet? incipiat aliquis dicere:
Quia circa mœnia Currus bijuges manipulorum
Inſtruens, inhibui civitatem, ut audirem tuas
De communi pace diſceptationes, ob quas factis induciis profectum
Hunc recepiſti intra muros, perſuaſo me.
Ex. Expecta, " Celeritas non juſtè agit:
Tarda verò conſilia efficiunt multa ſapienter.
Remitte torvum lumen, & animi flatus:
Non enim intueris præciſum à collo caput
Gorgonis, ſed vides venientem fratrem tuum.
Tu quoque viciſſim vultum ad fratrem verte,

Poly-

Πολύνεικες· εἰς γὸ ταυτὸν ὄμμασι βλέπων,
Λέξεις ἄμεινον, τῦδέ τ' ἐνδέξῃ λόγυς.
Παραινέσαι δὲ σφῶν ὦ βέλομαι σοφόν.
" Ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ ξυμφθεὶς φίλῳ,
" Εἰς ἓν συνελθὼν, ἄμματ' ὄμμασιν διδῷ,
" Ἐφ' οἷσιν ἥκει, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν·
" Κακῶν ὃ τῷδ' ὡρὶν μηδαμῶς μενεῖν ἔχειν.
Λόγῳ μὲ ἦν σὸς πρόσθε, Πολύνεικες, τέκνον·
Σὺ γὸ στράτευμα Δαναϊδῶν ἦγες ἄγων,
Ἄδικα πεπονθὼς, ὡς σὺ φῄς· κρεῖσσὸ δέ τις
Θεῶν γένοιτο, ϗ διαλλακτὴς κακῶν.
Πολ. Ἁπλῶς ὁ μῦθος τ' ἀληθείας ἔφυ,
" Κ' ὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων.
" Ἔχει γὸ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος
" Νοσῶν ἐν αὐτῷ, φαρμάκων δεῖ σοφῶν.
Ἐγὼ δ' ἁλοὺς δωμάτων τοιόσδε ἦλθον,
Τὐμὸν τε, ϗ τῶνδ', ἐκρυγεῖν χρῄζων ἀεί,
Ἃς Οἰδίπους ἐφθέγξατ' εἰς ἡμᾶς πόλε,
Ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἐκὼν αὐτὸς χθονὸς,
Δὲς τῷδ' ἀνάσσῃ πολέμιος ὀνιαυτῷ κύκλος,
Ὡς τ' αὐτὸς ἄρχῃν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβών
Καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε ϗ φόνυ μολὼν,
Κακὸν ὦ δρᾶσαι, ϗ παθεῖν, ἃ γίνεται.
Ὁ δ' αἰνέσας ταῦθ', ὁρκίους τε δὲς θεοὺς,
Ἔδρασεν οὐδέν, ὧν ἐπέσχετ', ἀλλ' ἔχει
Τυραννὶς αὐτὸς, ϗ δόμων ἐμῶν μέρος.
Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι ταὐμαυτῷ λαβὼν,
Στρατὸν μὲ ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονὸς,
Οἰκεῖν ὃ τ' ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβών,
Καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τ' ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,

Polynices: nam in idem videns oculis,
Dices meliùs, & meliùs excipies hujus ſermones.
Admonere verò vos aliquid ſapienter volo.
Quando amicus aliquis iratus amico
Congrediens, mutuò aſpicit,
Oportet tantùm ea conſiderare, propter quæ venit,
Priorum verò malorum nequaquam meminiſſe.
O fili Polynices, tua oratio prior *erit:*
Tu enim venis adducens exercitum Græcorum,
Paſſus injuſta, ut tu dicis: judex verò aliquis
Deorum fiat, & reconciliator malorum.
Oratio veritatis ſimplex eſt, [tionibus.
Et non variis egent, quæ juſta ſunt, interpreta-
Habent enim in ſe vim & utilitatem: injuſta autem oratio,
Ægra cum ſit per ſe, medicamentis eget ſophiſticis.
Ego equidem Domui Patris proſpexi;
Et meo *paritèr* commodo, ac hujus; & vitare volens execrationes,
Quas Oedipus dixit adverſus nos aliquando,
Diſceſſi ſponte-mea ex hac terrâ,
Concedens huic, ut regnaret in patriâ per unum annum,
Ut ipſe regnarem rurſus per vices accipiens,
Et non huc veniens per inimicitiam & cædem,
Aliquid mali facerem & paterer, quæ fiunt, *ſc. bello.*
Ipſe approbans hæc, & invocans deos teſtes,
Nihil eorum fecit, quæ dixit, ſed tenet
Ipſe regnum *ſolus*, & partem meæ domûs.
Et nunc paratus ſum mea recipiens,
Exercitum extra hanc terram dimittere,
Et gubernare meam domum per vices accipiens;
Et huic permittere æquale rurſus tempus *regendam*,

Et

Καὶ μήτε πορθεῖν παῖδα, μήτε σφαγὰς
Πύργοισι πικτῶν κλιμάκων σφαμβάσῃς.
Ἃ μὴ κυρήσας ἡ δίκης πειράσομαι
Δρᾶν. μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
Ὡς πάντα πράσσων σὺν δίκῃ, δίκης ἄτερ
Ἀποστερῶμαι παῖδ' ἀνοσιώτατα.
Ταῦτ' αὐθέκαστα, μᾶτερ, οὐχὶ ποικίλοις
Λόγων ἀθρόισας εἶπον, ἀλλὰ κῆ σοφοῖς
Καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
Χο. Ἐμοὶ μέν, εἰ κῆ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
Τεθράμμεθ', ἀλλ' ἔν ξυμπετάσμοι δοκεῖς λέγειν.
Ἑτ. Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ, σοφόν θ' ἅμα,
Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτα ἀνθρώποις ἔρις.
Νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν, οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
Πλὴν ὀνόματος. τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
Ἐγὼ γὰρ οὐδὲν, μᾶτερ, ἀποκρύψας, ἐρῶ.
Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς,
Καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δράσαι τάδε,
Τὴν τῶν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν Τυραννίδα.
Τοῦτ' ἦν τὸ χρηστὸν, μᾶτερ, οὐχὶ βούλομαι
Ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
Ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας,
Τὔλαττον ἔλαβε. πρὸς δὴ τοῖσδ', αἰσχύνομαι
Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, κῆ πορθοῦντα γῆν,
Τυχεῖν ἃ χρῄζω. τῇ γὰρ ἂν Θήβας τόδε
Γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίοις δορὸς
Φόβῳ, παρεῖναι σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ' ἔχειν.
Χρῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς,
Μᾶτερ, ποιεῖσθαι. Πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος,
Ὃ κῆ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
Ἀλ

Et non vaſtare patriam, neque admovere
Turribus compactarum ſcalarum gradus *ad aſcendendum.*
Quæ non conſecutus jus experiar,
Ut faciam *quæ ſtatui.* Teſtes verò horum deos voco,
Quòd omnia juſtè faciens, præter jus
Spolier patriâ iniquiſſimè.
Hæc ſingula, ut facta ſunt, mater, non perplexos
Sermones colligens dixi, ſed & ſapientibus
Et rudibus juſta *ſunt*, ut mihi videtur.
Jo. Mihi quidem, etiamſi non in Græciâ
Simus educatæ, videris tamen prudentèr dicere.
Et. Si omnibus idem eſſet pulchrum, egregiúmque ſimul,
Non eſſet utique ambigua diſſenſio inter homines.
Nunc verò nihil ſimile, nihil æquale hominibus eſt,
Præter nomina; factum verò non eſt idem.
Ego enim, mater, non occultans, dicam:
Aſtra aſcenderem Solis ad ortum,
Et ſub terram *deſcenderem*, ſi poſſem efficere hæc,
Ut haberem Tyrannidem Dearum maximam.
Hoc igitur bonum, ô mater, non volo
Alteri concedere magis quàm mihi ſervare:
Ignavus enim eſt, re majori quiſquis amiſſâ
Minorem acceperit. Præterea verò pudet me
Venientem hunc cum armis, & vaſtantem terram,
Conſequi, quæ poſtulat. Thebis enim hoc
Fuerit probrum, ſi haſtæ Mycenææ
Metu, traderem ſceptra mea, ut hic haberet.
Oportebat verò ipſum non armis reconciliationem
Facere, ô mater. " Id enim omne impetrat, *blanda* oratio,
Quod vel ferrum hoſtium facere poſſit.

Ἀλλ' εἰ μὴ ἄλλως τήνδε γ' ἐμοὶ οἰκεῖν θέλεις,
Ἔξες· ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι.
Ἄρχειν παρὸν μοι, τῇδε δυσβούσω ποτέ;
Πρὸς ταῦτ', ἴτω μοι πῦρ, ἴτω δ' ἆ φάσγανα,
Ζεύγνυσθε δ' ἵπποις, πεδία πίμπλασθ' ἁρμάτων
Ὡς ἡ παρήσω τῷδ' ἐμοὶ τυραννίδα.
" Εἰ γὰρ δὲ ἀδικεῖν χρή, Τυραννίδος πέρι
" Καλλίστον ἀδικεῖν. τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.
Χο. Οὐκ οὖ λέγω χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς
" Οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.
Ιοκ. Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά,
" Ἐπόκλες, φέρουσιν. ἀλλ' ἡ μπειρία
" Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.
Τί τὴν κακίστης δαιμόνων ἐρίσαι
Φιλοψυχίας, παῖ; μὴ σύγ'. ἄδικος ἡ θεός.
Πολλὰς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις δύσδαίμονας
Εἰσῆλθε, καὶ ξῆλθ', ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων
" Ἐφ' ᾗ σὺ μαίνῃ. Κεῖνο κάλλιστον, τέκνον,
" Ἰσότιμα ξυμᾶν· ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,
" Πόλις τε πόλεσι, ξυμμάχους τε ξυμμάχοις
" Σώζει. τὸ γὰρ Ἴσον, νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ
" Τῷ Πλείονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίστατο
" Τέλαστον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.
" Καὶ γὰρ μέτρ' ἀθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
" Ἰσότης ἔταξε, καὶ μέλη διώρισε.
" Νυκτὸς τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἠλίου τε φῶς,
" Ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον·
" Κοὐδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον.
" Εἶτ' ἄλιον μὲν, νὺξ τε δυσεύῃ βροτοῖς.
Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,

Sed ſi vult alioqui habitare hanc terram,
Licet: illud verò haud volens concedam, ſc. *ut regnet.*
Quùm liceat mihi regnare, huícne ego ſerviam unquam?
Quare veniant mihi ignes, veniant enſes,
Jungite equos, campos implete curribus,
Quia non concedam huic meum regnum.
Si enim injuſtè facere oportet, Regni causâ
Pulcherrimum eſt injuſtè facere: in aliis v. pietatem colere oportet.
h. Non convenit pulchra dicere in rebus inhoneſtis:
Non enim *eſt* hoc bonum, ſed res acerba Juſtitiæ.
c. O fili, non omnia mala ſenectuti
Adſunt, Eteocles: ſed Experientia
Habet aliquid dicere ſapientius quàm juvenes.
Quare peſſimam Dearum concupiſcis Deam,
Ambitionem, ô fili? nè *facias hæc.* injuſta *eſt* hæc
In multas enim familias, & urbes beatas
Intravit, & egreſſa eſt cum pernicie utentium:
Propter quam tu inſanis. Illud multo melius eſt, ô fili,
Æqualitatem colere, quæ ſemper amicos amicis,
Urbes urbibus, & ſocios ſociis
Ligat. Æqualitas enim habet vim legis inter homines.
Abundantiori verò ſemper inimicum eſt
Id quod Minus *eſt*, & autor *eſt* hoſtilis diei.
Etenim menſuras hominibus & pondera pro proportione
Æqualitas ordinavit, & numeros conſtituit:
Obſcura palpebra noctis, & lumen ſolis,
Æqualiter circuit annum circulum,
Et neutrum horum duorum victum invidet alteri,
Atque ita ſol & nox ſerviunt hominibus.
Tu autem non ſuſtinebis habere æquam partem regni,

Καὶ τῷδ' ἀπονεῖμαι; κἄστα πῶς ἐστὶν ἡ δίκη;
Τί δ' ἂν τυραννὶς ἄδικον εὐδαίμονα
Τιμᾶς ὑφέρφα, κἀμὲ δ' ἤγησαι τόδε;
Περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
Ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ὀνδώμασι
Βέλῃ; τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον
" Ἐπεὶ τάχ' ἀρκῶνθ' ἱκανὰ τοῖσι σώφροσιν.
" Οὕτω τὰ χρήματ' ἴδια κέκτημαι βροτοὶ,
" Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ὀτιμελώμεθα·
" Ὅταν δὲ χρήζω σ', αὐτὸ ἀφαιρῶν πάλιν.
" Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.
Ἄγ', ἢν σ' ἔγωμαι δύο λόγους πρὸθεῖσ' ἅμα,
Πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;
Ἑρεῖς τυραννεῖν; ἰὼ δῆ νικήσῃ σ' ὅδε,
Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ,
Ὄφει δαμασθὲν ἄξυ Θηβαίων τόδε·
Ὄφει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας,
Βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
Ὀδωπὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
Γενήσεται Θήβαισι φιλότιμος δὲ σύ.
Σοὶ μὴ ταῦτ' αὐδῶ· σοὶ δέ, Πολυνείκης, λέγω
Ἀμαθεῖς ἄδραστος χρεῖας εἰς σ' ἀνήψατο
Ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.
Φέρ', ἰὼ ἕλῃς γὰρ τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ
Πρὸς θεῶν, τέθραιπα πῶς ἀναστήσῃς δορός;
Πῶς δ' οὐ κατάρξῃ θυμάτων ἑλὼν πάτραν,
Καὶ σκῦλα χραίσῃς πῶς ἐτ' Ἰνάχου ῥοαῖς;
Θήβας πυρώσας, Τάσδε Πολυνείκης θεοῖς
Ἀσπίδας ἔθηκε· μή ποτ', ὦ τέκνον, κλέος
Τοιόνδε σοὶ γένοιτ' ἂν ὑπ' Ἑλλήνων λαβεῖν.

Et huic tribuere ſuam partem? Tum verò ubi
Quid Tyrannidem, beatam injuſtitiam, [eſt jus?
Honoras ſupra modum, & magni facis hoc?
Circumſpici, *ſuſpicique putas eſſe* honorificum? at
hoc eſt inane.
An multum laborare, habens multa in domo,
Vis? quid èſt Superfluitas? nomen habet tantùm:
Nam quæ ſatis-ſunt ſufficiunt Moderatis.
Neque enim homines proprias poſſident opes,
Sed habentes à diis datas, curamus eas:
Quum autem *illi* volunt, auferunt ipſas rurſus.
Opulentia enim non eſt ſtabilis, ſed in diem.
Age, ſi interrogem, duas ſententias proponens ſimul,
Utrum regnare, an urbem ſervare mavis?
Regnare velle dices? Si verò vicerit te iſte,
Et Argivorum haſtæ exercitum Thebanum ceperint,
Videbis domitam Thebanorum civitatem hanc:
Videbis etiam multas puellas captivas,
Vi raptas ab hoſtibus. [ris,
Dolorem igitur hæc potentia, quam habere quæ-
Allatura eſt Thebanis: tu verò es ambitioſus.
Tibi quidem hæc dico: tibi verò, Polynices, hæc
declaro.
Adraſtus contulit in te intempeſtivam gratiam:
Et ſtultè veniſti tu quoque, expugnaturus *tuam*
patriam.
Age, ſi ceperis hanc urbem (quod avertant
Dii) quomodo eriges trophæa iſtius pugnæ?
Quomodo deinde primitias dedicabis in ſacrifi-
cando, captâ patriâ?
Et quomodo inſcribes ſpolia ad flumen Inachi?
Nempe de Thebis incenſis, POLYNICES
DIIS HOS
CLYPEOS POSUIT: Nunquam, ô fili, gloriam
Talem tibi contingat à Græcis conſequi.

Sin

Ἢν δ' αὖ κρατηθῇς, τί τὰ τῶδ' ὑφδράμῃ,
Πῶς Ἄργος ἥξεις, μυρίους λιπὼν νεκρούς;
Ἐρεῖ δή πς, ὦ κακὰ μηχανεύματα,
Ἄδραστε, σοφθείς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμους
Ἀπωλόμεθα. δύο κακὰ ψευδεις, τέκνον,
Κείνων στρεφθαι, τῶνδέ τ' ὀν μέσῳ πεσεῖν.
" Μέθελον τὸ λίαν, μέθετον· ἁμαθίαι δυοῖν,
" Εἰς ταὐτὸ ὅταν μόλητον, ἔχθιστον κακόν.
Χο. Ὦ θεοί, γένοισθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν·
Καὶ ξύμβασιν λιν Οἰδίπυ τέκνοις δότε.

Τεχαῖοι.

Ετ. Μᾶτερ, ἃ λόγων ἀγὼν ἕς, ἀλλ' ἀνάλω χρό
Ὅσ' μέσῳ μάτιν, φραίνει δ' ὐδὲν ἡ σοφθυμί
Οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμιν ἄλλως, ἢ 'πὶ τοῖς εἰρημέν
Ὡς μὲ σκήπτρων κρατοῦντα, τῆσδ' ἄνακτ' ἐ
χθονός.
Τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νυθετημάτ
μ' ἔα.
Καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζυ τειχέων, ἢ κατθαν
Πολ. Πρὸς τίνος; τίς δ' ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις ε
ἡμᾶς ξίφος
Φόνιον ἐμβαλὼν, τ αὐτὸν σὴν ἀποίσε μόρον;
Ετ. Ἐγώ· δ' σοφὸν βέβηκας· εἰς χεῖρας λό
σᾶς ἐμάς;
Πολ. Εἰσορᾷς· Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος, καὶ φιλόψυ
κακόν.
Ετ. Καὶ τα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες, πρὸς τ ὐδὲν
μάχλιν;
Πολ. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐς ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρα
Ετ. Κομπὸς εἶ ἀσπιδαῖς πεποιθώς, αἳ σε σώζ
θανεῖν.

Sin fueris victus, & res hujus ſupercurrant:
Quomodo Argos redibis innumeris relictis mor-
Et dicet aliquis: O miſeras Deſponſationes, [tuis?
Adraſte, promovens, propter unius puellæ con-
jugium
Perimus. Duplex malum acceleras, ô fili,
Illis privari, & his, quæ in medio ſunt, excidere.
Mittite ambo Nimium, mittite. Abſurditas enim
duorum,
Quandò eôdem pervenerint, maximum malum eſt.
O dii, ſitis averſores iſtorum malorum,
Et date compoſitionem quandam filiis Oedipi.

Eteocles.

Mater, non eſt certamen diſputationis, ſed perit
tempus,
Quod eſt in medio, fruſtra, *tua* verò diligentia ni-
hil efficit.
Non enim poſſumus aliter paciſci, niſi prædictis
conditionibus,
Ut ego ſceptra tenens, rex ſim hujus terræ.
Omittens verò longas admonitiones, ſine me.
Et tu Polynices vade extra hæc mœnia, aut mo-
rieris.
Pol. Quâ manu? quis ſic eſt invulnerabilis, qui in
nos enſem
Letalem immittens, non feret ſimilem necem?
Ete. Prope adeſt, ante quem ſtas: aſpicíſne manus
meas?
Pol. Cerno: verum ignava, vitæ parca res Opulen-
tia eſt.
Ete. Et ideo cum exercitu veniſti ad eum qui nihil
eſt in pugnâ?
Pol. Cautus enim dux præſtat feroci.
Ete. Superbus es, confidens induciis, quæ te ſervant
à morte.

Pol.

Πολ. Καὶ σὲ δεύτερόν γ' ἀπαυτῶ σκῆπτρα, χὴ μὲ
χθονός.
Ετε. Οὐκ ἀταυτόμεθ'. ἐγὼ γὸ τ ἐμὸν
δόμον. 60
Πολ. Τῶ μέρυς ἔχων τὸ πλεῖον; Ετε. Φημί.
παλλάσυ ἢ γῆς.
Πολ. Ὦ θεῶν βωμοὶ παλῳῶοι. Ετε. Οὓς σὺ π
θήσων πάρει.
Πολ. Κλύετέ μυ. Ετε. Τίς δ' ἂν κλύοι σε π
τειδ' ἐπεσρατόυμένυ;
Πολ. Καὶ θεῶν τῆδ λυκοπώλων δώμαθ'. Ετε.
συγῶσί σε.
Πολ. Ἐξελαυνόμεθα παλείδ. Ετε. Καὶ
ἦλθες ἐξελῶν. 6
Πολ. Ἀδικία γε σῆ, ὦ θεοί. Ετε. Μυκήν
μὴ 'νθάδ' ἀνακάλει θεύς.
Πολ. Ἀνόσι. πέφυκα. Ετε. Ἀλλ' ἢ παλείδ
ὡς σὺ, πολέμι. [κτανῶγε πε
Πολ. Ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις. Ετε. Καὶ κά
Πολ. Ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; Ετε. Καὶ γὸ
δρᾷς κλύει.
Πολ. Καὶ σύ, μᾶτερ; Ετε. Οὐ θεμιτόν σοι μ
τρὸς ὀνομάζειν κάρα. 6
Πολ. Ὦ πόλις. Ετε. Μολὼν ἐς Αργ., ἀνα
λει Λέρνης ὕδωρ. [χθο
Πολ. Εἶμι, μὴ πόνει, σὲ δ' αἰνῶ, μᾶτερ. Ετε. Ἔ
Πολ. Ἔξειμι· πατέρα δέ γέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. Ε
Οὐκ ἂν τύχοις.
Πολ. Ἀλλὰ παρθένυς ἀδελφάς. Ετε. Οὐδὲ
δ' ὄψει ποτέ.

Iterum repoſco à te ſceptra, & partem terræ.
Non repoſcimur-*juſtum-debitum.* ego enim meam habitabo domum.
Tenens plus quàm partem? *Ete.* Ita affirmo. verùm diſcede ex terrâ.
O deorum aræ paternæ. *Ete.* Quas tu everſurus ades.
Audite me. *Ete.* Quis verò audiret te gerentem bellum contra patriam?
Et domus deorum, qui vehuntur candidis equis. *Ete.* Qui oderunt te.
Expellimur ex patriâ. *Ete.* Etenim veniſti patriam everſurus.
Id fit tuâ injuſtitiâ, ô dii. *Ete.* Mycenis, non hîc, deos invoca.
Impius es. *Ete.* Sed non ſum hoſtis patriæ, ſicut tu es.
Qui me expellis carentem parte hæreditatis.
Inſuper etiam interficiam te.
O pater, audis quæ patior? *Ete.* Et qualia facis, audit.
Et tu, ô mater? *Ete.* Non fas eſt te matris nominare caput.
O urbs. *Ete.* Profectus Argos, invoca Lernæam aquam.
Vado, ne ſis ſollicitus: te autem laudo, mater.
Egredere è terrâ.
Egredior: verùm concede mihi ut videam patrem. *Ete.* Non poteris conſequi.
Sed ſorores virgines. *Ete.* Neque has unquam videbis.

Πολ. Ὦ κασίγνητ᾽. Επ. Τί ζώντας ἀνακαλ
ἔκδικος ὤν;
Πολ. Μᾶτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. Ιοκ. Χαρτὰ
πάσχω, τέκνον;
Πολ. Οὐκέτ᾽ εἰμὶ παῖς σός; Ιοκ. Εἰς πόλ᾽ ἀ
πέφυκ᾽ ἐγώ. [θεί
Πολ. Ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. Επ. Καὶ γὰρ ἀ
Πολ. Πῶς ποτε σπάσῃ σὺ πύργων; Ετε. Ὡς
μ᾽ ἱκορεῖς τάδε;
Πολ. Ἀντιπάξομαι κλενῶν σε. Ετε. Κἀμὲ
ἔρως ἔχει.
Ιοκ. Ὦ πάλαι᾽ ἐγώ. τί δράσετ᾽, ὦ τέκν᾽; Ε
Αὐτὸ Cημανεῖ.
Ιοκ. Παίζῃς ὐ φόβῳ᾽ Ἑλλησ; Πολ. Ἐρ
πρέπας δόμ.
Επ. Ὡς τύχ᾽ ἐκεῖθ᾽ αἱματηρὸν τύμβον ἀργήσ ξι
Πολ. Τίνι ᾗ θρέψασάν με γᾶαν, κὴ θεὺς μάρτυρ
Ὡς ἄτιμ. οἰκτρὰ πάσχων, ἀζελαύνομαι
νὸς,
Δῆλ. ὡς, ἀλλ᾽ ἐκ ταὐτῆ πατρὸς Οἰ
γενῶς.
Κἄν τι σοι, πόλις, γλύκη, μή μοι, σύγ᾽ τόνδ᾽ α
Οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ᾽ ἐξελαύνομαι χ
Καὶ σύ, Φοιβ᾽, ἄναξ Ἀγυιεῦ, κὴ μέλαθρα χα
Ἠλικές θ᾽ ὁμῶ, θεῶν τε δεξίμηλ᾽ ἀ
υατα.
Οὐ γὰρ οἶδ᾽, εἰ μοι πρέπειν αὖθις ἔτ᾽ ὑμᾶς
Ἐλπίδες δ᾽ ὅπως κατθανοῦσ᾽, ἃς πέπυσμαι σὺν
Τόνδ᾽ ἀποκτείνας, κρατήσειν τῆσδε Θη
χθονος.

l. O ſorores. *Ete.* Quid has vocas, cum *illis* ſis inimiciſſimus ?
l. Mater, tu læta vale. *Joc.* Num læta patior, fili ?
l. Non amplius ſum filius tuus. *Joc.* Ad multa ego calamitoſa ſum.
l. Ille enim injuriâ me afficit. *Ete.* Et ego viciſſim injuriâ afficior.
l. Ubinam ſtabis ante turres ? *Ete.* Ad quid hoc me interrogas ?
l. Adverſus te *in acie* ſtabo. *Ete.* Et me amor habet hujus rei.
oc. Me miſeram ! quid facietis, ô filii ? *Ete.* Res ipſa oſtendet.
oc. Non effugietis patris diras ? *Pol.* Pereat tota domus.
te. Quàm citò enſis meus cruentus non erit ampliùs otioſus ?
l. Et terram quæ me aluit, & deos teſtor,
Quòd inhonoratus miſeranda patiens ejicior è terrâ,
Sicut ſervus, nec ut ab uno patre natus Oedipo.
Et ſi quid acciderit tibi, ô civitas, ne me, tu, ſed hunc accuſato :
Invitus enim veni invitus etiam expellor è patriâ.
Et tu, Phœbe rex Agyieû, & atria valete,
Et æquales mei, & ſtatuæ deorum, recipientes victimas :
Neſcio enim, an aliquando licebit mihi rurſus vos alloqui.
Spes verò nondum obdormiunt ; quibus confido cum diis,
Hoc interfecto, me potiturum hac Thebanâ terrâ.

Επ. Ἔξιθ' ὀκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομ' Πολυ
κλῶ πατὴρ
Ἔθετό σοι θεία προμηθείᾳ, νεικέων ἐπώνυμον.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Κάδμου ἔμβολε τᾶνδε γᾶν
Τύριον, ὦ τελεσκελὴς
Μόχθου ἀδάμαστον πέσημα δίκε,
Τελεσφόρον διδοῦσα
Χρησμόν, ὃ καλῴκισεν.
Πεδία μὲν τὸ θέσφατον
Πυρφόρα δόμων ἔχρησε,
Καλλιπόταμόν θ' ὕδαθ' ἵνα τε
Νοτὶς ἐπέρχεθ' ἁγὰς
Δίρκας χλωηφόρους,
Καὶ βαθυσσώρους γύας.
Βρέμιον ἔνθα τίκτετο
Μάτηρ, Διὸς γαμθισι,
Κισσὸς οὖν θεοτεφὴς
Ἑλικτὸς εὐθὺς ἔπι βρέφος
Χλωηφόροισιν ἔρνεσι
Κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισεν,
Βακχεῖον χόρευμα
Παιδένοισι Θηβαίαισι,
Καὶ γυναιξὶν Εὐίοις.

Ἀντ

Discedito ex terrâ. Verè enim nomen Polynicis pater
Indidit tibi divinâ providentiâ, cognomen contentionis.

EPODICA.

Strophe.

Cadmus venit in hanc terram
Ex Tyro, cui quadrupes
Vitula nondum experta jugum corpus prostravit,
Completum reddens
Oraculum, ubi habitaret.
Campos enim oraculum
Ferentes-triticum, loca ædium fore respondit,
Ubi pulchrifluus aquæ
Humor percurrens rigat terras
Dirces viridi gramine florentes,
Et profundos habentia sulcos arva.
Bacchum ubi peperit
Mater conceptum ex Jove,
Quem hederâ circumdatâ
Et involutâ, statim adhuc puerum
Virentibus frondibus
Obumbrantibus beans texit,
Bacchicâ-Festivitate-*celebrandam rem*
Virginibus Thebanis,
Et mulieribus Eviis.

Ἀντιστροφή.

Ἔνθα φόνιος ἦν δρακόντων
Ἄρεος, ὠμηφάγων φύλαξ,
Νάματ' εὐϋδρεα, καὶ ῥέεθρα
Χλοερὰ δερμάτων κήρασι
Πολυπλάνοις ὄπωπῶν.
Ὃν ὅτε χέρνιβας μολὼν
Κάδμος, ὤλεσε μυρμήρῳ,
Κρᾶτα φόνιον, ὀλεσίπτορος
Ὠλένᾳν δικὼν βολαῖς,
Διὰς ἀμάτωρ
Πηγάσιος φασθαῖσι,
Γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας
Εἰς βαθυσπόρους γύας.
Ἔνθεν ἐξανῆκε χαῦ
Πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
Ὄρεων χθονός. Σιδαιφόρων
Δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε φίλᾳ γᾷ.
Αἷμα δ' ἔδυσε
Γαῖαν, ἃ νιν συνλίοισι
Δεῖξεν αὐτέος πνοαῖς.

Ἐπῳδός.

Καὶ σὲ τὸν πολυμάτορος.
Ἰὼς ποτ' ἔκγονον
Ἔπαφον, ὦ Διὸς ηὐέθλων,
Ἐκάλεσ', ἐκάλεσα

Antiſtrophe.

Ibi ſanguinolentus erat draco
Martis, crudelis cuſtos,
Flumina & fluenta
Viridantia oculorum pupulis
Paſſim errantibus cuſtodiens.
Quem ad lavacra profectus
Cadmus, interfecit marmore,
Caput ſanguineum, interfector ferarum,
Brachiorum ſaucians jactibus,
Divæ matre carentis
Palladis conſiliis,
In terram lapſos jaculatus dentes
In profundos habentia ſulcos arva :
Unde *mox* emiſit terra
Armatum ſpectaculum ſupra ſummos
Fines terræ, *i. e. ſupra terræ ſuperficiem.* ferrea
Verò cædes ipſum rurſus conjunxit caræ terræ.
Sanguine verò rigavit
Terram, quæ ipſum apricis
Oſtendit cœli flatibus.

Epodus.

Et te ex aviâ
Io quondam natum
Epaphum, ô Jovis fili,
Vocavi, vocavi

Βαρβάρῳ βοᾷ.
Ἰὼ βαρβάροις λιταῖς
Βᾶθι, βᾶθι ζάνδε γᾶν,
Σοί νιν ἔκγονοι κλίσιν.
Αἳ διώνυμοι θεαὶ
Περσέφασσα, κὴ φίλα
Δαμάτηρ θεά, ἀπάνλων
Ἄναασ', ἀπάν-
των ὃ γᾶ ζοφὸς,
Ἐκπίσανζ' πέμπε πυρφόρους
Θεὰς ἀμυῦαι τᾶδε γᾶς.
" Πάντα δ' ὐπετῆ θεοῖς.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

Ἰαμβοί.

Ετ. Ὦρῃ σὺ, κὴ κόμιζε τ' Μενοικέως
Κρέοντ', ἀδελφὸν μᾶτρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
Λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα κὴ κοινὰ ζθονὸς
Θέλω πρὸς αὐτὸν Συμβαλεῖν βυλεύματα,
Πρὶν εἰς μάχην τε κὴ δορὸς τάξιν μολεῖν.
Καί τι πιθῶν σῶν μόζθον ἐκλύσῃ πρεσβύ.
Ὁρῶ γὰ αὐλὸν πρὸς δόμυς στείχοντ' ἐμούς.
Κρ. Ἦ πόλλ' ἐπῆλθον εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ
Ἐτεόκλες· πέρι ὃ Καδμείων πύλας
Φυλακάς τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας σκοπούμενος.
Ετ. Καὶ μὴν ἐγώ σ' ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, Κρέον.

Πολλ

Barbarâ voce.
Iô barbaris precibus
Veni, veni *in* hanc terram,
Tibi eam posteri conditam coluerunt.
Ubi deæ binomines *(i. e. duæ)*
Proserpina & amica
Ceres dea, omnium
Domina (omnium enim Tellus est altrix)
Possederunt, mitte frugiferas
Deas quæ tueantur hanc terram.
Omnia enim facilia sunt diis.

TEOCLES, CREON, CHORUS, TIRESIAS, MENOECEUS.

VAde tu, & adduc Menœcei filium,
Creontem, fratrem meæ matris Jocastæ,
Dicens hæc, quòd de privatâ & publicâ salute terræ
Velim cum ipso conferre consilia,
Priusquam veniamus in pugnam, & ad aciem.
Atqui pedum tuorum labore liberat te præsens:
Video enim ipsum venientem ad domum meam.
Profectò multa loca perambulavi videre te cupiens, ô rex
Eteocles: undique autem portas Cadmæorum
Et custodes accessi, te quærens.
Atqui ego volebam te videre, ô Creon.

Πολλῷ γὰρ ἦσσον ἐνδεεῖς ἀγαλμάτων,
Ὡς εἰς λόγους ζωῆφα πολιτεύεται μολών.
Κρέ. Ἥκουσα μείζον' ἀντὶ τὴν Θήβας φρονεῖν,
Κἀγὼ τ' Ἀδράστου, καὶ στρατὸν πεποιθέναι.
" Ἀλλ' εἰς θεὸς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν.
Ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.
Ετ. Τὰ ποῖα ταῦτα; τί λέγον γὰρ ἀγνοῶ.
Κρέ. Ἥκει τις ἀνὴρ μόλις Θ. Ἀργείων πάρα.
Ετ. Λέγε· ἢ δή τι τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
Κρέ. Μέλλειν περὶξ πύργοισι Καδμείων πόλιν
Ὅπλοις ἑλίξειν ἀντίκ' Ἀργείων στρατόν.
Ετ. Ἐξοιστέον γ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
Κρέ. Ποῖ; μῶν νεάζων ὄμμ' ὁρᾷς, ἃ χρὴ σ' ὁρᾶν;
Ετ. Ἐκτὸς τάφρων τῶν δ', ὡς μαχυμένους ἰδεῖν.
Κρέ. Σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἶδ' ἀφθόνως
Ετ. Ἐγὼδα κεἰνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.
Κρέ. Ἔχει τιν' ὄγκον τ' Ἀργ. Ἑλλήνων πάρα
Ετ. Θάρσει, τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω νεκρῶν.
Κρέ. Θέλοιμ' ἄν· ἀλλὰ ταῦθ' ὁρῶ πολλῶ πόνω.
Ετ. Ὡς δ' ἀμφιδέξω τειχέων εἴσω στρατόν.
Κρέ. Καὶ μὴν τὸ νικᾶν ὄξυ πᾶν εὐβουλίᾳ.
Ετ. Βάλῃ, τεράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς;
Κρέ. Πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.
Ετ. Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμ' ἂν ἐκ λόχου
Κρέ. Εἶτ' ἀσφαλεῖς γε, δεῦρο ζωθήσῃ πάλιν;
Ετ. Ἴσον φέρει νύξ· τοῖς γὰρ τολμῶσι, πλέον.
Κρέ. Ἐνδυσυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.

Omnino enim inveni inutiles reconciliationes,
Postquam in colloquium veni cum Polynice.
e. Audivi ipsum majus quiddam cogitare, quàm
Thebas,
Affinitatéq; Adrasti, & exercitu fretum confidere.
Verùm oportet ista deorum arbitrio permittere.
Quæ verò *nobis* impedimento sunt maximè, hæc
venio dicturus.
e. Qualia sunt ista? non intelligo enim tuum dictum.
e. Venit transfuga quispiam ab Argivis.
e. Dicitne aliquid novi de rebus, quæ ibi sunt?
e. Quòd undiq; circum turres Thebanam civitatem
Statī armis circumdaturus sit Argivorū exercitus.
e. Sunt igitur urbi Cadmæorum efferenda arma.
e. Quò? num juveniliter ferociens non vides,
quæ oportebat te videre?
e. Extra fossas istas, quòd pugnaturi simus citò.
e. Exigua est multitudo hujus agri; illi verò sunt
e. Scio illos feroces esse verbis.
e. At habet aliquas vires apud Græcos Argos.
e. Confide; fortasse implebo campos eorū sanguine.
e. Velī equidē, sed hoc video magni laboris.
e. *Stat sententia, scito* quòd non continebo copias
intra mœnia.
e. Atqui tota victoria pendet à consilio.
e. Vis igitur, ut me convertā ad alias aliquas vias?
e. Ad omnes potiùs, priusquam ad periculum se-
mel venias.
e. *Quid* si noctu impetum faciam in eos ex insidiis?
e. Si verò eventu sperato excidas, huc salvus re-
dibis iterum?
e. Nox pariter commoda utrisq; sed audenti magis.
e. Res atrox est, in periculum incidere noctis in
tenebris.

Ετ. Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνον ἦσι, πρόσβαλω
ρυ;
Κρέ. Ἐκπλήξεις ἂν ηὐοίτο· νικῆσαι ὃ δεῖ.
Ετ. Βαδὺς δέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.
Κρέ. Ἄπορον κάκιον τῶν φυλάσσειν καλῶς.
Ετ. Τί δ' εἰ καθιππεύσαιμι Ἀργείων στρατόν;
Κρέ. Κἀκεῖ πέφυκας λαὸς ἅρμασιν πέλας.
Ετ. Τί δῆτα δράσω; πολεμίοις δώσω πόλιν;
Κρέ. Μὴ δῆτα· βουλὴν δ', ἐπεὶ σοφὸς εἶ σοφός.
Ετ. Τίς ἂν πρόνοια γένοιτ' σοφωτέρα;
Κρέ. Ἐπ' ἄνδρας αὐτοῖς φασιν, ὡς ἥκουσ' ἐγώ.
Ετ. Τί προσεταχθὲν δρᾶν; τὸ γὰρ ἀδύνατον βρα-
χύ.
Κρέ. Λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκείσθαι πύλαις.
Ετ. Τί δῆτα δράσω μῶν; ἀπειλὰν γὰρ ὑμῶν.
Κρέ. Ἐπ' ἄνδρας αὐτοῖς κἀγὼ σὺ πρὸς πύλαις ἑπ
Ετ. Λόχων ἀνάσσω, ἢ μονοστόλου δορός;
Κρέ. Λόχων, προκείνας οἷσπερ ἀλκιμώτατοι.
Ετ. Ξυνῆκα· ἀμυῦναι τειχέων προσαμβάσεις.
Κρέ. Καὶ ξυστρατηγός. Εἷς γὰρ ἀνὴρ ὑπὲρ πάντ' ὀρ
Ετ. Θάρσει προκείνας, ἢ φρενῶν εὐβουλία;
Κρέ. Ἀμφοτέρων, ἀπολειφθὲν γὰρ θάτερον
Ετ. Ἔσται τάδ'· ἐπαπειλῶν εἰς πόλιν μολὼν,
Τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,
Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθεὶς.
Ὄνομα δ' ἑκάστου δεξιὰ πολλὴ λέγειν,
Ἐχθρῶν τῶν αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.
Ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καθαργῶμεν χέρα.
Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντιπρῳ λαβεῖν,
Καὶ ξυναλέσθαι δεῖ μάχης, ἕλειν δορί,

Κζη

Ete. Verùm dū cœnabunt, in eos impetum faciam?
Pre. Terrorē tantū feres: oportet autē vincere.
Ete. Vadū verò Dircæū profundū eſt ad redeundum.
Pre. Omnia ſunt deteriora, quàm cuſtodire rectè *civitatem.* [Argivorum?
Ete. Quid verò, ſi equitatu adoriamur exercitum
Pre. Et ibi exercitus curribus undiq; ſeptus eſt.
Ete. Quid igitur faciam? An dedam urbem hoſti?
Pre. Nequaquam: ſed delibera, ſi quidem es ſapiens.
Ete. Quod igitur conſilium erit ſapientius?
Pre. Aiunt apud hoſtes *eſſe* ſeptē viros, ut ego audivi.
Ete. Quid his operæ datum? exiguum *eſt* robur.
Pre. Præeſſe cohortibus, ut invadant ſeptem portas.
Ete. Quid igitur faciemus? deſperationem enim non expectabo.
Pre. Et tu ad portas ſeptem viros adverſus eos elige.
Ete. Ut præſint copiis, an ut ſint ſoli?
Pre. Ut *imperent* cohortibus, delectis *iis*, qui *ſint civium* fortiſſimi.
Ete. Intelligo: ut prohibeant murorum aſcenſum.
Pre. Et ducibus ſocios *addas*. Unus enim vir non omnia videt. [dentiam?
Ete. *Secundum* audaciam eligens, an *ſecundum* pru-
Pre. Utrumq; ſpectabis; nā alterutrū ſolū nihil valet.
Ete. Fient hæc *ita*: Profectus *enim* in urbem ſeptem habentem portas,
Ordinabo duces ad portas, ut dicis,
Opponens pares paribus hoſtibus. [eſſet,
Nomina porrò ſingulorum recenſere longum
Cùm ſub ipſis muris conſederint hoſtes:
Sed vado, ne ſimus ocioſi manu.
Utinam verò mihi contingat fratrem habere oppoſitum,
Et congredientem *mecum* in prœlio, ut *ipſum* interficiam haſtâ, Et

Κτανεῖν Ϝ', ὃς ἦλθε παντέλδα πορθήσων ἐμούς.
Γάμους δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδός τε σῆς
Αἵμων Θ., ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφάλω, 765
Σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τῆ δόσιν τ' ἐχέγγυον
Τίω πρὸς δε ποιῶ νεῶ ἐπ' ὀξόδοις ἐμαῖς.
Μαργὸς δ' ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μαχήμορεῖν;
Τρέφ' ἀξίως νιν, σῆ τε τιμῶ τ' ἐμοὶ χάριν.
Πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἁμαθίαν ὀφλισκάνῃ, 770
Ὄφιν τυφλώσας· σὸν γὰρ ἄγαν σφ' ἐπήνεσα·
Ἡμᾶς δ' ἀεσῖσιν, ἢν τύχῃ, καταικίζειν.
Ἔν δ' ὄξιν ἡμῖν ἀργόν, εἴ τι θέσφαζον
Οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φέασαι,
Τῶδ' ἐκπυθέσθαι ζῶντ'. ἐγὼ γὰρ παῖδα σὸν 775
Μενοικέα, σοῦ πάλαι ἀντεπώνυμον,
Λαβόντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον·
Σοὶ μὴ γὰρ ἡδὺς ἐς λόγους ἀφίξεται.
Ἐγὼ γὰρ τέχνῃ μαντικῇ ἐμεμψάμην
Ἤδη πρὸς αὐτόν, ὥστέ μοι μαφὰς ἔχειν. 780
Πολλῷ γὰρ ἦν σοὶ ζῶντ' ὀπαδήσω, Κρέον·
Ἥνπερ κρατήσῃ τἀμά, Πολυνείκους νέκυν
Μήποτε ταφῆναι τῆδε Θηβαίᾳ χθονί·
Θνήσκειν γὰρ ἢν τ' Διὸς ψαύσαντα, κἂν φίλων τις ᾖ.
Σοὶ μὴ τάδ' αὐδῶ· πρὸς σοῦ λόγοις δ' ἐμοῖς λέγω, 785
Ἐκφέρετε τύχῃ, πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα,
Ὡς εἰς ἀγῶνα τ' πρόσκειμον δρομὰς
Ὁρμῶμεν ἤδη ξὺν δίκῃ νικηφόρῳ,
Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ, χρησιμωτάτῃ θεῶν,
Πρόσδοξόμεθα, τῆσδε σῴσουσαν πόλιν. 790

ΕΠΩ-

Et occidam *eum*, qui venit everſurus meam patriam.
Et nuptias Antigonæ meæ ſororis, & filii tui
Hæmonis, ſi quid ego fortunâ fruſtratus fuero,
Tibi oportet curæ eſſe: ſponſionémque firmam,
De quâ antè convenit, nunc facio in exitu meo.
Es frater matris meæ, quid multis verbis opus eſt?
Nutrias eam dignè, & meâ & tuâ causâ.
Pater verò ſuæ ipſe ſtultitiæ fert præmium,
Excæcans ſe, non valdè eum laudo:
Et nos diris *ſuis* fortè occidet.
Unum omiſimus, ſi quod oraculum
Tireſias vates nobis dicere poſſet,
Id ab eo exquirere. Ego verò filium tuum
Menœceum, qui nomen idem habet patris tui,
Mittam ut accerſat huc Tireſiam, ô Creon:
Tecum enim lubens in colloquium veniet.
Ego enim artem divinandi vituperavi
Jam coram ipſo, ita ut mihi ſuccenſeat.
Urbi verò & tibi hæc mando, ô Creon,
Si ego vicero, cadaver Polynicis
Ne unquam ſepeliri patiaris in hac terrâ Thebanâ:
Sed ut moriatur, qui id ſepeliêrit, etiamſi ſit aliquis amicus.
Tibi quidem hæc dico. Sed miniſtris meis dico,
Efferte arma, ferreáque indumenta,
Ut in pugnam propoſitam belli
Irruamus jam cum ultione victrice;
Et Prudentiam, quæ eſt utiliſſima Dearum,
Oremus, ut ſervet hanc urbem.

EPO-

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ὦ πολύμοχθε Ἄρης, τί ποθ' αἵματι
Καὶ θανάτῳ κατέχῃ, βερμίοις παρὰ μούσαις ἑορταῖς
Οὐκ ὀπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὤρας,
Βόστρυχον ἀμπεδάσας λωτοῦ κατ' ὀνύματα μέλπῃ
Μοῦσαν, ἐν ᾇ χάρεντες χαροποιοί;
Ἀλλὰ σοὶ ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ὀπιπεύσας
Αἵματι Θήβας, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύει
Οὐδ' ἀπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις,
Ἄρματι κὰμ ψαλίοις πεδαβάμοσι μώνυχα πώλων,
Ἰαμιοῦ τ' ὀπὶ χθόνα βαίνων,
Ἱππείαισι δοάζεις, Ἀργείους ὀπιπεύσας
Σπαρτῶν χθόνα ἀσπιδοφέρμονα,
Θίασον ἔνοπλον, ἀντίπαλον κατὰ
Λαΐνα τείχεα χαλκῷ κθομήσας.
Ἦ δεινά τις Ἔρις θεὸς, ἃ τάδε
Μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσι,
Λαβδακίδαις πολυμόχθοισιν.

Ἀντιστροφή.

Ὦ ζαθέων πεπάλων πολυθρόνατον νάπος, Ἀρτέμιδος χρονόζοφον ὄμμα Κιθαιρών
Μήποτε τ' θανάτῳ προτενέντα λόχευμ' Ἰοκάστᾳ
Ὤφελες Οἰδίποδα θρέψαι βρέφος ἔκβολον οἴκων
Χρυσοδέτοις περόναις ὀπίσαμον·
Μηδὲ τὸ παρθένιον πέρον, ἄρειον πέρας ἐλθεῖν
Πένθεα γαίας, Σφιγγὸς, ἀμυσοχάταισι σὺν ᾠδαῖς
Ἃ ποτε Καδμογλῶν, πεδαβάμοσιν ἐν χηλαῖσι

Τείχε

EPODICA.

Strophe.

O ærumnoſe Mars, quare ſanguine,
Et morte delectaris, à Bacchi feſtis diſſone, *ac aliene?*
Cur non inter pulchrichoras coronas puellæ vi-[ro maturæ,
Cincinnum pandens, tibiæ per flatus ſuaviter canis
Carmen *aliquod*, in quo *ſint* gratiæ lætificæ? 795
Sed cum armatis, exercitum Argivorum incitans
Cum ſanguine, contra Thebas, ſaltationem in-[tus tripudias,
concinnam præſilis? Neque cum thyrſigero, cervinis pellibus indu-
ed curribus (& fræ nis) quadrijugis ununguluin equum
Ismeni ad flumina vadens 800
Equitationibus incitas, Argivos inſpirans
Et ſatorum genus ſcutiferum,
Chorum armatum, adverſarium ad
Lapidea mœnia ferro ornans, i. e. *cingens.*
Certè atrox quædam eſt dea Diſcordia, quæ hæc
Excogitavit mala regibus terræ hujus, 806
Labdacidis miſeris.

Antiſtrophe.

O admirandarum frondium, & abundantiſſimū fe-[mo,
ris nemus, Dianæ nivoſe ocule Cithæron,
Nunquam morti deſtinatum filium Jocaſtæ 810
Debueras Oedipum alere infantem ejectum do-
aureis fibulis inſignem: Neque virgineum alatum, montanum monſtrum
venire *debuerat*, [carminibus;
Luctus terræ, Sphingis, maximè inconcinnis cum
Quæ quondam Cadmi, quadrupedibus ungulis,

Τείχεσι χειμπτομβύα, φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον
Γένναν, ἄν ὁ κῦ χθονὸς Ἀΐδης
Καδμείοις ὄπιπτεμπε.
Δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα θυλεῖ παρ'
Οἰδίποδ Θ. κῦ δώματα κῆ πόλιν.
" Οὐ γὰρ ὅ μὴ καλὸν, ἤ ποτ' ἔφυ καλὸν,
" Οὐδ' οἱ μὴ νομιμοί ποτε παῖδες,
" Ματρὶ λόχευμα, μίασμα ὃ παιδός.
Ἡ ὃ Ζωΐμην εἰς λέχ Θ. ἦλθεν.

Ἐπῳδός.

Ἔτικες, ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε,
Βάρβαρον ὡς ἀϊηδὰν ἐδάϊω, ἐδάϊω ποτ' ἐν οἴ
Τὰν ἀπὸ σπερμᾶς φοινοκλόφοιο δρακοντ
Γέννᾳ ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδ Θ.
Ἀρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους
Ἦλυθον ἐρανίδαι. φόρμιγί τε τείχεα Θήβας,
Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο, πύργ Θ. ἀνέ
Διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον
Δίρκας, χλοερωτρόφον ἃ πεδίον
Περόπαρ Ἰσμηνῶ καταδύει.
Ἰὼ δ', ἃ κεραόεσσα σπερμάτων,
Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο.
Μυρίαδας δ' ἀγαθῶν
Ἔπεφας ἔπεφας μεταμειβομένα,
Πόλις ἄδ' ἐπ' ἄκροις
Ἔσακ' ἀρηΐοις σεφάνοισιν.

Ἰαμβοί.

Τει. Ἦγε πάρειθε, θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ
Ὀφθαλμὸς εἶ σύ, ταυβάταισιν ἄγαν ὡς,

Mœnibus appropinquans, tulit ætheris in inacceſſum lumen,
Prolem: quam *ſphingem* infernus Deus
Cadmeis immiſit.
Infelix verò lis alia oritur *inter* filios
Oedipi in ædibus & Urbe.
Quod enim honeſtum non eſt, nunquam fiet honeſtum,
Neque illegitimi unquam liberi, [*runt*:
Matris partus, piaculum patris, *honeſti cenſeri pote-*
Hæc enim conſanguineum in lectum venit.

Epodus.

Genuiſti, ô terra *Thebana*, genuiſti quondam,
Barbaram ut famam audivi, audivi quondam in ædibus,
A feris nutrito, rubram habente criſtam dracone *ortum* [mum decus.
Genus ex dentibus natum, Thebis pulcherri-
Harmoniæ verò olim ad nuptias [barum,
Venerunt cœleſtes dii. Citharâque mœnia The-
Amphioniâque à lyrâ, turris ſurrexit
Geminorum fluminum, vadum circa medium
Dirces, virides herbas alentem quæ campum
Ante Iſmenum rigat.
Ióque cornigera avia,
Cadmeorum reges genuit.
Innumeráque bona
Alia aliis permutans,
Urbs hæc in ſummis
Stetit martiis ornamentis.

Iambi.

Ducito ulteriùs, ô filia (quia cæco pedi
Tu es oculus, ſicut ſtella nautis)

Δεῦρ' εἰς τὸ λοιπὸν πέδον ἴχνος πιθεῖσ' ἐμοῖ
Περβαινε, μὴ σφαλοῦμαι· ἀσθενὴς πατήρ.
Κλήρυς τέ μοι φύλαυξ πρὸς δεξιᾷ χερί,
Οὓς ἔλαβον οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθών,
Θακήσιον ἐν ἕδρασιν, ἃ μάντις ὀμμάτων.
Τέκνον Μενοικεύ, παῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι,
Πόσον τις ἢ πλοῦτος ἄστεως ὀδὸς
Πρὸς πατέρα τὸν σόν, ὡς ἐμὴν καμὼν χάριν
Πυκνοῖσι βαίνων ἤλυσιν μόλις πέδῳ.
Κρέ. Θαρσῶ πέλας γάρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς
Ἐξωρμίσω σὸν ποδα· λαβοῦ δ' αὐτοῦ, τέκνον·
" Ὡς πᾶσ' ἀπῆν, πῶς τε πρεσβύτης, φιλεῖ
" Χειρὸς δυσφορίας ἀναμφίβολα κυφίσματα.
Τει. Ἴεν, πάρεσμεν· τί με καλεῖς ἀνδρῶν, Κρέον;
Κρέ. Οὔπω λελῆσμαι· ἀλλὰ σύλλεξαι φρένα,
Καὶ πρόσμ' ἄθρησον, κἀπὸ σκόλυμνων ὁδοῦ.
Τει. Κόπῳ πάρειμι γῆς Ἐρεχθειδῶν ἄπο
Δεῦρ' ἐκπομπεύσας τ' ἀπόρθητον ἡμέρας.
Κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορός,
Οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔσπευσ' ἐγώ,
Καὶ τοῦδε χρυσῶν στέφανον, ὡς ὁρᾷς, ἔχω,
Λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.
Κρέ. Οἰωνὸν ἐσθλὸν μῶν καλλίνικα σὰ στέφη·
Ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σύ,
Δορὸς Δημαίδων, καὶ μέγας θόρυβος ἀγών.
Βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κἀκπεπόμφασιν ὁπλίτας
Ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα·
Ἐμοὶ δ' ἐπέσκηψ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα
Τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν.
Τει. Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλήσας στόμα,

Χρη-

Huc in planum ſolum veſtigium ponens meum,
Præcedito, ne impingamus: imbecillis eſt pater
Serva mihi tabellas ſortiū virginea manu, [tuus.
Quas accepi ſervans auguria avium,
In ſacris ſedibus, ubi vaticinor.
O fili Menœceu, nate Creontis, dic mihi,
Quàm longa eſt reliqua urbis via,
Ad tuum patrem? quia genu meum defatigatum eſt:
Crebrum enim incedens greſſum, ægrè conficio *longum iter.* [cos tuos
Cre. Confide; prope enim ades, ô Tireſia; ad amiApplicaſti pedem tuum: teneas eum, fili:
" *Nam* ut omnis currus, & pes ſenis, ſolet
" Manûs externæ expectare levamina.
Tir. Sit ita, adſumus: quid vocas me tam celeriter, Creon?
Cre. Nondum obliti ſumus; ſed collige robur,
Et ſpiritum collige ejiciens anhelationem, quam contraxiſti in via.
Tir. Magno labore adſum ab Athenienſibus,
Huc deductus ſuperiori die.
Nam & illic quoddā erat bellū contra Eumolpū,
Cujus glorioſos victores ego Athenienſes feci;
Et hanc auream coronam, quam vides, habeo,
Accipiens primitias ſpoliorum hoſtilium.
Cre. Duco eſſe bonū ſignū victricem tuā coronam:
In magnâ enim procellâ poſiti ſumus, ſicut ſcis,
Belli Græcorum; & magnum certamen eſt The-
Rex quidem abiit ornatus armis [bis.
Jam ad pugnam Eteocles Argivam:
Et mihi mandavit, ut audiam ex te,
Quid facientes, maximè ſervemus urbem.
Tir. Eteoclis quidem causâ clauſo ore

Reti-

Χρησμὸς ἐπέρρν· σοὶ δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
Λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον,
Ἐξ ὧν τεκνώθη Λαΐῳ βίᾳ θεῶν,
Πόσιν τ' ἔφυσε ματρὶ μέλεον Οἰδίπουν.
Αἵ θ' αἱματωπαὶ δεργμάτων ἀλαφθοραὶ
Θεῶν Σοφισμα, κἀπίθηξις Ἑλλάδι,
Ἃ ζυγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χεόνῳ
Χρῄζοντες, ὡς δὴ θεὸς ὑπεκδεδεγμένοι,
Ἥμαρτον ἀμαθῶς. ἔστι γὰρ γέρας πατρὶ,
Οὔτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα δυσνχῆ
Ἐξηγείωρ· ὃν δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
Δειναὶς, νοσῶν τε, κἀ πρὸς ἠτιμασμένῳ.
Ἃ δ' γὼ τί δρῶν, ὁπόσα δ' ὃ λέγων ἔπη,
Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου;
Ἑγὼ μὲν οὐδαμῶς αὐτόχρ αὐτοῖς, Κρέον.
Πολλοὶ δὲ γενεᾷ πρὸ γενεᾶς πεπωκότες,
Ἀργεῖα κἀ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
Πικρὰς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
Σύ τ', ὦ πάλαινα ζυγκατασκάπτη πόλις,
Εἰ μὴ λόγοισι τοῖς ἐμοῖς τις πείσεται.
Ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τὸν Οἰδίπου
Μηδένα πολίτων, μήθ' ἅναχτ' ἔθ' ἡδονὰς,
Ὡς δαιμονῶντας κἀναπεφόντας πόλιν.
" Ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν δόξει πάλαι τοῦ,
Μί' ἔστιν ἄλλη μηχανὴ Σωτηρίας.
Ἀλλ', ἃ μὲν εἰπεῖν ὔτ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς,
" Πικρόν τε τοῖσι τὼν τύχων κεκτημένοις,
" Πόλει σωθῆναι φάρμακον Σωτηρίας,
Ἄπειμι, χαίρετ'. εἰς γὰρ ὢν, πολλῶν μέτα
Τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;

Κρ

Reticerem oracula: tibi verò quandoquidem
vis audire, [Creon,
Dicam. Laborat enim hæc terra jam pridem, ô
Ex quo Laius ſuſcepit liberos invitis diis,
Et genuit maritum matri miſerum Oedipum.
Illæque cruentæ oculorum lacerationes [ciæ;
Deorum *ſunt* documentum, & exemplum Græ-
Quæ occultare filii Oedipi longo tempore
Volentes, tanquam effugituri Deos,
Erraverunt ſtultè: neque enim honorem patri,
Neq; liberum exitum dantes, hominem miſerum
Irritaverunt: edidit enim in eos imprecationes
Diras, languenſq;, & præterea ignominia affectus.
Propter quæ ego quid non faciens, quidve non
dicens,
Veni in odium filiorum Oedipi?
Propè autem adeſt mors ipſorum manibus ventura ipſis, ô Creon.
Multi verò mortui juxta mortuos lapſi,
Argiva & Thebana miſcentes tela,
Acerbum dabunt luctum terræ Thebanæ.
Tu verò, ô miſera urbs, ſimul everteris,
Niſi ſermonibus meis aliquis obtemperaverit.
Nam illud quidem primum erat, ex filiis Oedipi
Neminem civem, neq; regem *debere* eſſe terræ:
Quòd malis agitentur geniis, & everſuri ſunt
urbem.
Poſtquam autem malum potentius fuit bono,
Una reſtat alia ratio ſalutis:
Sed (non enim eſt mihi tutum hoc dicere,
Acerbumque eſt hanc fortunam habentibus,
Urbi exhibere pharmacum ſalutis)
Abeo, valete. Unus enim cum multis,
Quod futurum eſt, ſi oportet, patiar: quid enim
patiar? *Cre.*

Κρέ. Ἐπίσχες αὐτῦ, πρόσβυ. Τ. Μὴ πλαμβάνε.
Κρέ. Μῶνον· τί φεύγεις; Τ. Ἡ τύχη σ', ἀλλ' ἐκ ἐγώ.
Κρέ. Φράσον πολίταις κ) πόλει Σωτηρίαν.
Τει. Βάλε σὺ μᾶλλον τοι, κἀγὼ βαλήσομαι λόγα.
Κρέ. Καὶ πῶς παρέξω γαῖαν ἣ σώσω θέλω;
Τει. Θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα, κ) ἀσφαλῶς ἔχεις;
Κρέ. Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;
Τει. Κλύοις ἂν ἤδη τῆσδ' ἐμῆς διασωτηρίας.
Πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,
Πῦ 'στὶν Μενοικεύς, ὃς με δεῦρ' ἐπήγαγε;
Κρέ. Ὅδ' ἐν μακρᾷ πάρεσι, πλησίον δέ σου.
Τει. Ἀπελθέτω νεῶ διασφάτων ἐμῶν ἑκάς.
Κρέ. Ἐμοὶ πεφυκὼς παῖς, ἃ δεῖ, σιγήσεται.
Τει. Βάλε περίβολα δῆτά σοι τοῦτο φράσω;
Κρέ. Κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τ' Σωτηρίας.
Τει. Ἄκουε δὴ νεῶ διασφάτων ἐμῶν ὀδόν,
Ἃ σῴζοντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.
Σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάσας
Σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τ' τυχὼν αὐτὸς καλεῖς.
Κρέ. Τί φῄς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
Τει. Ἃ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.
Κρέ. Ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά.
Τει. Σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα κ) σωτήρια.
Κρέ. Οὐκ ἔκλυον, σὺ δ' ἤκουσα, χαιρέτω πόλις.
Τει. Ἀνὴρ ὅδ' ἐκ ἔτ' αὖθις, ἐκβολὴ πάλιν.
Κρέ. Χαίρων ἴθ'· ἐγὼ σῶν με δεῖ διασωτηρίων.
Τει. Ἀπόλωλεν ἢ ἁλήσῃ, ἐπεὶ σὺ δυσχερεῖς;
Κρέ. Ὦ πρὸς σὲ γονάτων, κ) γενείου τοιχός.
Τει. Τί προσπίπτεις με; δυσφύλακτ' αἰτῇ κακά.
Κρέ. Σίγα· πολίταις τόσδε μὴ λέξῃς λόγους.

Τει

Expecta hîc, ſenex. *Tir.* Ne me prehendas [ego.
Mane: quid fugis? *Tir.* Fortuna te *fugit*, non
Dicito ſalutem civibus & urbi.
Tu *modò* quidem vis: ſed mox non voles.
Quomodo verò non volo ſervare terrā patriā?
Vis demum audire, & *rem ſcire* ſtudes?
Ad quid enim aliud *audiendum* me *majorem* promptitudinem oportet habere?
Audies igitur jam mea oracula:
Sed prius hoc certo cognoſcere volo,
Ubi nam ſit Menœceus, qui me huc adduxit.
Ille non procul abeſt; propè verò te aſtat.
Abeat nunc procul à meis oraculis.
Filius ex me natus tacebit, quæ oportebit.
Vis igitur, ut eo præſente tibi hoc dicam?
Audiens enim voluptatē capiet ex re tā ſalutari.
Audi igitur nunc oraculorum meorum viam,
Quæ facientes ſervabitis Cadmeorum urbem:
Mactari à te Menœcea hunc oportet pro patriâ,
Filium tuum: quandoquidem hanc fortunam ipſe accerſis.
Quid ais? cujuſmodi ſermonem hunc dixiſti, ô Senex?
Ut res ferunt; & hæc oportet te facere.
O quam multa mala parvo tempore dixiſti!
Tibi quidem, ſed patriæ magna & ſalutaria.
Non percepi, non intellexi, valeat urbs.
Vir iſte non amplius idem *eſt*: *ſed* ſententiam retractat iterum. [culis.
Lætus abi: nihil enim opus eſt mihi tuis ora-
Num veritas *ideo* periit, quia tu infelix es?
Oro te per genua & per venerandam caniciem.
Quare mihi ſupplicas? inevitabilia poſtulas
Tace; ne dicas civibus hunc ſermonē. [mala.

Τει. Ἀδικεῖν κελεύεις μ'; ἃ σιωπήσαιμ' ἄν.
Κρέ. Τί δή με δρᾶσας; παῖδά μου κατακτανεῖν
Τει. Ἄλλοις μελήσῃ ταῦτ', ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.
Κρέ. Ἐκ δ' ἐμοῦ τόδ' ἦλθε κἀμὲ τέκνῳ κακόν;
Τει. Ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κἀπὸ σοῦ ἄρχῃ λέγων.
Δεῖ τόνδε θαλάμοις, ὃν δράκων ὁ γηγενὴς
Ἐφύετο, Δίρκης ναμάτων ὕπισθ',
Σφαγῆτα, φόνιον αἷμα γῆ δῦναι χοάς,
Κάδμου παλαιὸν Ἄρεος ἐκ μιάσματος,
Ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον.
Καὶ ζῶντα δρῶντες, σύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρη
Χθονὸς δ' ἀντὶ καρποῦ καρπὸν, ἀντὶ δ' αἵματος
Αἷμ' ἣν λάβῃ βέλτιον, ἔξετ' ἀσφαλῆ
Γῆν, ἣ πιθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα σάκος
Σπαρτὸν ἀνῆκεν. ἐκ γὰρ ὧν δεῖ θανεῖν
Τοὺς, ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.
Σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτοῦ γένους,
Ἀκέραιος, ἔκ τε μαλερὸς, ἀρσένων τ' ἄπο,
Οἱ σοί τε παῖδες. Αἵματος μὲν ὧν γάμοι
Σφαγὰς ἀπείργασ', ἃ γὰρ ὄξιν ἦνδε.
Κεἰ μὴ γὸν εὐνῆς ἧψατ', ἀλλ' ἔχθ' λέχος.
Οὕτος ὁ πόλος τῆσδ' ἀνειμένος πολύ,
Θανὼν, πατρῴαν γαῖαν ἐσώσειν ἄν.
Πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόσον, Ἀργείοισί τε
Θήσῃ, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν,
Κλεινὰς τε Θήβας. τοῖν δ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν
Τὸν ἕτερον· ἢ γὸν παῖδα σώσεις, ἢ πόλιν.
Τἀμὰ μὲν παρ' ἡμῖν, πάντ' ἔχεις. ἦ δ', τέκνον,
" Πρὸς οἶκον. Ὅς τις δ' ἐμπύρῳ χεῖρ' τέκνῳ,
" Μάτην· ἢν μὲν γὸν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,

" Πικ

r. Jubes me injusta facere? non tacebo. [lium?
e. Quid igitur facies mihi? occides meum fi-
r. Aliis hoc curæ erit; ego verò dicam.
e. Unde verò hoc malum venit mihi & filio?
r. Rectè me interrogas, & in certamen venis verborum.
Oportet istum in ipso specu, ubi draco terrigena
Fuit custos fontis Dirces,
Mactatum, dare letalem sanguinem inferias terræ,
Propter veterem iram Martis contra Cadmum,
Qui terrigenæ draconis ulciscitur cædem. [tē.
Et hæc facientes habebitis vobis Auxiliatorē Mar-
Terra verò pro fructu fructum, & pro sanguine
Sanguinē si acceperit humanū, habebitis propitiā
Terram, quæ quondam vobis auro-galeatam spicam [genere
Satorum edidit: oportet enim mori aliquem ex
Hoc, qui natus sit filius ex maxilla draconis.
Tu verò hic nobis reliquus es ex satorum genere,
Integer & ex matre, & ex maribus, *i.e. patre*,
Tuique liberi. Hæmonis at quidem nuptiæ
Cædem *ipsius* prohibent: non enim est cœlebs:
Quamvis enim non attigerit lectum, tamen habet
Iste verò juvenis huic donatus urbi, [lectum.
Si moriatur, patriam terram servabit.
Acerbum verò reditum Adrasto, cæterísq; Argi-
Faciet, triste fatum oculis objiciens, [vis
Et inclytas *faciet* Thebas. ex duabus igitur sortibus elige
Alteram; aut enim filium serva, aut urbem.
Quæ igitur à nobis *dici poterant*, omnia habes:
Quamobrem me duc, filia,
Ad domum. Quicunq; enim utitur divinandi arte,
Stultus est. Etenim si fortè dixerit inimica,

" Πικρὸς καθέστηχ', οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ.
" Ψόφον δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων,
" Ἀδικεῖ τὰ τῆς θεῶν. Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
" Χρὴ θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.
Χο. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον φάσας;
Καὶ μοὶ γὰρ οὐκ ἤπιον ἐκπλήξεις πάρα.
Κρέ. Τί δ' ἄν τις εἴποι; δῆλον οὐγὼ ἐμοὶ λόγῳ.
Ἐγὼ γὰρ ἔφυτ' εἰς τόδ' εἶμι ζυμφορᾶς,
Ὥστε σφαγέντα παῖδα πρεσβεῦναι πόλει.
" Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος.
" Οὐδ' ἂν τὸ αὐτὸ παῖδά τις δοὶν κλαυσεῖν.
" Μή μ' ὀνόσητε τὰμά τις κλέινων τέκνα.
Αὐτὸς δ', ἐν ὥρᾳ γὰρ ἴσαμεν βίῳ,
Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρὶς ὡς ἐκλυτήριον.
Ἀλλ' ἔα, τέκνον, πρὸς μαθεῖν πᾶσαν πόλιν
Ἀκόλας ἐάσας μάντεων θεσπίσμασι,
Φεῦγ' ὡς τάχιστα· δ' ἀπάλλαγεὶς χθονός.
Λέξει γὰρ ἀρχαῖς κἀγορεύσεις παῖδε
Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, κἀλοχαγέτας μόλων.
Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔξι σοι σωτηρία·
Ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, καὶ πᾶσα γῆ.
Με. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν, τίνα ξένων
Κρέ. Ὅπου χθονὸς τὸ δ' ἐκποδὼν μάλις' ἔσῃ.
Με. Οὐκοῦν σε φεύζειν εἰκός· ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.
Κρέ. Δελφοὺς πρὸς ἄστυ φεῦγε. Μ. Ποῖ με χρὴ μολεῖν
Κρέ. Αἰτωλίδ' εἰς γῆν. Μ. Ἐκ τῶνδε, τοὶ πρὸς
Κρέ. Θεσπρωτῶν ἔδας. Μ. Σεμνὰ Δωδώνης βάθρα
Κρέ. Ἔγνως. Μ. Τί δῆτ' ἔρυμά μοι γενήσεται;
Κρέ. Πόμπιμος ὁ δαίμων. Μ. Χρημάτων δ' ὅπ
πορος;

K

Acerbus eſt iis, quibus vaticinatur: [ſulentium,
Dicens verò falſa propter commiſerationem con-
Violat deorū jura. Solū Phœbū hominibus
Oportebat vaticinari, qui neminem timet.
Cho. Creon, quid taces, remittens voce non ſonantē?
Etenim mihi non minùs *quam tibi* ſtupor adeſt.
Cre. Quid enim dicat aliquis? manifeſta eſt hæc
mihi oratio.
Ego enim nunquam eò veniam calamitatis,
Ut cæſum filium proponam civitati.
Omnibus enim hominibus eſt amans liberorum
vita; [terficiendum.
Neque aliquis ſuum ipſius filium dederit ad in-
Ne laudet me quiſquam, occidens meos liberos.
Ipſe verò (ſum enim in maturâ vitâ)
Paratus ſum mori, patriæ piaculum.
Verum age, fili, priuſquam reſciſcat tota civitas,
Miſſis immoderatis oraculis vatum,
Fuge quàm celerrimè cedens ex hoc agro.
Dicet enim principibus, & ducibus hæc,
Vadens ad ſeptem portas, & ad duces.
Et ſi anteverterimus, ſervaberis:
Si verò cunctatus fueris, perimus, occidêris.
Me. Quò fugiam igitur, ad quam civitatem? ad
quem hoſpitem?
Cre. Ubi quàm longiſſimè ab hâc terrâ abſis.
Me. Ergo te dicere convenit, *quoniam ſim abiturus*,
me verò imperata facere. [oportet ire?
Cre. Fugito in Delphos tranſiens. *M.* Quonam me
Cre. In terrā Ætolorū. *M.* Ex illâ verò quò fugiā?
Cre. Ad ſolum Theſprotorum. *M.* Religioſam-ne
ſedem Dodonæ?
Cre. Scis. *M.* Quod verò tutamen mihi erit?
Cre. Deus te comitabitur. *M.* Unde verò erit co-
pia pecuniæ?

Cre.

Κρέ. Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. Μ. Εὖ λέγεις, πάτ
Κρέ. Χώρει νυν. Μ. Ὡς σὺ πρὸς κασιγνήτω μολ
Ἧς πρῶτα μὲν ἔλιπον, Ἰοκάστην λέγω,
Ματρὸς στερηθεὶς, ὀρφανός τ' ἀπόζυγείς,
Προσηορήσων ἦλθον ἐς σώσων πόλιν.
Κρέ. Ἀλλ' εἶα χώρει· μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.
Με. Γυναῖκες, ὡς ἓν πατρὸς ὄξειλον φόβον,
Κλέψας λογισιν, ὥς τ' ἂ βούλομαι τυχεῖν.
Ὅς μ' ἐκκομίζει πόλιν ἀπὸ στερῶν τύχης,
Καὶ δειλίᾳ δίδωσι. Καὶ ξυγγνώσεταί μοι
Γέροντι, τὸμὸν δ' ἐγὼ ξυγγνώμην ἔχω,
Πεφόβημαι γενέσθαι πατροκτόν, ἤ μ' ἐγείνατο.
Ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι, κἀσώσω πόλιν.
Ψυχὴν ὃ δώσω πᾶσδε θανεῖν θανόντος.
" Αἰσχρὸν γὰρ, εἰ μὴ θεσφάτων ἐλεύθεροι,
" Κἀκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι,
" Σπάντες παρ' ἀσπίδ' ἐκ ὀκνήσουσι θανεῖν,
" Πύργων πάρεδρα μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·
" Ἐγὼ ὃ πατέρα κἀσίγνητον πρόδους,
" Πόλιν τ' ἐμαυτῦ, δειλὸς ὡς, ἔξω θανὼν
" Ἄπειμι· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
Μὰ τ' μετ' ἄστεων Ζῆν', Ἄρεα τε φοίνιον,
Ὃς τὸν ἀσπιλήτην ἐκ χθονὸς ποτὲ
Σπαρτὸν, ἀνακτας πᾶσδε γῆς ἱδρύσατο.
Ἀλλ' εἶμι· κἀς ὄξ ἐπάλξεων ἄκρων
Σφάξας ἐμαυτὸν σπονὴν ἐς μελαμβαθῆ
Δράκοντ', ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο,
Ἐλευθερώσω γαῖαν· εἰρηται λόγος.
Σπείχω ὃ, θανάτου δῶρον ἐκ ἀσχρὸν πόλει
Δώσων, νόσου ὃ πρώτ' ἀπωγάξω χθόνα.

" E

e. Ego mittam aurum. *M.* Benè dicis, pater.
e. Vade igitur. *M.* Vadens ad tuam ſororem,
Cujus primùm ubera traxi, Jocaſten dico,
Cùm eſſem privatus matre, & avulſus ab eâ orphanus,
Tanquam ſalutaturus vado, & urbem ſervaturus.
e. Sed age, abi ; ne ſis impedimentum tibi.
e. O mulieres, quàm benè patri exemi metum,
Decipiens eum verbis, ut conſequerer, quæ volo:
Qui ablegat me privans urbem *Bonâ* Fortunâ,
Et ignaviæ proſtituit. Sed ignoſcendum eſt
Seni : quod ad me attinet non meretur veniam,
Proditorem eſſe patriæ, quæ me genuit.
Ut igitur ſciatis, vadam & ſervabo urbem,
Animámq; dabo, ut moriatur pro hac terrâ.
Turpe enim *eſt*, (ſi *qui* liberi ab oraculis,
Et non impulſi neceſſitate divinitus,
Stantes ad clypeos, non detrectent mori,
Pugnantes pro patriâ ante turres)
Ego verò patrem & fratrem prodens,
Et urbem meam, tanquam timidus, ex terrâ
Diſcedam : ubicunque enim vixero, videbor ignavus.
Non per Jovem, qui eſt in aſtris, & Martem cædium autorem,
Qui exortos è terrâ olim
Sp[illegible]os, reges hujus terræ conſtituit.
Sed abibo ; & ſtans in murorum pinnis ſummis
Interficiens me ipſum ad atrum ſpecum
Draconis, ubi vates dixit,
Liberabo terram : dicta eſt ſententia.
Vado autem, donum mortis non turpe urbi
Daturus, liberabo autem patriam ab hoc malo.

" Εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ, τι δυνατόν τις
" Χρηστὸν διέλθοι, τοῦτο κεἰς κοινὸν φέροι
" Παλείδι, καὶ μὴ ἂν αἱ πόλεις ἐλαττόνων
" Πειρῶμεναι, τοὐμπὸν εὐτυχεῖν ἄν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ἔβας, ἔβας, ὦ πέρσα, γᾶς λόχευμα
Νερτέρα τ' Ἐχίδνας,
Καδμείων ἁρπαγᾶ,
Πολύσωμε, πολυφόρβε,
Μιξοπάρθενε, δαΐων τέρας,
Φοίτᾳ πεζεῖς,
Χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις.
Διρκαίων ἃ ποτ' ἐκ τό-
πων νέας πεδαίρω-
σ' ἄλυρον ἀμφὶ μῶσαν,
Ὀλολυγὰν τ' Ἐλινωῖ
Ἔφερες ἔφερες ἄχεα παλείδι
Φόνια. Φονιᾶ ἐκ θεῶν,
Ὅς τάδ' ἦν ὁ τεράξας.
Ἰάλεμοι ὦ πατέρων,
Ἰάλεμοι ὦ παρθένων
Ἐξέναζον οἴκοις,
Ἰήϊον βοάν, βοάν,
Ἰήϊον μέλε, μέλε.
Ἄλλε ἄλλον ἐπωλόλυζε δαδοχαῖς ἀνὰ πόλιν.
Βρυλᾷ ὦ σπαραγμός,

Ἰαχᾷ

Si enim accipiens unuſquiſque quodcunq; poſſit
Bonum perſequatur, & hoc in commune conferat
Patriæ: civitates minora mala
Experientes, in poſterum beatæ eſſent.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Aſcendiſti, aſcendiſti, ô alata, terræ partus,
Infernæque Echidnæ, *i. e. viperæ,*
Cadmeorum ad raptum,
Multorum gemituum autor, multis perniciosa,
Mixta virgo, hoſtile monſtrum,
Furioſis alis,
Unguibúſque crudivoris:
Quæ quondam ex Dircæis locis adoleſcentes è ſolo attollens inconcinno cum carmine,
Et perniciosis furiis,
Attulisti, attuliſti dolores patriæ
Cruentos. Cruentus *profectò fuit ille* ex diis,
Quicunque hæc fecit.
Luctus autem matrum,
Luctus etiam virginum
Reſonabant *in* ædibus,
Lugubrem vocem, vocem,
Lugubre carmen, carmen.
Alius alium ſuper lugebat ſucceſſivè per urbem.
Tonitruo autem luctus,

Ἰαχᾷτ' ἦν ὄμμιθ',
Ὅπαντ πόλεως ἀφανίσφεν
Ἃ περῶσα πάρθενθ' ἁν' ἀνδρῶν.

Ἀντιστροφή.

Χρόνῳ δ' ἔβα παιδίαις ἀπροτλαῖσιν
Οἰδίπυς ὁ πλάμων
Θηβαίαν πάνδε γᾶν,
Τότ' ἀσμήθ', πάλιν δ' ἄχη.
Ματεὶ γὰ γάμυς δυσγάμυς ὁ πάλας,
Καλλίνικθ' ὢν
Αἰνιγμάτων, ζαυάπᾳ·
Μιαίνᾳ ϝὸ πόλιν.
Δι' αἱμάτων δ' ἀμείβᾳ
Μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα,
Καταβδυὰν ἀρχαῖσι
Τέκεα μέλεθ'. Ἀγάμεθ', ἀγάμεια,
Ὅς ὅπ' πάναλον οἶχε
Γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,
Κρέοντι μὰν λιπὼν γόους,
Τὰ δ' ἐπάπυργα κλεινὰ γᾶς
Κωκύτοις θήσων.
Γενοίμαθ' ὧδε ματέρες,
Γενοίμαθ' εὔτεκνοι, φίλαι,
Πᾶσαι, ἃ δράκοντος αἷμα λιθόβολον κατεργάσ
Καδμείαν μέριμναν
Ὥρμησας' ἐπ' ἔργον.
Ὅθεν ἐπέσυτο πάνδε γᾶν
Ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.

ΑΓΓ

Clamorique erat ſimilis,
Quoties *ex* urbe, ex hominum conſpectu abripuiſſet
Alata virgo aliquem virum.

Antiſtrophe.

Tandem verò venit Pythio miſſu
Oedipus miſer
Thebanam *in* hanc terram,
Tunc *populo* gratus, mox autem dolores *ſubſecuti ſunt.*
Cum matre enim nuptias infelices miſer,
Præclaram victoriam adeptus
Ænigmatum, contraxit:
Polluit autem urbem.
Per ſanguinem verò *cædéſque* verſat,
Execrandum in certamen
Conjiciens imprecationibus
Liberos *ſuos* miſer. Admiramur, admiramur *illum,*
Qui ad mortem abit
Solo pro patrio,
Creonti quidem relinquens luctus:
Sed ſeptem turribus munita clauſtra *hujus* agri
Præclarâ victoriâ inſignia redditurus.
Utinam autem ſic fiamus matres,
Utinam fiamus prole felices, ô amicæ,
O Pallas, quæ draconis ſanguinem ſaxis ſparſum confeciſti,
Cadmi ſollicitudinem
Impellens ad opus.
Unde invaſit hunc agrum
Rapinis dæmonum quædam noxa.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΧΟΡΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἰαμβοί.

Αγ. Ὦ Η', τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
Ἄνοιγε, σκπορδύετ' Ἰοκάστην δόμων
Ὡς μάλ' αὐδῆς· δζᾷ μακρῷ μ', ἀλλ' ὅμως
Ἔξελθ', ἄκουσον, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
Λήξασ' ὀδυρμῶν, πενθίμων τε δακρύων.
Ιοκ. Ὦ φίλτατ', ἤ πω ξυμφορᾶν ἥκεις φέρων,
Ἐποκλέους θανόντος, ἢ πατρὸς ἀσπίδα
Βέβηκας αἰεί, πολεμίων ἔργων βέλη;
Τί μοι πόθ' ἥκεις καινὸν ἀγγέλλων ἔπος;
Τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμηνέ μοι.
Αγ. Ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ', ὡς σ' ἀπαλλάξω φόβου.
Ιοκ. Τί δ', ἐπάπυργοι πῶς ἔχουσι βουλαί;
Αγ. Ἑστᾶσ' ἄραυσοι, κὐκ ἀνήρπασται πόλις.
Ιοκ. Ἦλθον ἢ πρὸς κίνδυνον Ἀργείων δορός;
Αγ. Ἀκμαίῳ γ' ἐπ' αὐτῷ· ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης
Κρείσσων κατέσχε τὸν Μυκηναίων δορός.
Ιοκ. Ἐν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι
Οἶσθ', ὡς μέλῃ μοι κἀγὼ τόδ', εἰ λθόντ' φάος.
Αγ. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.
Ιοκ. Εὐδαιμόνοιν· πῶς δ' Ἀργείων δόρυ
Πυλῶν ἀπεσχήσανθ' πυργοπρέμνοι;
Λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κλύειν σέθεν
Ἐλθοῦσα πέρᾱ, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
Αγ. Ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ἐπάρθανεν,

Πύρ-

NUNCIUS, JOCASTA, CHORUS, ANTIGONE.

Nun. ECHO, quis in portis ædium occurrit ?
Aperite, educite Jocaſten ex ædibus.
Eho rurſus : ſerò quidem, ſed tamen
Egredere, audi, ô inclyta uxor Oedipi,
Sedatis luctibus, & lugubribus lacrymis.
Joc. O amiciſſime, an venis ferens aliquam calamitatem
De mortuo Eteocle, cui ad clypeum
Adſtas ſemper, arcens tela hoſtium ?
Quodnam mihi veniſti novum nuncians nuncium ? [mihi.
Mortuuſne eſt ? an vivit filius meus ? indica
Nun. Vivit, ne metuas hoc, quia liberabo te à metu.
Joc. Quomodo verò ſe habent muri, ſeptem portis diſtincti ?
Nun. Stant inconcuſſi, nec capta eſt urbs.
Joc. Venerúntne verò ad periculum Argivæ pugnæ?
Nun. Ad ipſum articulum ventum eſt. Sed Mars Cadmæus
Superior evaſit Mycenæâ haſtâ.
Joc. Unum dic, per deos, ſi quid de Polynice
Scis, quia mihi & hoc curæ eſt, an videat lumen.
Nun. Vivit tibi par liberorum in hunc diem.
Joc. Sis beatus : quomodo verò Argivorum copias
A portis depuliſtis obſeſſi ?
Dicito, ut cæcum ſenem domum
Veniens oblectem, hâc terrâ ſervatâ.
Nun. Poſtquam filius Creontis (qui mortuus eſt pro patriâ)

Tur-

Πύργων ἐπ' ἄκρων ϛὰς, μελάνδετον ξίφος
Λαιμῷ διῆκε, πῆσδε γῆς ζωτήριον,
Λόχυς ἔνειμεν ἑπτὰ, κἀ λοχαγέτας
Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείᾳ δορὸς,
Σὸς παῖς· ἐφέδρυς δ' ἱππότας ἢ ἱππότας
Ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδιφόρους ἕπι,
Ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς
Ἀλκὴ· δι' ὀλίγυ περγάμων τ' ἀπ' ὀρθίων
Λόφασιν εἰσορῶμεν Ἀργείων ϛρατὸν
Θυμωδῆ ἐκλιπόντα. Καὶ τάφρυ πέλας
Δρόμῳ ξυνῆψεν ἄξυ Καδμείας χθονός.
Παγὰν ὃ κἀ Ζάλπηϛις ἐκελάδυν ὁμῶς
Ἐκεῖθεν, ἔκ τε τειχέων, ἡμῖν πάρα.
Καὶ πρῶτα μὴ πρόσσπγε Νηΐταις πύλαις
Λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφεγγότα,
Ὃ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαίου ἔκγονος,
Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
Ἐκβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντου κάρα
Χειρωθὲν Αἰτωλόν. εἰς ὃν Περιτίδας
Πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασιν
Ὁ μάντις Ἀμφιάρεως, ἃ Σημεῖ' ἔχων
Ὑβριστήν, ἀλλὰ Σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.
Ὠγύγια δ' εἰς πυλώματ' Ἱππομέδων ἄναξ
Ἔσχε, ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
Στικτοῖς πτερώμασιν ὄμμασιν δεδορκότα,
Τὰ μὲν σὺν ἄστρων ὀπτηλαῖσιν ὄμματα
Βλέποντα, τὰ δ' ὑπνοῦντα δυσόντων μέτα,
Ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν πάρα.
Ὁμηλικῶν δ' πάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεύς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδος,

Χαί-

Turribus in ſummis ſtans, nigro-manubrio-munitum-enſem
Per guttur tranſegit, huic piaculum agro,
Cohortes diſtribuit ſeptem, & cohortium duces
Ad ſeptem portas, cuſtodes Argivi exercitûs,
Tuus filius: adverſantes equites quidem ad equites
Ordinavit, & pedites ad pedites,
Ut laboranti *parti* murorum eſſet exercitûs *noſtri*
Defenſio prope: *Statim* autem arcibus ab arduis
Albis ſcutis *decorum* proſpicimus Argivûm exercitum [foſſam
Teumeſſum deſeruiſſe. Et *tandem veniens* prope
Curſu attigit urbem Cadmeæ terræ.
Pæan verò, & tubæ ſonuerunt ſimul
Inde, & de mœnibus, *nempe* à nobis.
Et primum quidem adduxit ad Neitas portas
Cohortem crebris clypeis horrentem
Parthenopæus filius venatricis,
Tenens domeſticum ſignum in medio clypeo
Atalantam arcu procul jaculante aprum
Ætolum conficientem. Ad Prœtidem verò
Portam vadebat, victimas habens in curru
Vates Amphiaraus, non habens ſigna [tia arma.
Significantia arrogantiā, ſed modeſtè ſignis caren-
Ad portam verò Ogygiam Hippomedon rex
Conſtitit, habens ſignum in medio clypeo,
Variis Argum oculis cernentem,
Alios quidem cum aſtrorum ortu oculos *habentem*
Cernentes, alios verò occluſos cum *aſtris* occidentibus,
Ut poſtea ipſo mortuo videre licebat.
Ad portam verò Homoloida tenebat locum ſuum
Tydeus, habens in clypeo pellem leonis,

Setis

Χαίτῃ πεφεικὸς δεξιᾷ ϑ' λαμπάδα
Τίζὼν Περμησσὸς ἔφερεν, ὡς φρήσων πόλιν.
Ὁ σὸς ϑ' Κρισαίαισι Πολιωείκης πύλαις
Ἄρλω φερομῆγε. Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι
Ἔπίσημα πῶλοι δερμάδες ἐσκίρτων φόβῳ,
Εὖ πῶς τροφιγξιν ἔνδοθεν κυκλώμασι
Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσϑαι δοκεῖν.
Ὁ δ' ὧδε ἔλασον Ἄρες. εἰς μάχην φερομένῳ
Καπανεὺς, φερομῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτρας πύ-
λας.
Σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδ' Ὦ. τύποις ἐπῶν
Γίγας, ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλλυ πόλιν
Φέρων, μαχλοῖσιν ἐξαναστάσας βίᾳ,
Ὑπόνοιαν ἡμῖν, οἷα πείσεται πόλις.
Ταῖς δ' Ἑβδόμαις Ἄδρας Ὦ. ἐν πύλαισιν ἦν,
Ἑκατὸν ἐλίδναις ἀσπίδ' ὀπλισμῶν γεφῇ
Ὕδρας, ἔχων λαοῖσιν ἐν βεαχίοσιν
Ἀργεῖον αὔχημ'· ἐκ ϑ' πιτνέων μέσων
Δεάκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις.
Παρλῶ δ' ἑκάστῳ τῷδέ μοι ϑεάματα,
Ξυνϑημα παφέροντι ποιμένσιν λόχων.
Καὶ φερῶτα μὴν τόξοισι χὴ μεσαγκύλοις
Ἐμβραμεῖσϑαι. σφενδόναις ϑ' ἑκαβόλοις,
Πετρῶν τ' ἀραγμοῖς. ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ
Ἐκλαγξε Τυδεὺς, χὴ σὸς ἐξαίφνης γόνῳ,
Ὦ τέκνα Δρυαντος, φεῦγε κατεξάνδαν βολαῖς,
Τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
Γυμνῆτες ἱππεῖς, ἁρμάτων τ' ὄπισϑεν;
Ἠχῆς δ' ὅπως ἤκουσε, ἀρχὸς ἦτις ἦν.
Πολλοὶ δ' ἔπιπτον κρᾶτας αἱματόμμοι.

Ἡμῶ

Setis horrentem; dexterâ verò facem
Qualem gigas Prometheus ferebat, incensurus urbem.
Ad Crenæam verò portam filius tuus Polynices
Duxit copias. Potniades verò in clypeo
Insigne equæ pernices saltabant præ metu,
Scitè in gyrum intus circumactæ
Ad ipsum clypei manubrium, ut furere viderentur.
Non minus verò Marte in pugnâ audax
Capaneus adduxit copias ad portam Electram.
Ferreis verò in clypeo figuris signum erat,
Gigas è terrâ natus, in humeris totam urbem
Sustinens, vectibus convulsam violenter:
Ut esset signum nobis, qualia passura esset urbs.
Adrastus verò erat in *Hebdomis* portis,
Centum viperas habentem clypeum implens pi-
Hydræ: habens in lævo brachio [cturâ
Argivum arrogantiæ signum; ex mœnibus verò mediis
Dracones efferebant pueros Thebanos maxillis.
Fui autem spectator horum omnium
Tesseram ferens ducibus ordinum.
Et primò quidem arcubus & sagittis
Pugnabamus, & fundis longè ferientibus,
Saxorúmque fragore, *i. e. saxis*: cùm autem essemus superiores pugnâ,
Clamavit Tydeus, & tuus derepente filius,
O filii Danaûm, priusquam laceremur jactibus,
Quid cunctamini simul omnes irruere in portas,
Eques pedésque, & gubernatores curruum?
Postquam autem audiverunt hanc vocem, nullus erat ignavus:
Multi autem cadebant cruentati capitibus.

Ἡμῶν τ' ἐς ὄδας εἶδες ἂν πρὸ πιχέων
Πυκνὰς κυβιςητῆρας ὀκπεπδηκότας.
Ξηρὰν δ' ἔδυον γᾶν αἵματ Θ. ῥοαῖς.
Ὁδ' Ἄρκας, ὄχ' ἈργεῖΘ, Ἀταλάντης γόν
Τυφὼς πύλαισιν ὡς τις ἐμπεσών, βοᾷ
Πῦρ κ' δικέλλας, ὡς κατασκαψων πόλιν.
Ἀλλ' ἔχε μῆργῶντ' αὐτὸν ἐνδυὶς θεῦ
ΠερικλύμΘ. παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ
Ἀμαξοπλινθῆ, γεῖαν' ἐπάλξεων ἄπο.
Ἔδοξεν ὃ κρᾶτα διεπάλυνε, κ' ῥαφὰς
Ἔρρηξεν ὀστέων, ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν
Καθημάτωσεν· ὃδ' ἀπόιστος βίον
Τῇ καλλιτοξῳ μητρὶ, Μαινάλυ κόρῃ.
Ἐπεὶ δ' πύλας ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
Ἄλλας ἐπῄει παῖς σὸς, εἰπόμην δ' ἐγώ.
Ὀρῶ δ' Τυδέα, κ' ωβασισφαῖς ωυκνὸς,
Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον τόμα
Πύργων ἀκροντιζονίας, ὡς ἐπάλξεων
Λιπεῖν ἐρίπνας φυγάδας. ἀλλά νιν πάλιν
Κωαγὸς ὡσεί, παῖς σὸς ἐξαθροίζει,
Πύργοις δ' ἐπέσησ' αὖθις. εἰς δ' ἄλλας πύλας
Ἠπειγόμεθα, τῦτο παύσαντες νοσῦν.
Καπανεύς δ', πῶς εἶποιμ' ἄν, ὡς ἐμαίνετο;
Μακεδύχεν Θ. γὰ κλίμακ Θ. ωροσαμβάσις
Ἔχων ἐχώρει, κ' τοσόνδ' ὀκόμπασε,
Μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν ωῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
Τὸ μὴ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν
Καὶ ζῶθ' ἅμ' ἠόρθυε, κ' πεζὸς ἦν Θ.,
Ἀνεῖρφ' ὑπ' αὐτῷ ἀσπίδ' εἰλίξας δέμας,
Κλίμακ Θ. ἀμείβων ξέσ' ὑπλάτων βάθρα.
Ἡ

Et è noſtris quoque in ſolum *cadentes* vidiſſes ante
Crebros ſaltatores expirare animam. [mœnia
Siccam autem rigabant terram fluxu ſanguinis.
Arcas verò ille, non Argivus, filius Atalantæ,
Sicut turbo quidam in portas irruens, clamat
Ignem & dolabras, *vel ligones*, tanquam everſurus
Sed repreſſit ipſum furentem marini dei [urbem.
Filius Periclymenus, dejiciens ſaxum in caput,
Quod impleviſſet currum, pinnis à propugnaculo *revulſis* :
Flavúmque caput comminuit, & futuras
Offium rupit ; ſtatímque rubras genas
Cruentavit : neque referet vitam [*Arcadicæ*.
Inſigni jaculatrici matri, Mænaliæ puellæ, *i. e.*
Poſtquam autem hanc portam vidit fortunatam,
Acceſſit alias filius tuus, *Eteocles*, ſequebar verò ego.
Video autem Tydeū, & crebros milites clypeatos
Ætolicis haſtis in ſummitates
Turriū jaculantes, ut murorū [vi : ſed eos rurſus,
Propugnacula ſumma relinquerent noſtri fugiti-
Tanquam venator, filius tuus collegit,
Et rurſus ad turres collocavit. Ad aliā verò portā
Feſtinabamus, ubi *partem* hanc laborantem curaſſemus. [niverit ?
Quomodo autem dicam, quàm Capaneus inſa-
Longarum enim ſcalarum gradus
Geſtans veniebat, atque hæc ſuperbè protulit,
Ne ſacrū quidem ignē ipſum Jovis prohibiturum,
Quominus à ſummis arcibus capiat urbem.
Et hæc ſimul dixit, & quamvis ſaxis peteretur,
Aſcendebat *tamen*, ſub ipſum clypeum contracto corpore,
Scalarum clavis munitarum politos gradus percurrens.

Ἤδη δ' ἀναβαίνοντα γείσια τειχέων
Βάλλῃ κεραυνῷ Ζεὺς νιν· ἐκτύπησε δ'
Ἅδων, ὥστε δεῖσαι πάντας. ὃν δ' ἑλιμάκων
Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη·
Κόμαι μὲν εἰς Ὄλυμπον, αἷμα δ' εἰς χθόνα·
Χεῖρες δ' ἃ κεῖ', ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος,
Ἑλίσσετ'· εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.
Ὡς δ' εἶδ' Ἄδραστος Ζῆνα πολέμιον στρατῷ,
Ἔξω τάφρου κατθεῖσεν Ἀργείων στρατόν.
Οἷσδ' αὖ σφ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς πέρας
Ἰδόντες, ὀξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους
Ἱππεῖς ὁπλῖται, κεἰς μέσ' Ἀργείων ὅπλα
Ξυνῆψαν ἔγχη. πάντα δ' ἦν ὁμοῦ κακά.
Ἔδυσαν, ὀξέπτωτον ἀντύγων ἄπο·
Τεγχοί τ' ἐπίδρων, ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι·
Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ὀξεπορδοῦνθ' ὁμοῦ.
Πύργων μὲν οὖν γῆς ἔφορμα καθαφὰς
Εἰς τ' παρεῖσαν ἡμέραν· εἰ δ' εὐτυχὴς
Ἔσαι τοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλοι.
Χο. "Καλὸν τὸ νικᾶν· εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ
Γνώμαν ἔχουσιν, εὐτυχὴς εἶεν ἐγώ.
Ἰοκ. "Καλῶς τὰ τ' θεῶν κ τὰ τ' τύχης ἔχει.
Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφευγε γῆ.
Κρέων δ' ἔοικε τῆδ' ἐμῶν συμφορμάτων,
Τῶν τ' Οἰδίπου δύσηνος ἀπολαύσας κακῆς,
Παῖδὸς στερηθεὶς, τῇ πόλει μὲ εὐτυχῶς,
Ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς. ἀλλ' ἄνελθέ μοι πάλιν,
Τί τ' ἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμῷ δρασείεσον;
Αγ. Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰ εὐτυχεῖς.
Ιοκ. Τοῦτ' εἰς ὕπατον εἶπας· οὐκ ἐατέον.

Ἀγ

Et jam eminentem mœnium pinnas ſuper,
Ferit eum fulmine Jupiter. Strepitum autem edi-
Terra, ut omnes metuerent: at è ſcalis [dit
Velut fundâ tacta disjiciebantur ſeorſum alia ab
aliis membra *ejus*:
Comæ quidem cœlum verſus, ſanguis verò in ter-
Manus verò & pedes, ut rota Ixionis [ram;
Volvebantur: ignitum verò in terram cadit ca-
daver. [cum exercitui,
Poſtquam autem vidit Adraſtus Jovem inimi-
Extra foſſam reduxit Argivum exercitum.
Noſtri verò viciſſim dextrum Jovis ſignum
Videntes eduxerunt curruum vehicula
Equites graviter armati, & in media Argivorū
arma [la concurrunt.
Ruentes commiſerunt haſtas. Omnia autem ma-
Moriebantur, cadebant ex ſuis curribus;
Rotæque abſiliunt, axeſque *implicantur* axibus:
Et cadavera cadaveribus cumulabantur ſimul.
Prohibuimus igitur everſionē turriū terræ hujus
Hodie: an *verò* felix
Futura ſit in poſterum hæc urbs, Diis erit curæ.
Eteocl. Pulchrum eſt vincere: ſi verò dii meliorem
Habuerint ſententiam, ego felix eſſem.
Joc. Pulchrè habent quæ ſunt deorum & fortunæ.
Filii enim ſunt ſalvi, & civitas evaſit *periculum*.
Creon verò videtur mearum nuptiarum,
Et horum malorum Oedipi pœnas luere infelix,
Filio privatus: urbi quidem fauſtum id & felix,
Privatim verò acerbum eſt. ſed narrato mihi dein-
Quid poſt hæc filii mei facere ſtatuerint. [ceps,
Nun. Omitte reliqua; ſemper enim huc uſque es
fortunata.
Joc. Hoc dixiſti ſuſpiciosè; non eſt omittendum.

Nun.

Αγ. Μεῖζον τί χρῄζεις, παῖδας ἢ ζεσωσμένους;
Ιοκ. Καὶ τἀπίλοιπά γ', εἰ καλῶς πράσσω, κλύε.
Αγ. Μέθες μ' ἔρημον πᾶς ὑπασπιστοῦ σέθεν.
Ιοκ. Κακόν τι κρύψῃς, κἠ σέλᾳς ὑπὸ σκότῳ.
Αγ. Κἀκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.
Ιοκ. Εἰ μή γε φόβων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.
Αγ. Αἰ, αἰ· τί μ' ἦκες ἐξ εὐαγῆ λιμὴν
φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μιαίνουσαν κακά;
Τῶ παῖδε τὼ σὼ μέλεται τολμήματα
Αἴγισθα, χωρεῖς μονομαχεῖν πρυτοὺς στρατοῦ,
Λέξοντες Ἀργείοισι, Καδμείοισί τε
Εἰς κοινόν, οἷον μή ποτ' ὤφελον, λόγον.
Ἐτεοκλῆς πρῶτ' ἐπ' ὀρθὸν ἐκβὰς
Πύργου, κελεύσας σῖγα κηρύξαι στρατῷ.
Ἔλεξε δ', ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,
Δμωαῶν ἀφίξεις, οἵαν ἦλθετ' ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαός, μή τε Πολυνείκους χάριν
Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μήθ' ἡμῶν ὕπερ.
Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τόνδε κίνδυνον μαθεῖς,
Μόνος σωθήσομαι μόνος μαχούμενος.
Κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἴκους οἴκήσω μόνος·
Ἁσπόμενος δὲ, τῷδε σωθήσω πόλιν.
Ὑμεῖς δ' ἀγῶνα θέντες, Ἀργείαν χθόνα
Νείμασθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε.
Σπάρτης τε λαὸς ἄλις, ὅσος κεῖται θανών.
Τοσαῦτ' ἔλεξε. ὁ δὲ Πολυνείκης γόνος
Ἐκ ζάξεων ὄρουσε, καὶ πηνίκ' ἐλύετο.
Πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι τάδε,
Κάδμου τε λαός, ὡς δίκαι' ἡγεμόνος.
Ἐπὶ τοῖσι δ' ἐσωπῶντο, κἀν μεταιχμίοις

Ὄρχε-

Jun. Quid vis majus habere, quàm filios ſalvos ?
Oc. An & in poſterum prorſus ſim futura felix, audire *volo.*
Jun. Dimitte me : filius tuus eſt ſine armigero.
Oc. Aliquod malum occultas, & involvis tenebris.
Jun. Nequaquam dicam poſt bona tua, mala.
Oc. *Ni dixeris*, non effugies, niſi effugies in cœlum.
Jun. Heu, heu ! quare me non ſinis poſt lætum
Nuncium abire, ſed vis me dicere mala ?
Filii tui agitant facinora
Turpiſſima, ſingulari-pugnâ decernere ſeorſim ab exercitu,
Etenim dixerunt Argivis & Thebanis
Palàm quæ nunquam dicere debebant.
Eteocléſque ſtans in arduo loco, prior incepit
De turri, jubens indici ſilentium exercitui :
Dixit autem, ô duces Græci ſoli,
Præſtantiſſimi Græcorum, qui huc veniſtis,
Et vos cives Thebani, neque Polynicis gratiâ
Vendite animas, neque noſtrâ cauſâ.
Ego enim ipſe hoc *vobis* periculum remittens,
Solus committam cum meo fratre certamen.
Et ſi quidem hunc occidero, ſolus regnabo in patriâ,
Victus verò, huic tradam urbem :
Vos verò omittentes certamen, in Argivũ agrum
Redibitis, non relinquentes hîc vitam :
Thebaníque populi ſatis eſt, qui jacet mortuus.
Sic dixit. Tuus autem filius Polynices
Ex agmine celeriter occurrit, & laudavit *hoc* dictum.
Omnes verò fremitu applauſerunt Argivi
Cadmíque populus, utpote hæc juſta æſtimantes.
Propter hæc ſunt factæ induciæ, & in medio utriuſque aciei loco Jus-

Ὄρνυς ζωῆναν ἐμβύδην στρατηλάτας.
Ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παλχάλκοις ὅπλοις
Διαυδὶ γεγονὼς Οἰδίπου νεανίας.
Φίλοι δ' ἐκόμιζον τῆσδε μ' ἀφέμεν χθονὸς,
Σπαρτῶν ἀείρας· τὸν δὲ Δαναϊδῶν ἄκρον.
Ἦσαν δὲ λαμπραὶ, ἀσπίδ' οὐκ ἠλαξάτην
Μαρνῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰέναι δόρυ.
Παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
Λόγοισι θαρσύνοντες. ἐξηύδων τάδε·
Πολιώνικες, σὺ σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
Τέθριππον, Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δῦναι λόγον.
Ἐτεοκλέα δ' αὖ, Νῶν πόλεως ὑφηγεῖς,
Νῶν καλλίνικος ἡμόμην, σκήπτρων κρατῶν
Τάδ' ἠρόμην, θεοὺς καλοῦντες εἰς μάχην.
Μάντεις τε μηλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους δ' ἀκμὰς
Ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
Ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὄρνις ἔχει,
Νίκης τε ζῆμα, καὶ τὸ πᾶν ἠσκημένων.
Ἀλλ' εἴ τιν' ἀλκὴν, ἢ σοφὸς ἔχεις λόγους,
Ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν, στεῖχε, ἐρήτυσον τέκνα
Δεινῆς ἀμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
Καὶ πᾶσι δηὰ, δάκρυά σοι γενήσεται·
Διαυδὶν στέρησον τῆσδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.
Ιοκ. Ὦ τέκνον, ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
Οὐκ ἐν χορείαις σὸν παρθενεύμασι
Νῶν σοι φέρουσα δαιμόνων καθάρσιος.
Ἀλλ' ἄνδρ' ἀείσω καὶ κασιγνήτω σέθεν,
Εἰς θάνατον ἐκδύοντε, κωλύσαί τε δεῖ
Ξιὼν μητρὶ τῇ σῇ, μὴ φόνος ἀλλήλοις δανεῖν.
Αν. Τίν', ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἔκπληξιν νέαν

Φίλ

Jusjurandum dederunt omnes duces iis ſtaturos
Jámque occultabant corpus æneis armis [eſſe.
Duo juvenes ſenis Oedipi,
Amici verò ornabant ducem hujus terræ,
Principes Thebani: alterum verò principes Argivorum. [lorem,
Steterunt autem fulgentes, nec mutaverunt co-
Inſano impetu cupientes alter in alterū jaculari
Prætereuntes verò alii aliunde amici, [haſtam.
Animabant ſermone, & dicebant hæc,
Polynices, penes te eſt erigere Jovis ſtatuam
Trophæi ſignum, & magnam gloriā parare Argis.
Eteoclem verò viciſſim *ſic hortabantur*, Nunc pro patriâ pugnas, [*regni* tenes.
Nunc præclaræ victoriæ compos factus, ſceptrum
Hæc dicebant, hortantes ad pugnam.
Vates verò mactabant pecudes, & igneas acies,
Rupturáſq; obſervabant, *& igni* contrarium humorem, [cationes habet,
Summámq; flammam, quæ duarum *rerum* ſignifi-
Victoriæ *ſcilicet* ſignum, & *cladis*, quâ victi afficiuntur. [bes rationem,
Sed ſi quod remedium, ſi quam ſapientem ha-
Et philtra incantationum, vade & cohibe liberos
A ſævo certamine, quia periculum eſt magnum,
Et præmia gravia: lacrymæ *verò* tibi erunt:
Privaberis duobus filiis in hoc die.
Soc. O filia Antigone, egredere ante ædes.
Non in choreis neque in virginum cœtu
Nunc tibi procedit ſtatus fortunæ.
Sed viros optimos & fratres tuos
Tendentes ad mortem, impedire te oportet
Cum matre tuâ, ne mutuo *vulnere* concidant.
An. Quem, ô mater, novum horrorem

Φίλοις αὐτῆς τῆσδε δωμάτων πάρ. ;
Ιοκ. Ὦ θύγατερ, ἔρρει σῶν κασιγνήτων βίᾳ.
Αν. Πῶς εἶπας; Ιοκ. Αἰχμὴ εἰς μίαν καθέσατο
Αν. Οἵ' ἐγὼ· τί λέξῃς, μᾶτερ; Ιοκ. Οὐ φίλ', ἀλλ' ἐπ
Αν. Ποῖ, παρθενῶνας ἐκλιποῦσ'; Ιοκ. Ἀνάγρατον.
Αν. Αἰδοῦμαι' ὄχλον. Ιοκ. Οὐκ ἐν αἰχμῇ τὰ
Αν. Δέδοικα δῆτα τί; Ιοκ. Συζήνων λύσις ἔρ
Αν. Τί δρῶσα, μᾶτερ; Ιοκ. Περισπίνυσ' ἐμὲ μέ
Αν. Ἦ δ' οὐ πρὸς μεταίχμι', ὃ μελλητέον.
Ιοκ. Ἔπειγ', ἔπειγε, θύγατερ, ὡς ἣν μὴ φθάσω
Παῖδας πρὸ λόγχης, οὐμὸς ἐν φάει βίος.
Ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεθα, κατθανῇ.
Θανοῦσι δ' αὐτῆς ξυνθάνουσα κείσομαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ. τετμεραὶν φρένα,
Τετμεραὶν φρέν' ἔχω.
Αἰ, αἰ· δέδορκα δ' ἐμὰν
Ἔλεος, ἔλεος
Ἔμολε μαλερὸς δηλαίας,
Δίδυμα τέκνα· Πότερος ἆρα
Ποτερον αἱμάξῃ
(Ἰὼ μοι πόνων, Ἰὼ Ζεῦ, Ἰὼ γᾶ)
Ὁμογενᾶ δέραν,
Ὁμογενᾶ ψυχάν,
Δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;
Τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα.

Πό

Amicis insonas ante has ædes?
Joc. O filia, disperiit vita tuorum fratrum.
An. Quomodo dicis? *Joc.* Constituti sunt in singulare certamen. [sed sequere.
An. Heu mihi, quid dicis, mater? *Joc.* Non grata,
An. Quò, virginum cœtu relicto? *Joc.* Ad exercitum. 1281
An. Pudet *me venire in* turbam. *Joc.* Tuæ res non *requirunt* pudorem. [fratrum.
An. Quid igitur faciam? *Joc.* Solvas dissidium
An. Quomodo solvam, mater? *Joc.* Mecum procidens in genu. [est cunctandum.
An. Præcede tu ad locum inter acies medium, non est cunctandum. 1285
Joc. Festina, festina, ô filia: quia si prævertero
Filios ante pugnam, mea vita erit in luce.
Si verò tardiùs veneris, periimus, morieris.
Cum ipsis autem mortuis mortua jacebo.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Ant. Heu, heu, heu, heu trementem horrorem,
Et tremens pectus habeo. 1291
Heu, heu. per meum verò corpus
Miseratio, miseratio
Venit matris miseræ,
Propter duos filios: Quis nempe 1295
Quemnam cruentabit
(Hei mihi propter labores,
O Jupiter, ô Tellus) cognatam cervicem,
Cognatam animam,
Per clypeos, per sanguineas cædes? 1300
Misera ego, misera,

Πότερον ἄρα νέκυω ὀ-
λόμβυον ἰαχήσω;

Ἀντιστροφή.

Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ· δίδυμοι πῆρες,
Φονίαι ψυχαί,
Δορὶ παλλόμεναι,
Πέσοα, πέσετε
Δαΐᾳ αὐτίχ' αἱμάξετον.
Τάλαινες, ὅτι ποτὲ μητρομάχον
Ἐπὶ φρένα ἦλυθέτω.
Βοᾷ βαρβάρῳ στεναχᾷν ἰαχᾶν
Μέλεμβυαι νεκροῖς,
Δάκρυσι θρηνήσω.
Σχεδὸν τυγχάνει πέλαι φόνω,
Κραίνει φάος τὸ μέλλον
Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος,
Ἕνεκεν Ἑλλάνων.
Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντος λύσω τόνδε δόλιον σωφρονῆ
Πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τὰς παρεσώπους
λόγους.

KPE

Quemnam igitur mortuum extinctum lugebo ?

Antiſtrophe.

O terra, ô terra. Geminæ feræ,
Sanguineæ animæ,
Haſtam vibrantes,
Cadavera, cadavera *ut*
Hoſtilia mox *ſe mutuis vulneribus* cruentabunt.
Miſeri *ſunt iſti*, quòd unquam ſingularis prælii
In cogitationem venerint.
Vociferatione barbarâ lugubrem ſonum
Debitum mortuis,
Cum lacrymis lugens edam.
Prope fortuna ; prope cædem *eſt*,
Decernet *apertéque demonſtrabit hæc* lux futurum *rei exitum.*
Infelix, infelix *eſt* iſta cædes,
Propter Furias.
Sed enim Creontem video hunc huc triſtem
Ad ædes venientem, miſſa factam præſentia verba.

CRE-

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ἰαμβοί.

Κρέ. Οἴμοι, τί δρεάσω; πότερ' ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν
Στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος.
Τοιῶνδ', ὥστε δι' Ἀχέροντος ἰέναι;
Ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὅλωλ' ὑφ' ἁνδανών,
Τέκνα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί.
Ὃν ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν,
Αὐτοσφαγῆ δύσηνον ἐκόμισ' ἐν χεροῖν.
Βοᾷ δ' ὅδ' ὦμα πᾶν. ἐγὼ δ' ἥκω μετα-
στέλλων ἀδελφὴν χρᾶσαν Ἰοκάστην, ὅπως
Λέσῃ τορεύθηταί τ' ὑπέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
„ Τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν ὄντ' εὐνηκότα
„ Τιμᾶς διδόντα, θεόγιον εὐσεβεῖν θεόν.
Χο. Βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,
Κόρη τε μαλερὸς Ἀντιγόνη κωκυτῷ ποδί.
Κρέ. Ποῖ, κἀπὶ ποίαν ξυμφορὰν; σήμηνέ μοι.
Χο. Ἥκουσε τέκνα μητρομάχῳ μέλλειν δορὶ
Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῆς δόμων ὕπερ.
Κρέ. Πῶς φῄς; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμὸς
Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον, ὥστε κἀτάδην ἐδέναι.
Χο. Ἀλλ' οἴχεται μὴ σὴ κασιγνήτη πάλαι.
Δρομῶ δ' ἀγῶνα τ' ἀμφὶ ψυχῆς, Κρέον,
Ἤδη πεπρᾴχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
Κρέ. Οἴμοι, τὸ μὴ σημεῖον εἰσορῶ τόδε,

Σκη-

CREON, CHORUS, NUNCIUS, ANTIGONE, OEDIPUS.

Iambi.

Cre. HEU mihi, quid agam? num meipſum, an verò urbem
Lugeam lacrymans? quam undique habet nubes
Talis, ut ſit eundum per Acherontem.
Meus enim filius pro patriâ mortuus periit,
Nobile nomen conſecutus: ſed mihi moleſtum.
Quem modò rupibus ex draconteis ſublatum,
Propriâ cæde confectum, miſerum tuli in manibus.
Vociferatur autem domus tota. Ego verò venio accerſiturus ſororem anum Jocaſten, ut
Lavet, & componat filium meum, qui non vivit amplius.
" Fas namque *poſcit* mortuis non mortuos
" Honores dando, piè colere Deum ſubterraneum.
Cho. Tua ſoror egreſſa eſt ex ædibus, ô Creon,
Puelláque matris Antigone communi greſſu.
Cre. Quo, & ad quam calamitatem? ſignifica mihi.
Cho. Audivit filios ſingulari certamine eſſe
Ad pugnam venturos pro regiâ domo.
Cre. Quomodo dicis? ego cadaver mei filii curans,
Non veni huc, ut hæc etiam ſcirem.
Cho. At abiit ſoror tua jamdudum.
Exiſtimo autem certamen de vitâ, Creon,
Jam commiſſum eſſe filiis Oedipi.
Cre. Hei mihi, video quidem ſignum hoc,

Triſtem

Σκυθρωπὸν ὄμμα, κὐ πρόσωπον ἀγγέλου
Σπίχνθ', ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.

Τροχαῖοι.

Αγ. Ὦ πάλαι ἐγὼ, τίν' εἶπω μῦθον, ἢ τίναι λό-
γους; 1345
Κρέ. Οἰχόμεθ'· ὐχ' εὐπροσώποις φροιμίοις ἀρχὴ
λόγου.
Αγ. Ὦ πάλαι, διοτῶς αὐτῷ· μεγάλα γὸ φέρω κακά.
Κρέ. Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοις πήμασιν, λέγε
ὃ τί;
Αγ. Οὐκέτ' εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ ά.

Κρέ. Αἲ, αἲ· μεγάλα μοι πάθεα, κὐ πόλει θροεῖς.
Αγ. Ὦ δώματ' εἰσακήκοατ' Οἰδίπου πάδε,
Παίδων ὁμοίαις Συμφοραῖς ὀλωλότων; 1355
Χο. Ὡς' ἐκδακρύσαι γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον.

Στροφὴ β'.

Κρέ. Οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυπόμπου τάλας·
Οἴμοι κακῆς δύσπνου· ὦ πάλαι ἐγώ. 1360
Αγ. Εἰ κὐ Ζεὺς τοῖς τόδε δυσοίμωτον;
Κρέ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῆσδε δυσοιμώτερα;
Αγ. Τέθνηκ' ἀδελφὴ σὴ, δυοῖν παίδοιν μέτα.

Στρο-

Triſtem oculum, & vultum nuncii
Venientis, qui omnem nunciabit rem geſtam.

Trochi.

Nun. O miſer ego, quem dicam ſermonem, aut quæ verba?
Cre. Periimus! non ſpecioſis *neque fauſtis* proœmiis initium *ſit* orationis.
Nun. Heu me miſerum, iterum clamo: magna enim fero mala.
Cre. Quodnam malum dicis, præter alia quæ acciderunt?
Nun. Filii ſororis tuæ non ſunt in luce ampliùs, ô Creon.

ANOMOEOSTROPHA.

Strophe 1.

Cre. Heu, heu, magnos dolores mihi & urbi ſonas.
Nun. O domus Oedipi, audis hæc
De filiis extinctis ſimili clade?
Cho. Ut etiam lacrymaretur, ſi ſenſum haberet.

Strophe 2.

Cre. Heu calamitatem miſerrimam,
Heu mala: miſer ego & infelix.
Nun. *Rectè*, ſi ſcires mala, quæ præter hæc acciderunt.
Cre. Et quomodo poſſent accidere iſtis triſtiora?
Nun. Mortua eſt ſoror tua cum duobus filiis.

Στροφὴ γ'.

Χο. Ἀνάγετ', ἀνάγετε κακῶν,
Ἐπὶ κρῶτά τε λοιπὰς κλύσεις χερῶν.

Ἰαμβοί.

Κρέ. Ὦ πλῆμον, οἷον πέρμ' Ἰοκάστῃ τῇ βίᾳ,
Γάμων τε τῶν σῶν, Σφιγγὸς αἰνιγμὰς ἔπλης.
Καὶ πῶς πέφυκας δίπλοχον παίδων φόνῳ,
Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπους; σήμηνέ μοι.
Αγ. Τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα δόμων,
Οἶδ'· ὃ μακρὰν γὰρ τειχέων ἔβην πάλαι,
Ὡς δ' ἐχθρὰ σ' ἄπεμψε σ' εἰδέναι τὰ δεύματα.
Ἐπεὶ δὲ χαλκοῖς σῶμ' ἐκοσμήσαντ' ὅπλοις
Οἱ τῆς γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,
Ἔστειχ' ἑλόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον
Διανῶ στρατηγὼ, καὶ διπλῶ στρατηλάτα,
Ὡς εἰς ἀγῶνα μονομαχοῦντ' ἀλκίμω δορός.
Βλέψας δ' ἐς Ἄργος, ἦκε Πολυνείκης ἀρᾶς
Ὦ πότνια Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις
Ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα, καὶ ναίω δόμους,
Δός μοι κλανεῖν ἀδελφὸν, ἀντίπρῳρα δ' ἐμοὶ
Καθαιμάτωσαι δεξιὰν νικηφόρον·
Αἴτιόν σ' αὐτῷ τέφανον, ὁμογενῆ κλανεῖν.
Πολλοῖς δ' ἐπῆλθε δάκρυα τ' τύχης ὅση.
Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι δεδαδότες κόρας.
Ἐτοκλέης δὲ Πολυνίκους ἀγυιάσασθ' ὁ
Βλέψας πρὸς οἶκον, πῦρ ἐπὶ· ὦ Διὸς κόρη,

Δ

Strophe 3.

Ch. Elevate, extollite luctum,
Et candidarum manuum planctus ſupra caput.

Iambi.

Cre. O miſera Jocaſte, qualem finem *tuæ* vitæ,
Et nuptiarum tuarum propter ænigmata ſphingis ſuſtinuiſti?
Quomodo verò facta eſt cædes geminorum filiorum,
Et certamen ortum ex diris Oedipi? dic mihi.
Nun. Succeſſus quidem ſecundos urbis noſtræ ante mœnia
Scis: non enim ita procul ſunt ambitus murorum,
Ut neſcias omnia quæ ibi geruntur.
Poſtquam igitur armaverunt corpus ferreis armis
Senis Oedipi adoleſcentes,
Steterunt venientes in locum medium inter aciem
Duo duces, & duo imperatores;
Ut in certamen ſingulare deſcenſuri robore haſtæ.
Spectans autem verſus Argos, emiſit Polynices preces:
O veneranda Juno, tuus enim ſum, poſtquam nuptiis
Adjunxi *mihi* Adraſti filiam, & habito *tuam* terram,
Da mihi occidere fratrem, & contrariam meam
Dextram cruentare victricem:
Peto turpiſſimam coronam, *videlicet* ut interficiam fratrem.
Multis obortæ ſunt lacrymæ, ob magnitudinem calamitatis.
Intuebantúrque ſe mutuò obvertentes pupillas.
Eteocles verò Palladis armatæ aureo ſcuto
Reſpiciens ad ædem precatus eſt: O filia Jovis,

Δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ὀκ χεροὶς
Εἰς σέρν' ἀδελφῷ τ' ἀλ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν,
Κἄγωνεῖν δ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν. 1385
Ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσός, ὡς Τυρσηνικῆς
Σάλπιγγος ἠχή, σῆμα φοινίου μάχης,
Ἧιξαν δρόμημα δηνὸν ἀλλήλοις ἔπι.
Κάσθεσθι δ' ὅπως δηῶντες ἀγείαν γένυν,
Ξυνῆψαν, ἀφρῷ δεδαϐεγχοι ἡμειάδας. 1390
Ἥιασον ἦ λόγχας· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
Ὅπως σίδηρος ἐξολισθαίνοι μάτην.
Εἰ δ' ὅμμ' ἐφορῶν ἵππος ἄπεδος μάθοι,
Λόγχην ἐνώμα σώματι σφαφθῆναι θέλων.
Ἀλλ' εὖ σφε σῆγον ἀσπίδων κεδχεώμασιν 1395
Ὀφθαλμὸν, ἀρηρὸν ὥστε γίνεσθαι δόρυ.
Πλείων ἦ τοῖς ὄρεσιν ἐσάλαξ' ἱδρώς,
Ἢ τοῖσι δρῶσι, δεδὰ φίλων ὀρρωδίαν.
Ἐτεοκλέης ἦ, ποδὶ μεταφαίρων πέζον,
Ἴχνος ἐποδρόμην κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος 1400
Τίθησι. Πολυνείκης δ' ἀπλώτησεν δορὶ,
Πληγὴν σιδήρῳ σφαδοθεῖσ' εἰσιδών.
Κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ.
Στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.
Κἄν τῷδε μάχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν 1405
Ὁ σφάδε τρωθεὶς, σέρνα Πολυνείκους βίᾳ
Δίηκε λόγχην, καὶ πέδωκεν ἡδονὰς
Κάδμου πολίταις, ἐκ δ' ἔθρανσ' ἄκρον δόρυ.
Εἰς δ' ἄπορον ἥκων δορὸς, ὅπῃ σκέλος πάλιν
Χωρεῖ· λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέζον, 1410
Μέσην δ' ἀκοντ' ἔθρανσεν. ἐξ ἴσου δ' Ἄρης
Ἦν, καμάκος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν.

Ἔνθεν

Da ut haſtam victricem ex manu *emiſſam*
In pectus fratris ab hoc brachio jaculer,
Et interficiã *eum*, qui venit everſurus meã patriam.
Poſtquam autem miſſa eſt fax (ut Tyrrhenicæ
Tubæ ſonitus) ſignum cruentæ pugnæ,
Ruunt contra ſe mutuo atroci curſu.
Et ſicut apri acuentes ſævas genas, *i. e. dentes*,
Commiſerunt pugnam, madidi genis propter
ſpumam.
Impetum autem faciebant haſtis, ſed ſedebant
ſub clypeis rotundis,
Ut *haſtæ* ferrum excideret fruſtra. [peũ vidiſſet,
Si verò alter oculum *alterius* eminentẽ ſupra cly-
Vibrabat haſtam verſus os, antevertere volens:
Sed ſcitè admovebant clypeorum foraminibus
Oculos, ut eſſet ocioſa haſta.
Plus verò ſpectantibus ſtillabat ſudoris,
Quàm agentibus, propter metum amicorum.
Eteocles autem ſaxum pede transferens,
Veſtigio excurrens pedem extra clypeum
Ponit: Polynices verò occurrit haſtâ,
Plagam ferro traditam conſpicatus,
Tibiámque tranſegit Argiva haſta. [*jubilo.*
Totus autem exercitus Græcus exclamavit *præ*
Et in hoc labore nudum humerum videns
Prius vulneratus, per pectus Polynicis vi
Tranſegit haſtam, & *ablatam* reddidit voluptatem
Cadmi civibus: ſed fregit ſummam haſtam.
Veniens autem ad inopiam haſtæ, in crus *incli-*
natus retrò
Cedit, & correptum jecit marmoreum ſaxum,
Et fregit medium telum. Jam verò Mars æqua-
lis
Erat, amborum manibus privatis haſtâ.

Poſtea

Ἔνθεν ὄ, κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων,
Ἐς ζωτὸν ἦκον· Συμβαλόντε δ' ἀσπίδας
Πολλὴ παραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχεν μάχης.
Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν
Εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ ἀθρόος.
Ἐξάγαγεις γὰρ τῶν παρεσῶτα πόνου,
Λαιὸν μὲν εἰς τὸ πᾶσθεν ἀμφέρῃ πόδα,
Πρόσω τὸ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος·
Περᾶς ὃ κῶλον δεξιὸν, δι' ὀμφαλοῦ
Καθῆκεν ἔγχος, σπονδύλοις τ' ἐπήρμοσεν.
Ὁμοῦ ὃ κάμψας πλευρὰ κἀπώλεσε πάλαι,
Σὺν αἱματηραῖς σαγὴσι Πολυνείκης πίτνει.
Ὁ δ' ὡς κρατῆσαι δὴ κἀνεικήτως μάχῃ,
Ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν ἐσκυλόει νιν,
Τὸν νῶτον πρὸς αὐτὸν σὸν ἔχων, σκεῖσε δέ.
Ὁ καί νιν ἔσφηλ'. ἐπὶ γὰρ ἐμπέων βαρύ,
Σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
Μόλις μέν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἅπαρ ξίφος.
Ἐτεοκλέης, ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
Γαῖαν δ' ὀδάξ ἑλόντες, ἀλλήλων πέλας
Πίπτουσιν ἄμφω, κἀδιαιρεῖ κράτος.

Χο. Φεῦ, φεῦ· καλῶς σῶν Οἰδίπου γ' ὅσον ξένων.

Κρέ. Τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι Διός.

Αγ. Ἄκαρε δὴ νῦν κἀπὶ πρόσω τούτοις κακά.
Ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλεεινὸν βίον,
Ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπίτνει,
Σὺν παρθένῳ τε, κἀπορωμίᾳ πολύς.
Τεκνωμυχίας δ' ἰδοῦσα καμείας σφαγὰς,
Ὤμωξεν· ὦ τέκνα, ὑστέρα βοηδρόμου

Πάρειμι

Postea verò manubria corripientes gladiorum,
Congressi sunt cominùs ; committentes autem
clypeos [stantem ipsos:
Habebant magnum pugnæ tumultum circum-
Et quodammodo *rei successum* præsentiens Eteo-
cles, Thessalicum [cium agri.
Usurpavit commentum *sibi notum* ob commer-
Omittens enim præsentem laborem,
Sinistrum quidem pedem retro refert, 1419
Antè concavitati ventris *& lateribus* cavens :
Protendens verò dextrum pedem, per umbilicum
Demisit ensem, egítque ad spinæ vertebras.
Simul autem flectens latera, & ventrem miser
Polynices cum sanguineis guttis cadit. 1424
Hic verò tanquam vincens jam, & victor pugnâ,
Abjiciens gladium in terram, spoliabat eum,
Non habens mentem ad illum, sed illic, *i. e. ad*
spolia. [quiddam spirans,
Quod & fefellit eum : adhuc enim exiguum
Servánsque ensem in tristi casu, 1429
Vix quidem, extendit tamen ensem in hepar
Eteoclis Polynices, qui priùs lapsus erat.
Terram autem mordicùs apprehendentes alter
prope alterum,
Cadunt ambo, nec discreverunt victoriam.
Cho. Heu, heu, quantum gemo mala tua, Oedipe!
Cre. Tibi *debitas*, Oedipe, diras videtur implere Deus.
Nun. Audi nunc etiam, quæ præter hæc acciderunt
mala. 1436
Postquā filii lapsi reliquerunt vitā, *i. e spem vitæ*,
Tunc mater misera accedit
Cum filiâ, celerique gressu.
Videns autem vulneratos letali cæde, 1440
Ejulavit : O filii, tarda auxiliatrix
Adsum.

Πάρειμι. προσπίτνουσα δ' ὂν μέρει, πέπλα
Ἔκλαι', ἐπρώιξ' πόλιν μαστῶν πόνον,
Στένουσ', ἀδελφήν θ' ἡ προσπίζυσ' ὁμῶς,
Ὦ γεροδοκῶ μαῖερ, ὦ γάμους ἐμούς
Προδόντ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ. τέρνων δ' ἄπο
Φύσημ' ἀνεὶς δύσλητον Ἐτεοκλῆς ἄναξ,
Ἤκουσε μαίερος· κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα,
Φωνῶ μ' οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο
Πρόσειπε δακρύοις, ὥστε ζημίαν φίλαν.
Ὅδ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, προὶς κασιγνήτην δ' ἰδών,
Γραῖάν τε μητέρα εἶπε Πολυνείκης τάδε·
Ἀπωλόμεσθα, μᾶτερ· οἰκτείρω δέ σε,
Καὶ τὸνδ' ἀδελφὸν, ᾧ κασίγνητον νεκρόν.
Φίλος γὰρ, ἐξ θεοῦ ἐλθὼν, ἀλλ' ὅμως φίλος.
Θάψον δέ μ' ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ Σύγγονε,
Ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν συμμαχίδα
Παρηορεῖτον, ὡς τοσόνδε γῆν τύχω
Χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.
Ξυναίρμοσον ᾧ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ,
Μᾶτερ (πίπτουσι δ' αὐτοῦ ὀμμάτων ἔπι)
Καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
Ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσε· θλίον βίου.
Μήτηρ δ' ὅπως εἰσεῖδε τοὺσδε ξυμφορᾶν,
Ὑπερπαθήσασ', ἥρπασεν νεκροῦ ξίφος,
Κἀπέσφαξε δῆτα. διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
Ὠθεῖ σίδηρον. ὃν δ' οἱ φιλτάτοις
Θανοῦσα κεῖται, περιβάλλουσ' ἀμφοῖν χέρας.
Ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων.
Ἡμεῖς μέν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
Οἵδ', ὡς ἐκεῖνον. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,

Adſum. Advoluta autem per vices, filios
Deplorabat, & lugebat magnum laborem ſuorum uberum,
Gemens, & ſoror *eorum* comes matris ſimul,
O nutricii ſenectutis matris, ô mearum nuptiarum
Proditores fratres cariſſimi. ex pectore autem
Flatum emittens difficilem rex Eteocles,
Audivit matrem, & porrigens humidam manum,
Vocem quidem non edidit, ſed ex oculis
Salutavit eam lacrymis, ut ſignificaret amorem.
Alter verò adhuc ſpirabat, & intuens ſororem,
Et anum matrem, Polynices hæc dixit:
Periimus, ô mater: miſeret me verò tui,
Et ſororis hujus, & fratris mortui.
Amicus enim hoſtis factus eſt, ſed tamen amicus.
Sepelias verò me, ô mater, & tu, ſoror,
In terrâ patriâ, & urbem iratam
Placate, ut eatenus *ſaltem* conſequar
Terram patriam, etſi regnum perdidi.
Compone verò palpebras meas tuâ manu,
O mater (ponit autem eam ſimul ipſe ad oculos ſuos)
Et valete: jam enim circundant me tenebræ.
Ambo autem ſimul exhalaverunt miſeram vitam.
Mater verò poſtquam vidit hanc calamitatem,
Vehementer dolens rapuit gladium *hærentem in* cadavere,
Et fecit atrocia. Nam per medium guttur
Adigit ferrum, inter verò ſuos cariſſimos
Mortua jacet, complexa utrumque manibus.
Surrexit autem erectus exercitus in contentionem ſermonum,
Nos quidem quaſi viciſſet dominus meus:
Illi verò quaſi alter: erat autem contentio inter duces.

Οἱ μὲν παλαξαι σφάδε Πολυνείκει δορὶ,
Οἵδ' ὡς θανόντων ἐδαμᾶ νίκη πέλοι.
Καὶν τᾷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατᾷ δίχα,
Οἵδ' εἰς ὅπλ' ἦισον· εὖ δέ πως σφε μηδία
Καθῆσο Κάδμε λαὸς ἀσπίδων ἔπι.
Καὶ φθημὶ ἔπω τόδ' ἐσσεσθαι πεφευγμένον
Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
Κοὐδεὶς ὑπέστη· πεδία δ' ἐξεπίμπλαντ'
Φεύγοντες· ἔρρει δ' αἷμα μυρίων νεκρῶν
Λόγχαις πιτνόντων. ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἱστᾶς βρέτας,
Οἵδ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν,
Σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν.
Ἄλλοι δ' τὸς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
Νεκρὸς φέρουσιν ἐνδοῖ δ' οἰκτίσαι φίλους.
Πολλᾷ δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
Τῇδ' ἐξέβησ', οἱ δ' δυσχερέστατοι.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Οὐκ εἰς ἀκτὰς ἔπι δυσχίμα δώματ' ἦκε
Πάσσα γὰ λύσειν πώματα νεκρῶν
Τειρῶν ἤδη παῖδε σφὸς μελάθροις,
Κοινῷ θανάτῳ σωτῆρα αἰῶνα λαχόντων.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Αν. Οὐ σφαλυπομύα βοσρυχώδε
Ἀδελφὰ πλοκὶδ, ὑδ' ὑπὸ παρθενίας
Τὸν ὑπὸ βλεφάρεις φοίνικ', ἐρύθημα

Illi enim Polynicem priùs verberâſſe *fratrem*
haſtâ dicebant: [ria eſſet.
Hi verò, quòd utroque mortuo nuſquam victo-
Interea verò receſſit Antigone ſeorſim ab exer-
citu, [providentiâ
Iſti verò ad arma ruerunt. Bene autem quâdam
Conſederat Thebanus exercitus in clypeis,
Et antevertimus nondum armis ſeptum
Argivum exercitum, irruentes ſubitò:
Et nullus *impetum noſtrum* ſuſtinuit: compleve-
runt autem campos
Fugientes: fluebat autem ſanguis innumerorum
cadaverum
Cadentium haſtâ. Ut autem vicimus pugnâ,
Alii quidem ſtatuerunt trophæum Jovis ſtatuam;
Alii verò prædantes clypeos Argivorum cadave-
Spolia intra urbem miſimus. [rum,
Alii verò cum Antigone, mortua
Cadavera ferunt huc, amicorum luctus.
Urbi verò hæc quidem certamina feliciſſima
Huic evenerunt, alia verò infeliciſſima.

Chorus.

[mûs venit:
Non ad aures *ſolùm* ampliùs calamitas regiæ do-
Licet enim videre cadavera mortuorum
Trium jam hæc ante atria,
Qui pari morte conſecuti ſunt obſcurum ævum.

MONOSTROPHICA.

Ant. Non velans cincinnis ornatas
Teneras genas, nec à virginitate *manantem*
Sub palpebris purpureum colorem, ruborem
Vultûs,

Προσώπῳ, αἰδημόνα φέρουσα Βάκχα νεκύων,
Κεράδεμνα δικτύουσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς,
Στολίδι κερκίσιν ἀνεῖσα ξυφᾶς,
Ἀγαμόνδυμα νεκροῖσι πολύσπονον, αἰ, αἰ.
Ἰώ μοι μοι, ὦ Πολυνεικες ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος.
Ὠΐ μοι μοι, Θῆβαι· σὰ δ' ἔρις, σὸν ἔρις,
Ἁμὰ φόνῳ φονᾷ. Οἰδιπόδα δόμων ὤλεσε,
Κεραθεὶς αἵματι δηνῷ, αἵματι λυγρῷ.
Τίνα δ' ἄρσφδόν,
Ἢ τίνα μυσοπόλον σοναχὰν ὅτι δάκρυσι,
Δακρυσιν, ὦ δομᾶ. δομᾶ, ἀναλέσομαι,
Τελοτὰ φέρουσα τάδ' αἱμαχᾷ σύζυγα,
Ματέρα, χ' τέκνα χάρματ' Ἐριννύᾶ.;
Ἃ δόμων Οἰδιπόδαο πρόπολ ὤλεσε,
Τᾶς ἀγελαίας ὅτε δυσξωέτω
Ξωετον μέλᾶ. ἔγνως,
Σφιγγος ἀοιδᾷ σῶμα φονεύσας, ἰώ μοι μοι, πάτρ
Τις Ἑλλὰς, ἢ βαρβαρᾶ, ἢ πρὸ πρόπαρ-
θεν συζυγετᾶν ἕτερος ἔπλα κακᾷ τόσων
Δι' αἵματος ἀμερεῖ τοιάδ' ἄχεα φανεσά;
Τάλαιν' ὡς ἐλελίζω· τις τ' ἄρ' ὄρνις,
Δρυὸς, ἢ ἐλάτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις
Ἑζομένα μονομάτωρ,
Ὀδυρμοῖς ἐμοῖς, ἄχεσι συμφδός;
Αἴλινον αἰάγμασιν ἃ τισδε προκλαίω.
Μόνα δ' αἰῶνα δρᾴξασα τ' ἀεὶ χρόνον
Ἐν λειβομένοισι δακρύοισιν ἰαχήσω.
Τίν' ὅπα πρᾶτον ἀπὸ χαίτας σπαραγμοῖς
Ἀπαρχὰς βάλω; ματερᾶ. ἐμᾶς ἐν διδύμοις
Γάλακτᾶ. ὦδὰ μαστοῖσιν,

Vultûs, verita feror *ut Baccha* manium,
Velis rejectis à meâ comâ,
Et depositâ ſtolâ croceâ deliciarum mearum,
Pompæ dux mortuis luctuoſa ; heu, heu !
Hei mihi, Polynices, profectò reſpondiſti tuo nomini.
Hei mihi mihi, Thebæ : tua enim lis non eſt lis,
Sed cædi *addita* cædes perdidit domum Oedipi,
Commixta ſanguine diro, ſanguine triſti.
Quem accentorem,
Aut quem tragicum gemitum ad lacrymas,
Lacrymas, ô domus, domus, accerſens ciebo ?
Ferens hæc tria cruenta cognata cadavera,
Matrem & filiós, gaudia Erinnyis ?
Quæ domum Oedipi prorſus perdidit,
Quando ſævæ & perplexæ
Subtile carmen intellexiſti,
Interficiens corpus muſicæ Sphingis (hei mihi mihi) pater.
Quis Græcus, aut barbarus, aut *quis* ſuperiorum
Nobilium alius ſuſtinuit tot mala
Per quotidianum ſanguinem, tales luctus manifeſtos ?
O miſera ego, ut ploro ! Quænam avis
In ſummis ramis vel quercûs vel abietis,
Sedens privata matre,
In meis ejulatibus & doloribus concentrix *erit* ?
Quæ lamentationem lamentationibus iſtis antè fleo.
Sola verò vitam actura ſemper
In ſtillantibus lacrymis *lugens* reſonabo.
Ad quem primum à laceratione comæ
Primitias jaciam ? an ad gemina matris meæ
Ubera lactis ;

Ἢ περὶ ἀδελφῶν ἐλόμην' αἰκίσματα νεκρῶν;
Ὀτοτοῖ· λεῖπε σὺς δόμους,
Ἀλαὸν ὄμμα φέρων, πάτερ γεραιὲ,
Δεῖξον, Οἰδίπουδα, σὸν αἰῶνα μέλεον, ὃς ὅπ' δώμασιν
Ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν,
Ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν.
Κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων,
Γεραιὸν πόδα δεμνίοις δύσανον ἰαύων;
Οἰδ. Τί μ', ὦ παρθένε, βακτρόμασι τυφλῶ
Ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς,
Λεχήρη σκιπὼν ἐκ θαλάμων,
Οἰκτροστάτοισι δακρύοισι,
Πολιὸν αἰθέρα ἀφελὲς εἰδὼλων,
Ἢ νέκυα ἔνερθεν, ἢ πανὸν ὄνειρον;

Ἀνάπαιστοι.

Αν. Δυσυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἷον.
Πάτερ, ἐπέπεσί σοι τέκνα λύειν·
Φάος, ὃ δ' ἄλοχος, ὧδε βάκτροις
Ἃ πόδα σὸν τυφλόπτερον θεραπεύμασιν
Αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ, ὤ μοι.
Οἰδ. Ὤ μοι μοι ἐμᾶς παιδέων.
Πάρεα γὰρ στερόχαν, χὠ τάδ' αὐτεῖν.
Τελοῦσαι ψυχαὶ, ποίᾳ μοίρᾳ,
Πῶς ἔλιπον φάος; ὦ τέκνον, αὐδᾶ.
Αν. Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, ἀλλ' ὅπι χάρμασιν,
Ἀλλ' ἐλεεινοῖσι λέγω· ὁ σὸς Ἀλάστωρ
Ξίφεσι βελέεσσιν, χὠ πυρὶ, χὠ χειλαισι μάχαις,

Ἐπὶ

An ad mortuorum fratrum vulnera pernicioſa ?
Heu, relinque tuam domum,
Efferens cæcum oculum, ô ſenex pater:
Oſtende, ô Oedipe, tuam miſeram vitam, qui intra domum,
Conjiciens caliginoſas tenebras in tuos oculos,
Trahis longam vitam.
Audíſne, ô errans in domo,
Miſerum pedem ſenilem in cubili fovens ?
Oed. Quare me, ô filia, baculo cæcum
Suſtentante pedem eduxiſti in lucem,
Manentem in lecto, ex thalamis tenebricoſis,
Maximè miſerandis lacrymis,
Canum & obſcurum ætheris ſimulachrum,
Aut cadaver ſubterraneum, aut volucre ſomnium ?

Chorus.

Ant. Miſerum nuntii ſermonem feres.
O pater, non ampliùs tibi filii vident
Lucem, neque conjunx, quæ ad baculum
Pedem tuum cæcum regendi miniſteriis
Semper curabat, pater, heu mihi.
Oed. Hei mihi, *hei* mihi *ob* mea mala.
Licet enim gemere, licétque vociferari.
Tres animæ, quo fato,
Quomodo reliquerunt vitam ? ô filia loquere.
Ant. Non exprobrandi causâ, nec inſultandi gratiâ,
Sed cum dolore dico; tuus Genius malus,
Gravis gladiis & igne & ſævis pugnis,

In

Ἐπὶ παῖδας ἔβα σὰς, ὦ πάτερ.
Οἰδ. Ἰώ μοι, αἰ, αἰ. Αν. Τί πάθε τενάχῃς;
Οἰδ. Ὦ μοι μοι τέκνα. Αν. Δι' ὀδυσίας ἂν ἔβας,
Εἰ τὰ πήδριππά γ' ἐς ἅρματα λύσσων
Ἀελίᾳ, τάδε σώματα νεκρῶν
Ὀμμαῖσ. ἀυγᾶς σᾶς ἐπενώμας.
Οἰδ. Τῶν ἐμῶν τεκέων φθερεῦν κακόν.
Ἃ ἦ τάλαιν' ἄλοχος, τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Αν. Δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι πεθεμμία
Τέκεσι μᾶσον ἔφερεν,
Ἱκέτις ἱκέταν αἰθομμία.
Εὗρε δ' ἐν Ἡλέκτραισι πύλαις τέκνα,
Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα λόχας
Κοινὸν ἐνυάλιον μάτηρ,
Ὥστε λέοντας ἐναύλους,
Μαινομένους ὅτε τεαύμασιν ἅμαθ.,
Ἤδη ψυχὰν λιβάν, φονίαν,
Ἂν ἔλαχ' Ἀΐδας, ὤπασε δ' Ἄρης.
Χαλκήρεστον ἦ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα
Φάσγανον, εἴσω σαρκὸς ἔπεμψεν·
Ἄλγει ἦ τέκνων ἕπετ' ἀμφὶ τέκνοισι.
Πάντα δ' ἐν ἥματι τῷδε ζωπήσαγεν,
Ἀμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεός,
Ὦ πάτερ, ὅστε τάδε τελευτᾷ.

Ἰαμ-

In filios irruit tuos, ô pater.
Sed. Heu, heu. *Ant.* Quare iſta gemis?
Sed. Hei mihi *propter* liberos. *Ant.* Per dolorem vadens perires,
Si intuens currus quadrijugos
Solis, hæc corpora mortuorum,
Oculorum tuorum acie conſiderares.
Sed. Meorum quidem liberorum manifeſtum eſt malum:
Sed miſera conjux quonam fato periit, ô filia?

MONOSTROPHICA.

Ant. Lacrymæ lugubres manifeſtæ omnibus factæ ſunt.
Filiis mammas oſtendebat, oſtendebat
Supplex *mater* ſupplices exerens.
Invenit autem filios ad portam Electram,
In prato, ubi naſcitur lotus, haſtis
Communem Martem, mater,
Ceu leones contubernales
Pugnando committentes in vulneribus ſanguinis,
Jam frigidam & cruentam libationem,
Quam Pluto *quidem* ſortitus erat, præbuerat verò Mars.
Æneum autem accipiens à mortuis
Enſem, miſit in ſuum corpus:
Præ dolore verò filiorum cecidit juxta filios.
Omnes autem hoc die congregavit,
Noſtræ domui dolores Deus,
O pater, qui hæc perficit.

Ἰαμβοί.

Χο. Πολλῶν κακῶν κατῆρξεν Οἰδίπυ δόμοις
Τόδ' ἦμαρ. εἴη δ' ἀυτυχέστερ Θ. βί Θ.
Κρ. Οἴκτων μὲ ἤδη λήγειθ', ὡς ὤφελα πάφυ
Μνήμῶν τιθεὰς. τῆσδε δ', Οἰδίπυ, λόγων
Ἄκυσον. Ἀρχαὶς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης σὸς παῖς, χάμῶν φερναὶς διδὺς
Αἵμονι, κόρης τε λέκτρων Ἀντιγόνης σέθεν.
Οἴκυν σ' ἐάσω τἰσδε χθὸς οἰκεῖν ἔπι.
Σαφῶς γὰ εἶπε Τειρεσίας, ὑ μήποτε,
Σῶ τἰσδε χθὸς οἰκοῦντος, εὖ πεφάξειν πόλιν.
Ἀλλ' ἐκκομίζυ. χὴ παὶ ὑχ' ὕβρει λέγω,
Οὐδ' ἐχθρὸς ὢν σὸς, ἀλλ' ὃ τὺς ἀλάτορας
Τὺς σὺς, δεδοικὼς μή τι γῆ παθὴ κακόν.
Οἰδ. Ὦ μῆτερ, ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον
Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλ Θ. ἀνθρώπων ἔφυ·
Ὃν χὴ πρὸ φῶς μὲν εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν
Ἄμοιρον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐνθέσπισε
Φονέα γενέσθαι παιτρός· ὧ τλάμων ἐγώ.
Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σωτείρας πατὴρ
Κτείνῃ με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·
Χρῆν γὰ θανεῖν νιν ἐξ ἐμῦ. πέμπῃ δέ με,
Μαστὸν πυθέσθαι, θηρσὶν ἄθλιον βορὰν.
Οὗ ζῶζόμεθα. Ταντάρυ γὰ ὤφελεν
Ἐλθεῖν Κιθαιρῶν εἰς ἄβυσσα χάσματα,
Ὅς μ' ὑ διώλεσ', ἀλλὰ δυλοῦσαί τέ μοι
Δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.
Κτανὼν δ' ἐμαυτῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ,

Chorus.

Multorum malorum initium fuit Oedipi domui
Hic dies. Utinam autem *posthac* sit felicior vita.
n. Luctuum quidem jam finem facite, quia tempus *est* sepulturæ
Mentionem facere: hæc verò, Oedipe, verba
Audi. Principatum hujus terræ dedit mihi
Eteocles filius tuus, dans dotem propter nuptias
Hæmoni, & conjugium filiæ tuæ Antigones:
Non igitur sinam te hanc terram amplius incolere.
Clarè enim dixit Tiresias, nunquam
Te in hac terrâ habitante, bene acturam urbem.
Quare abi. Hæc verò non dico tibi per contumeliam,
Neque tuus existens inimicus, sed propter malos Genios,
Qui te agitant, timens, ne terra aliquid mali patiatur.
ed. O fatum, quàm me ab initio genuisti miserum,
Et infelicem, si quis alius hominum fuit!
Quem priusquam venirem ex conceptu materno in lucem,
Nondum natum me Apollo Laio vaticinatus est
Homicidam fore patris. O miserum me!
Postquam verò natus sum, statim pater, qui *me* seminavit,
Interfici me jubet, existimans *me sibi* hostem fore:
(Oportebat enī eum interfici à me) mittit autē me
Desiderantem ubera, prædam feris infelicem;
Ubi servatus sum. Utinam verò Tartari
Venisset in profundos hiatus Cithæron,
Qui me non perdidit: sed ut servirem, mihi
Dedit fortuna, apud Polybum dominum.
Deinde cùm interfeciſſem meum patrem infelix ego,

Εἰς μαζὸς ἦλθον τ' παλαιπώρυ λέχθ'.
Παῖδάς τ' ἀδελφὺς ἔτεκον, ὓς ἀπώλεσα,
Ἀρὰς ἀθλαβῶν Λαΐυ, κἀμοὶ δύς. 160
Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσωτὸς πέφυκ' ἐγώ,
Ὡς εἰς ἐμ' ὄμματ', εἴς τ' ἐμὴν παῖδων βίον
Ἄγαν θεῶν τυ ζαῦτ' ἐμηχανησάμην.
Εἶεν· τί δράσω δῆτ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
Τίς ἡγεμὼν μοι ποδὸς ὁμῶς τυφλῆς; 161
Ἦλ' ἡ θανοῦσα; ζῶσα γ' ἂν σάφ' οἶδ' ὅτι.
Ἀλλ' εὔτεκνος ξυναρμὸς; ἀλλ' οὐκ ἔστί μοι.
Ἀλλ' ἔτι νεάζων ἀγὸς εὕρομ' ἂν βίον;
Πόθεν; τί μ' ἄρδων ὧδ' ἀποκλείνεις, Κρέον; 162
Ἀποκτενεῖς γὰρ, εἰ μὲ γῆς ἔξω βαλεῖς,
Οὐ μὴν ἐλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ
Κακὸς φανοῦμαι. τὸ γὰρ ἐμὸν ποτ' εὐγενὲς
Οὐκ ἂν φθαρείη, σοῦδ' ὑφ' ἡμάτων κακῶς.
Κρέ. Σοί τ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ σέβειν ἐμά· 163
Ἐγὼ δ' ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
Νεκρὸν δ' ὅδε, ἢ μὴν εἰς δόμους χρεὼν
Ἦδη κομίζειν. τόνδε δ', ὃς πέρσων πόλιν
Πατρίδα σὴν ἄλλοις ἦλθε, Πολυνείκυς νέκυν,
Ἐκβάλλετ' ἄθαπτον πᾶσδ' ὄρων ἔξω χθονός. 164
Κηρύξετ' δ' πᾶσι Καδμείοις τάδε·
Ὅς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ κατασφὼν ἀλῷ,
Ἢ γῆ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.
Ἐᾶν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἰωνοῖς βορὰν.
Σὺ δ' ἐκλιποῦσα τειπύχυς ἀρχαίυς νεκρῶν,
Κόμιζε σαυτὴν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω, 165
Καὶ παρθενεύυ, ἢ ὄπωσαν ἡμέραν
Μένυσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμων' μένει.

Av.

In matris veni miſeræ lectum,
Filióſque fratres genui, quos perdidi,
Accipiens imprecationes à Laio, & dans liberis:
Non enim tam ſtultus ego natus ſum,
Ut in meos oculos inq; meorum filiorum vitam,
Sine deorum aliquo hæc comminiſcerer.
Sint illa. Quid faciam igitur ô infelix ego?
Quis comitabitur me dux cæci pedis?
Hæcne quæ mortua eſt? vivens enim ſatis ſcio
feciſſet. [*pliùs* mihi.
At beatum jugum filiorum? ſed non ſunt *am-*
Verùm ipſe adhuc juvenis inveniam mihi cibum?
Unde? quare me funditus ſic occîdis, ô Creon?
Occîdes enim, ſi me ex *hoc* agro ejicias.
Non tamen admovens manus ad tuum genu,
Timidus videbor: nā meā priſtinā generoſitatem
Non prodam, neque quamvis rem geram malè.
Cre. Tibi rectè dictū, quòd nolis genua mea polluere;
Ego verò non ſinam te habitare *hanc* terram.
Horum verò mortuorum alterum quidem domum oportet
Jam portare: alterum verò, qui everſurus urbem
Patriam cum aliis venit, Polynicis cadaver,
Ejicite inſepultum extra fines hujus terræ.
Promulgabuntur autem hæc omnibus Thebanis,
QUICUNQUE deprehenſus fuerit hunc mortuum aut coronas
Aut terrâ tegens *& ſepeliens, is pœnas* morte luet.
Relinqui nam *oportet* indeploratum & inſepultum, volucribus prædam.
Tu verò relinquens luctus trium cadaverum,
Recipe te ipſam, Antigone, intra ædes,
Et fac officia virginis, futuram diem
Expectans, in quâ te expectat lectus Hæmonis.

Ant.

Αν. Ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ' ἀθλίοις κακοῖς;
Ὡς σε ξενάζω τῆδ πεφυκότων πλέον.
Οὐ γὰδ τὸ μὴ σοι βαρὺ κακὸν, τόδ' ἐ βαρύ·
Ἀλλ' εἰς ἄπαιδα δυσυχὴς ἔφυς, πάτερ.
Ἀπάρ σ' ἐρῶ τ' νεωστὶ κἀπέκανον,
Τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;
Τί δεσμοποιεῖς δπὶ παλαιπώρῳ νεκρῷ;
Κρ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῖν, τάδε.
Αν. Ἄφρονά γε, κἠ σὺ μωρός, ὃς ἐπείθθ τάδε.
Κρ. Πῶς; τἀντεζαλμῶ ἐ δίκαιον ἐκτελεῖν;
Αν. Οὐκ, ἢν πονηρά τ' ᾖ, κακῶς τ' εἰρημένα.
Κρ. Τί δ', ἐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσετ';
Αν. Οὐκ ἔννομον γὰ τ' δίκαιν ᾠμάσατδε νιν.
Κρ. Εἴωρ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, δὴ ἐχθρὸς ὤν.
Αν. Οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τ' δαίμονα;
Κρ. Καὶ τῷ ζάφῳ νιν τ' δίκαιν ᾠδαχέτω.
Αν. Τί πλημμελήσας, τὸ μέρ Θ εἰ μετῆλθε γῆς;
Κρ. Ἀταφ Θ ὅδ' ἀνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσετ'. 1650
Αν. Ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις.
Κρ. Σαυτῷ ἄρ' ἐγγὺς τῷδε Συνθάψῃς νεκρῷ.
Αν. Ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθ πέλας.
Κρ. Λάζυσθε τοιῦδε, κεἰς δόμους κομίζετε.
Αν. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ τῦδ' ἐ μεθήσομαι νεκρ. 1655
Κρ. Ἔκειν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ' ἅ σοι δοκεῖ.
Αν. Κἀκεῖνο κέκευθ', μὴ ἐφυβρίζεσθ νεκρύς.
Κρ. Ὡς ἔστις ἀμφὶ σῶμ' ὑγιὰν θήσῃ κόνιν.
Αν. Ναὶ φοὸς σὲ τῆσδε μαζὸς Ἰοκάστης, Κρέον.
Κρ. Μάταια μοχθεῖς, ἐ γὰ ἂν τύχοις τάδε. 1660
Αν. Σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λυπρὰ φερβυγεῖν μ' ἔα.
Κρ. Ἐν τῦτ' ἂν εἴη τῇ ἀπορρήτων πόλῃ.

Αν. Ἀλλ'

Ant. O pater, in quantis ſumus miſeris malis!
Quàm te gemo, plus quàm mortuos!
Non enim pars quidem malorum tibi gravis eſt,
pars verò non gravis:
Sed in omnibus infelix es, pater.
Sed te interrogo novum tyrannum,
Quid hunc contumeliâ-afficis, patrem expellens
Quare facis leges de miſero mortuo? [terrâ?
Cre. Eſt Eteoclis ſententia hæc, non mea.
Ant. Stulta eſt, & tu ſtultus, qui obtemperas iſtis.
Cre. Quomodo? non eſt juſtum exequi mandata?
Ant. Non, ſi quidem mala ſunt & malè dicta.
Cre. Quid verò, non juſtè hic canibus dabitur?
Ant. Non legitimam enim pœnam exigitis ab eo.
Cre. Siquidem urbis hoſtis fuit, qui hoſtis *eſſe* non *de-*
Ant. Annon dedit fortunæ ſuæ animam? [*buerat.*
Cre. Et nunc in ſepulturæ-causâ pœnam det.
Ant. Quo peccato commiſſo, ſi *armis ſuam* Regni
partem quæſivit?
Cre. Inſepultus erit hic vir, ut ſcias. [urbs.
Ant. Ego verò eum ſepeliam, etiam ſi prohibeat
Cre. Teipſam propè ſepelies cum hoc cadavere.
Ant. At glorioſum *eſt* profectò duos amicos jacere
Cre. Prehendite hanc, & portate domum. [ſimul.
Ant. Nequaquā, non enī relinquā hoc cadaver.
Cre. Decrevit Deus, ô virgo, quæ tibi non videntur.
Ant. Et illud decretum eſt; non eſſe contumeliâ
afficiendos mortuos.
Cre. Ut nullus circa corpus ponat mollem pulverem.
Ant. Quin te, Creon, per matrem hanc Jocaſten
obteſtor.
Cre. Inutiliter laboras; non enim conſequeris hæc.
Ant. Tu verò ſaltem cadaver aquâ lavare me ſine.
Cre. Unum hoc fuerit prohibitorum urbi.

Ant.

Αν. Ἀλλ' ἀμφὶ τεῦμαθ' ἅγεια τελαμῶσι βα-
λεῖν. Ant.
Κρ. Οὐκ ἔσθ', ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν. Cre.
Αν. Ὦ φίλτατ', ἀλλά σῶμά γε σὸν προσπτύ-
ξομαι. Ant.
Κρ. Οὐκ εἰς γάμους σοὺς συμφορὰν κτήσῃ χρόνοις. Cre.
Αν. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε; Ant.
Κρ. Πολλή σ' ἀνάγκη· πῖ γὰρ ἐκφεύξῃ λέχος; Cre.
Αν. Νὺξ ἄρ' ἐκείνη Δαναϊδῶν μ' ἕξει μίαν. Ant.
Κρ. Εἶδες τὸ τολμημ', οἷον ἐξωνείδισεν; Cre.
Αν. Ἴσως σίδηρος, ὅρκιον τέ μοι ξίφος. Ant.
Κρ. Τί δ' ἐκπροθυμῇ τῇδ' ἀπαλλάχθαι γάμων; Cre.
Αν. Συμφοὺξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.
Κρ. Γενναιότης σοι, μοχθία δ' ἕνεστί τις. Ant
Αν. Καὶ ξυνθανεῖμαί γ', ὡς μάθῃς περαιτέρω. Cre.
Κρ. Ἴθ', ὦ φονεύσῃς παῖδ' ἐμήν· λίπε χθόνα. Oed.
Οἰ. Ὦ δύσπατερ, αἰνῶ μὲν σε τῆς προθυμίας. Ant
Αν. Ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ γ' ἂν μόνος φύγῃς, πάτερ; Oed
Οἰ. Μέν' εὐτυχοῦσα, παῖ· ἐγὼ στέρξω κακά. Ant
Αν. Καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσῃ, πάτερ; Oed
Οἰ. Πεσών, ὅπου μοι μοῖρα, κείσομαι πέδῳ. Ant
Αν. Ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλεινὰ αἰνίγματα; Oed
Οἰ. Ὄλωλ'· ἓν ἦμαρ μ' ὤλεσ', ἓν δ' ἀπώλεσεν. Ant
Αν. Οὐκοῦν μεταχεῖν κἀμὲ δεῖ τῆσδ' οὕνεκα; Oed
Οἰ. Αἰρὰ φυγὴ θυγατρί, σοὶ τυφλῷ πατρί. Ant
Αν. Οὐ ξωφρονήσῃ γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ. Oed
Οἰ. Προσάγαγε νυμφῷ με, μαθὲς ὡς ψαύσω σέθεν. Ant
Αν. Ἰδού, γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί. Oed
Οἰ. Ὦ μᾶτερ, ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη. Ant
Αν. Οἰκτρὰ προῖκει, πάντ' ἔχουσ' ὁμοῦ κακά.
Οἰ. Ἐπ-

Ant. Sine ſaltē, ut circa ſæva vulnera faſcias ponam.
Cre. Nullo modo tu iſtum honorabis mortuum.
Ant. O cariſſime frater, ſaltem os tuum labris applicitis exoſculabor.
Cre. Nec compares calamitatē luctu ad nuptias tuas.
Ant. An unquam igitur vivens nubam filio tuo?
Cre. Multa neceſſitas tibi *incumbit*: quomodo enim effugies nuptias?
Ant. Nox igitur illa habebit me Danaidum unam.
Cre. Vidiſtine audaciam, quàm ſuperbè ſit locuta?
Ant. Teſtis ſit ferrum, & gladius adjuratus mihi.
Cre. Quare verò cupis liberari ab his nuptiis?
Ant. Fugiam unà cum miſerrimo hoc patre.
Cre. Generoſus animus, & præterea ſtultitia quædam ineſt tibi.
Ant. Etiam unà moriar, ut ſcias ampliùs.
Cre. Vade; non occides filiū meum: linque terram.
Oed. O filia, laudo quidem te propter tuam promptitudinem.
Ant. Sed ſi nuberem, & tu ſolus fugeres, pater?
Oed. Mane felix, ego mea feram mala.
Ant. Quis verò te cæcum curabit, pater?
Oed. Cadens, ubicunq; mihi fatū eſt, jacebo in campo.
Ant. Ubi nunc eſt Oedipus illè, & inclyta ænigmata?
Oed. Periit: una dies me beavit, & una me perdidit.
Ant. Non igitur decet & me participem fieri tuorum malorum?
Oed. Turpe eſt exilium filiæ cum cæco patre.
Ant. Modeſtæ quidem, pater, non *turpe*, & generoſi animi *puellæ*.
Oed. Adducito igitur me, ut attingā matrem tuam.
Ant. Ecce; tange manu cariſſimam anum.
Oed. O mater, ô conjunx miſerrima.
Ant. Miſeranda jacet, habens ſimul omnia mala.

Οἰ. Ἐπόκλευς ὦ παῖ, Πολυνείκους τι πρᾶ; 1691
Αν. Τῶνδ' ἐκβάδην σοι κεῖθεν ἀλλήλοιν πέλας.
Οἰ. Πρόσθες τυφλοῦ χέρ' ὅπη προσώπα δυσχερῆ.
Αν. Ἰδού, θανόντων σῶν τέκνων ἅπτου χερί.
Οἰ. Ὦ φίλα πεπόνθατ' ἀθλί' ἀθλίου πατρός. 1695
Αν. Ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
Οἰ. Νῷν χρησμὸς, ὦ παῖ, Λοξίου πεφαίνεται.
Αν. Ὁποῖος; ἀλλ' ἢ προὺς κακοῖς ἐρεῖς κακά;
Οἰ. Ἐν γῇ Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμηνον.
Αν. Πρᾶ; τίς σε πύργος Ἅιδου προσδέξεται; 1700
Οἰ. Ἱερὸς Κολωνὸς, δώματ' ἱππείου θεοῦ.
Ἀλλ' εἶα, τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτῃ πατρὶ,
Ἔπειπε προθυμῇ τῆσδε χωρίδος φυγῆς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Αν. Ἴθ' εἰς φυγὰν πάλαιναν· ὄρεγε χεῖρα φίλαν
Πάτερ γεραιὲ, πομπίμου 1705
Ἔχων ἐμὰ, ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.
Οἰ. Ἰδοὺ πορεύομαι, τέκνον· σὺ μὲν πόδαιος ἀθλία
Αν. Γενώμεθ' ἀθλίαι γε [γενοῦ.
Δῆτα Θηβαίαν μάλιστα παρθένων δή.
Οἰ. Πόθι γεραιὸν ἴχνος πέπτημι; 1710
Βάκτρα προσφέρ', ὦ τέκνον.
Αν. Τάδε τάδε βᾶδί μοι, τάδε τάδε
Πόδα πέλει, πάτερ, ὥς' ὄνειαρ ἐμοὶ ἔχων.
Οἰ. Ἰὼ, ἰὼ, δυσχερασθὰς φυγᾶς.
Ἐλαύνῃ τ' ἐμὲ γεγῶτά μ' ἐκ πάτρας. 1715
Ἰὼ, ἰὼ, δεινὰ δεινὰ ἐγὼ πλάς.
Αν. Τί πλᾷς; τί πλᾷς; Οὐκ ὀρᾷ Δίκα κακοὺς,

" Οὐδ'

Oed. Ubi verò eſt cadaver Eteoclis & Polynicis ?
Ant. Illi duo porrectim tibi jacent juxta ſe invicem.
Oed. Appone cæcam manum ſuper vultus infelices.
Ant. Ecce, tange manu tuos mortuos liberos.
Oed. O cara cadavera, & miſera miſeri patris.
Ant. O cariſſimum quidem nomen Polynicis mihi.
Oed. Nunc oraculum Apollinis, ô filia, perficitur.
Ant. Quodnam ? dices alia mala præter hæc ?
Oed. Me Athenis moriturum eſſe exulem.
Ant. Ubinam ? quænam te turris Attica recipiet ?
Oed. Sacer Colonus, domus equeſtris dei.
Sed age, ſervito huic cæco patri,
Siquidem cupis eſſe ſocia hujus exilii.

MONOSTROPHICA.

Ant. Vade in exilium miſerum : præbe caram manum,
O pater ſenex, comitem
Me habens, ſicut ſecundum ventum comitantem naves.
Oed. Ecce vado, Filia : tu ſis mea dux miſera.
Ant. Sumus, ſumus miſerrimæ utique
Inter omnes Thebanas virgines.
Oed. Ubi ponam ſenile veſtigium *pedis* ?
Porrige *mihi* baculum, filia.
Ant. Huc huc vade mihi, huc huc
Pone pedem, ô Pater, habens vires ſicut ſomnium.
Oed. O fugam miſerrimam !
Ejicit *Creon* ſenem me ex patriâ.
Heu, ego atrocia, atrocia paſſus. [ſtitia malos,
Ant. Quid ſuſtines, quid pateris ? non aſpicit Ju-

" Οὐδ' ἀμείβε) βροτῶν ἀσωτείας.
Οἰ. Ὅδ' εἰμὶ, μῦσαν ὅς γ' ὅπη
Κθονίκὸν τ' ὀρόνιόν τ' ἔβαν,
Παρθένε κόρας αἴνιγμ' ἀσώτετον εὑρών.
Αν. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδ Θ. ;
Ἄπαγε τὰ πάρΘ. ἀυτυχήματ' ἀνδῶν.
Τάδέ σ' ἐπέμψε μέλεα πάθεα,
Φυγάδα πατρίδ Θ. ἄπο γενόμψον,
Ὦ πάτερ, θανεῖν πε. Ποθεινὰ δάκρυα
Παρὰ φίλαισι παρθένοις λιπῦσ' ἄπειμι
Πατρίδ Θ. ἀπόψε γαίας,
Ἀπαρθένυτ' ἀλωμψία.
Οἰ. Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.
Αν. Εἰς παῖδός γε ζυμφορὰς ἀυκλεᾶ με δήσ.
Τάλαιν' ἐγώ γε ζυγόνε θ' ὑβρισμάτων,
Ὅς ἐκ δόμων ἄθαπ Θ. οἴχε) νέκυς,
Μέλε Θ. Ὄν, εἰ με χὴ θανεῖν, πάτερ, χρεών,
Σκοτία γᾶ καλύψω.
Οἰ. Πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.
Αν. Ἄλις ἔχυσι ὀδυρμάτων ἐμοῦ.
Οἰ. σὺ δ' ἀμφὶ βωμίυς λιτάς.
Αν. Κόρυς ἔχυσ' ἐμοῦ κακῆ.
Οἰ. Ἰὼ ἀλλὰ βρόμ Θ. ἵνα τε σπ-
κὸς ἅλ Θ. ὄρεσι Μαινάδων.
Αν. Καδμείαν ὠὴ νεβρίδα
Στολιδωσαμψία ποτ' ἐγὼ
Σεμέλας θιασον ἱερὸν ὄρεσ' ἀνεχόρδυσα,
Χάριν ἀχάριν εἰς θεὺς διδῦσα.

Τεθ-

" Neque *pœnis* compenſat mortalium imprudentiam.

Oed. Ego ſum is qui ad Muſam
Victricem & clœeſtem veni,
Cum ſolviſſem obſcurum ænigma virginis Sphingis.
Ant. *Quid* Sphingis refers gloriam ?
Deſine priſtinam felicitatem narrare.
Hæ expectabant te miſeræ calamitates,
Exulem *nempe* ex patriâ factum,
O pater, moriturum *te* alicubi. Deſiderabiles lacrymas
Apud amicas virgines relinquens, diſcedo,
Procul à patriâ terrâ,
Non more virginum errans.
Oed. O mentem generoſam !
Ant. In patris calamitate nobilem me faciet.
Miſera verò ego etiam propter fratris contumelias ; [ædes,
Qui mortuus periit inſepultus extra *paternas*
Miſer : Quem, etiamſi me mori oporteat, pater,
Nigra terrâ tegam.
Oed. Vade ad tuas ſodales.
Ant. Gemitus noſtros *hauſere* ſatis.
Oed. Tu verò *abi*, *ut concipias* preces ad aras.
Ant. Habent ſaturitatem meorum malorum.
Oed. Vade ſaltem ubi eſt templum Bromii
Inacceſſum *profanis*, in montibus Mænadum.
Ant. *Fuit* heu *cùm* Thebanam cervi pellem
Induta ego quondam,
In montibus, Semeles ſaltavi ſacrum tripudium,
Beneficium ingratum in Deos conferens.

Τεσσαρες.

Οι. Ὦ πάτραι κλεινοὶ πολῖται, λύεται Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλεινὰ αἰνίγματ' ἔγνω, καὶ μέγιστος ἦν ἀνήρ.
Ὃς μόνῳ Σφιγγὸς κατέσχον τὴν μιαφόνον κρύτιν.
Νῦν ἄτιμος, οἰκτρός, αὐτῆς ὀξελαύνομαι ἀθονός.
Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύσομαι;
" Τὰς γὰρ ὀκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.
Χο. Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸ ἐμὸν 1752
Βίοτον κατέχοις,
Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΤΕΛΟΣ.

Oedipus.

O patriæ inclyti cives videte, *ſum* Oedipus ille,
Qui ſolvit inclyta ænigmata, & vir fuit maximus:
Qui ſolus compeſcui tyrannidem Sphingis cruentæ.
Nunc ignominiâ affectus, miſer, expellor ex hac terrâ.
Sed quid hæc gemo, & fruſtra deploro? 1750
" Fatales enim caſus oportet ferre mortalem.
Cho. O valde clara Victoria, meam
Vitam teneas, *me*
Nec *unquam* ceſſes coronare.

FINIS.

BOOKS *ſold by* John Richardſon, *at the* King's-Head *in* Cornhill.

BYthneri Gram. Heb.
Bythneri Lyra Prophetica
Pſalterium Hebraicum
Camdeni Grammatica Græca — Euripides
Heſiodus — Homeri Iliad.
Luciani Dial. per Leeds — Teſtamentum Græcum
Livii Hiſtoria. — Tullii Orationes ſelectæ
Tullius de Officiis. — Hind's Hiſtory of Greece
Walker's Examples — Willimot's Pecul.
Schrevelii Lexicon — Littleton's Dictionary.
Ovid. Metam. — Ovid. de Triſtibus
—— Epiſt. — Juſtin Delphini

Martial
Juvenal
Cornelius Nepos
Virgil
Horace
Phædri Fabulæ
Quintus Curtius
Terence
Eraſmus
} Delphini

Beza's Latin Teſtament
Xenophon Greek and Latin
Gradus ad Parnaſſum — Iſocrates
Mantican — Vigerius's Idiotiſms
Walkers Ideoms — Solomon's Proverbs
Hermes Romanus — Nomenclatura
Gretſon's Engliſh Exerciſe
Hoole Cato
—— Century of Epiſtles
—— Corderius
—— Sententiæ Pueriles
Caſtalion's Dialogues
Dionyſius
Lucius Florus
Valerius Maximus
Cæſar's Commentaries
Lucan
Peterculus — Lucretius
Appian — Heroditus

φ· βίνια, primitive spoliorum, Hom. ΘΙΝΗ, acervus, cumulus: lillus.
ρεας, iugum montis, Hom. δειρὴ, id. q. δέρη cervix, collum.
λάτη, princ. abies, extrema rami pars, seu ramus. item hasta.
λάδημα, idem quod ΚΛΑΔΟΣ, strepitus, tumultus, unde derivo
ἄτρις, arvus, famula: q. a λάτρον, merces, quia pro mercede serv.
ῥίδα, rigo, primitiv. p. ῥέῤῥυκα, f. ῥύσω. d. s. ῥόρυσα. Aug. dere
λιδὴ, delicia, luxus, mollities. Hinc ΚΑΛΙΣ, deliciis frāga.
τρεία, sacrificium, λατρεύω, sacrifico, a λάτρις. vel a λαπαστὸς. q. τρ
ῥ, impetuosus: qui cū impetu aggreditur. Hinc ΘΟΙΝΗ, talio.
ατρεία facilita. ab ῥῦ ἔρευ et πίπτω, cado. fit. πάσσω.
τύπος, sonus, strepitus; a κτυπέω, sono, Hom. ΤΥΠΤΙΣ, pulso.
χάρα, focus, altare, item pars palati, apud medicos, crusta. prin
φεγγομα, id. q. πύρεσσω, turris a πῦρ ignis, q. pyreia, ædificata ad figura
star flammæ, aut quod fulgure ictibus feriri soleat.

November 1st 1780